VII. évfolyam, 31. szám
1951. augusztus 2

Ludas Matyi

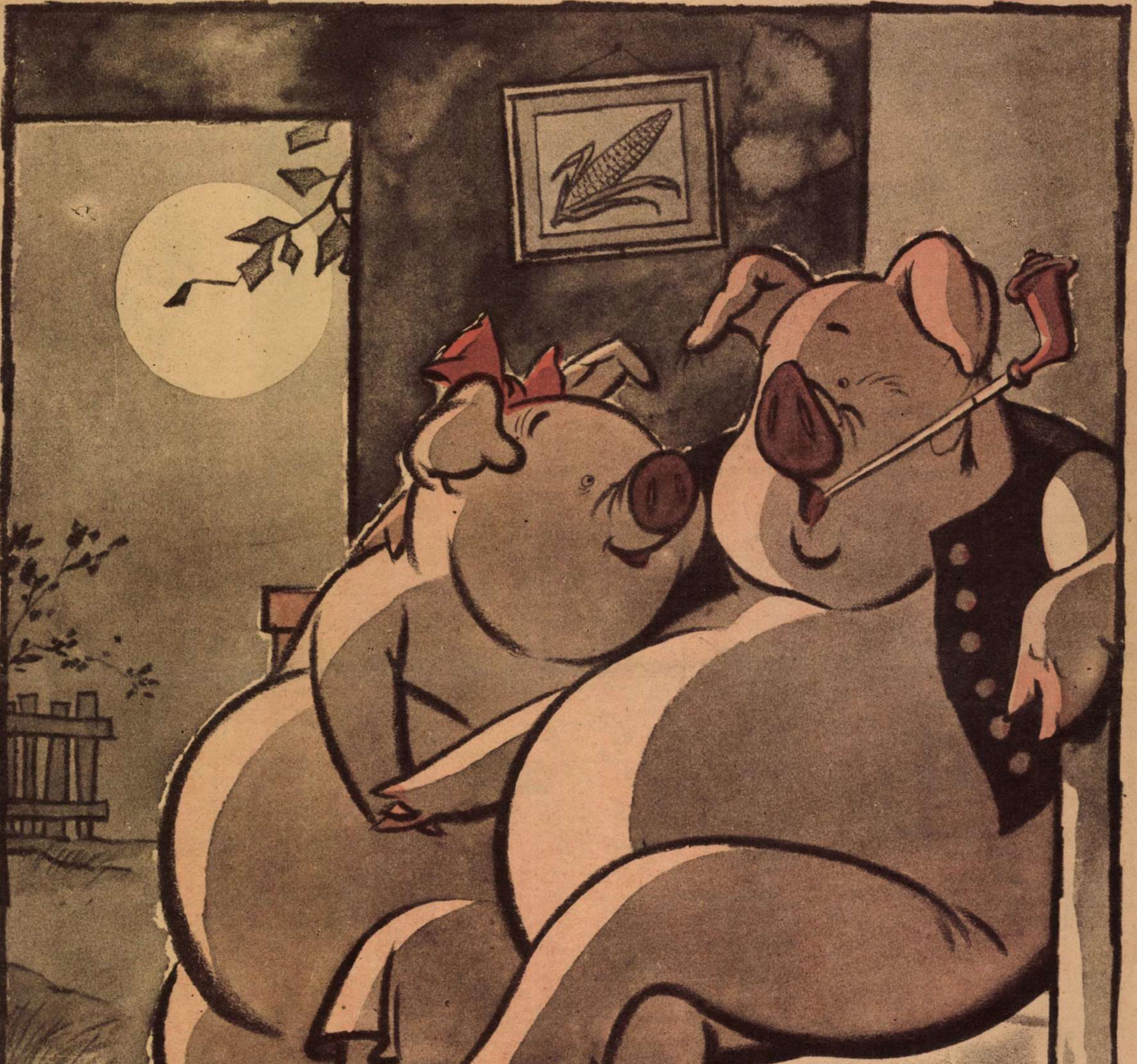

— No, asszony, az idén bőven lesz kukorica.
— Nagyszerű. Akkor elárulok neked egy édes titkot . . .

70 fillér

BANKÁRGYŰLÉS *Los Angelesben*

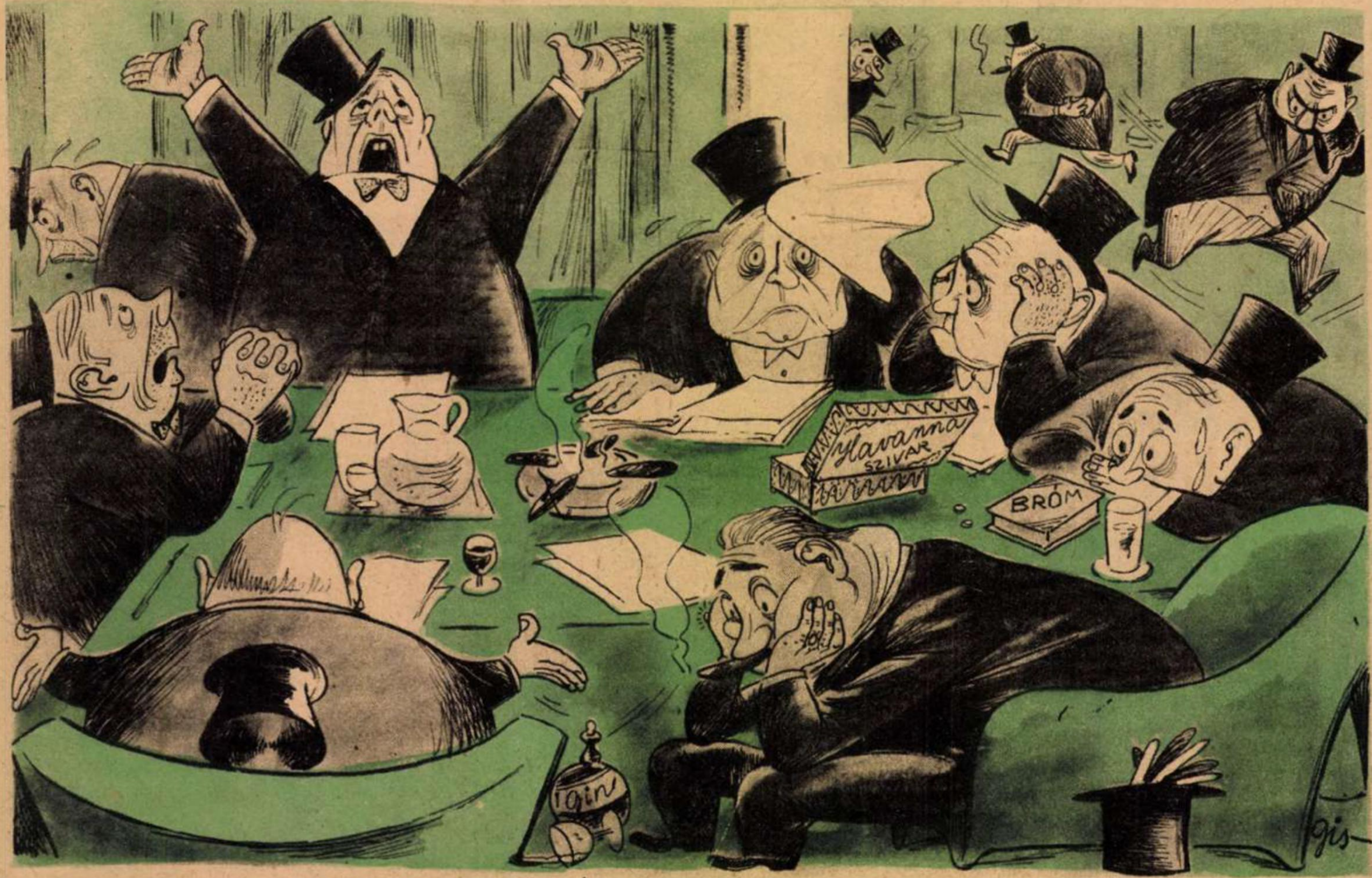
Havanna szivar
BRÓM
gin

— Uraim, ne essünk kétségbe. Imádkozzunk, talán még háborúra fordul minden...

Ahol nem szervezik meg a munkát

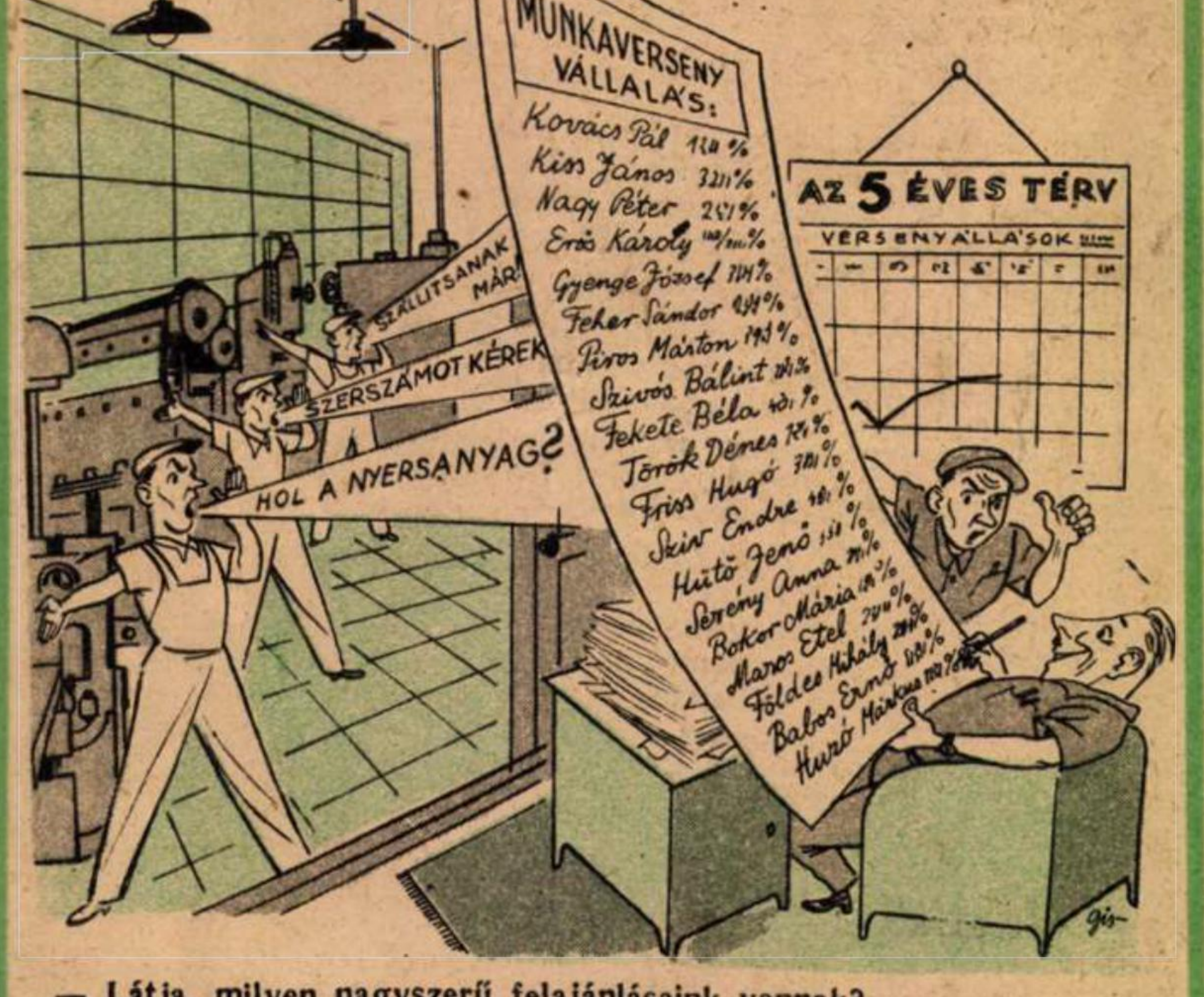
MUNKAVERSENY VÁLLALÁS:
Kovács Pál
Kiss János
Nagy Péter
Erős Károly
Gyenge József
Fehér Sándor
Piros Márton
Szivós Bálint
Fekete Béla
Török Dénes
Friss Hugó
Szív Endre
Hűtő Jenő
Serény Anna
Bokor Mária
Maros Etel
Földes Mihály
Babos Ernő
Hurcó Márkus
AZ 5 ÉVES TERV
VERSENYVÁLLALÁSOK
SZÁLLITSANAK MÁR
SZERSZÁMOT KÉREK
HOL A NYERSANYAG?

— Látja, milyen nagyszerű felajánlásaink vannak?
— Látom. De azt is látom, ami a papír mögött van.

Egy USA-ezredes felháborodik

(A délkoreai hadsereg főhadiszállásán kétmillió dollárt sikkasztottak Li Szin Man emberei.)

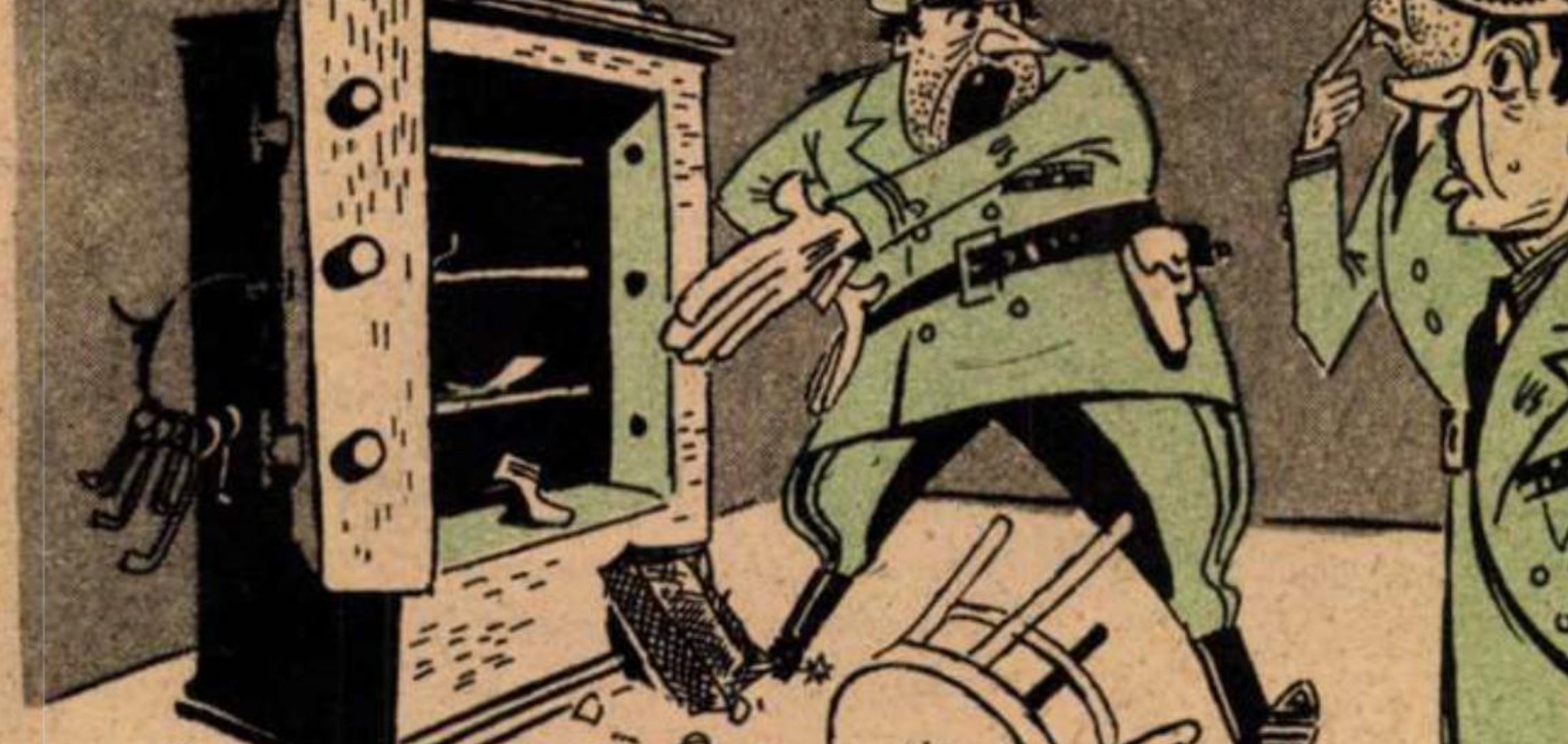

— Aljas, mocskos tolvajbanda! Hát nem megelőztek minket?

Olvasóinkhoz!

„Le a bürokráciával" című rovatunk részére olyan nagyszámú levelet kapunk, hogy valamennyit közölni nem tudjuk. E rovatunkban tehát csak azokat a leveleket adjuk közre, amelyek általános érdekű bürokratikus visszásságra mutatnak rá, vagy amelyek mulatságos voltuknál fogva igényelnek helyet a Ludas Matyi hasábjain. Azokat az egyéni panaszokat (családi pótlék, lakásügy, stb.), amelyeknek nem tudunk helyet szorítani, Ludas Matyi elküldi ahhoz az intézményhez, amelyre a levélben közölt panasz tartozik.

AZ EMBERBARÁT

Az emberiség tagjai nem mindnyájan látják tisztán Kötőfékit, az emberbarátot. Ismertetem személyiségét. Kötőféki a szánalom, a részvét, a megbocsátás s a szeretet hatalmas adagjait tömöríti magába, mind a kilencvenhét kilója a megtestesült emberbaráti érzelem. Az sem vitás, hogy a hajdani irgalmas szamaritánusok barátunkhoz képest csakis irgalmatlanok lehettek. Ez az ember, ez a csodálatos érzelemgombóc az életet történelmi távlatában látja, jósággal és egyebekkel teli szívét a jelen aprólékosságai nem hevítik különösebben. A világ zajlását gonddal és részvéttel nézi s egy átírt és megfejelt életrajz jóvoltából, kicsinyke állása jövedelméből éldegél, gyengéd fűszál ő a nagy borzadályos életorkánban. Agya a számtalan töprengésben, hogy miként segítsen a világ során, már egész apróra zsugorodott, de nagy szívében zokog a szánalom, ha szánnivalóról van szó. A napokban, mikor hallotta, hogy egy ártalmatlan nevű szegény árurejtegető kulákembert elítéltek dutyira, úgy érezte, őt javasolták tizenöt évre s úgy szenvedett, mintha megskalpolta volna valami ádáz indián. Pedig csak távoli rokona volt a szánalomraméltó nebántsvirág, mondta is otthon a szintén emberbarát anyukának s a gyerekbarát gyerekeknek: gyűlölöm ezt a rohadt világot, ezek minden rendes embert meghurcolnak. Persze, ne kövezzük meg Kötőfékit e gyűlöletért, hiszen akkora emberbarát szíve van, mint egy hordó s ezen a szegény Grősz érsek bácsin is mit sopánkodott, midőn meghallotta, hogy bíróság előtt kellett vadidegen egyének előtt beszélnie a dolgairól. Álmatlan estéken hallgatta a rádiót, tévedésből az amerikait és együttérzett velük. Ez alkalommal másfél liter könnyet vesztett és míg a tárgyalás tartott, ez a szegény együttérző, és emberbarát lázban égve szidta a barbárságot.

Rosszak az emberek — állította a hivatalban is és búskomor lúdként fejtegette: nagy a romlás lelkiek terén. Szellemi embereket csak úgy himi-humi összeesküvés miatt börtönbe dugnak! Aggodalmas lelkű Kötőféki majd minden napja rosszul kezdődött és rosszul végződött, a napokban is becsületes módon imádkozott, hogy haljon meg flekktífuszban a főnöke s reménységtől telve hagyta abba az áhitatot, mikor az utcára lépve mit lát? A néhai jó gróf Zichy Tibold vityillójának kertjében rengeteg, nyilván munkáseredetű kölyök játszott a szökőkút körül, míg a szegény gerőf őméltósága tán éppen Mexikóban hámozza a kolompért. Ah, ájult el Kötőféki, bomlott világ ez s arra gondolt, hogy egy kis háború egész jól jönne. Persze Kötőféki távlatokban gondolkozott. Egyetlen porcikája sem kívánt öldökölni, de emberbarátság más, háború más. Nyilván az emberbarátság érdekében kívánta azt a picinél valamivel nagyobb háborút. Ma már a háború amúgysem kínos, töprengett Kötőféki, atom, bacillus, gáz, rengeteg választék teszi finommá és ízletessé a barbárok részére oly kívánatos elmúlást. Kötőféki szenvedett, messze volt a jóképű és áhított csata s már úgy érezte, nem bírja tovább várni ezt a zrít. Mert ez az elme mondott ilyesmit is, hogy zrí, — igen, nem bírja kivárni a zrít. Kötőfékit átjárta a tarthatatlanság tudata. Egy pillanatra megállt néhai kenyéradója, Chorin Feri gyára előtt, ó de sokat nyalta lelkit az édes Ferinek, és most se gyár, se Feri. Nehéz emberbarátnak lenni, sóhajtott Kötőféki, — körülötte kacagó fiatalok, épülő kultúrház, anya, dundi csöppséggel a karján...

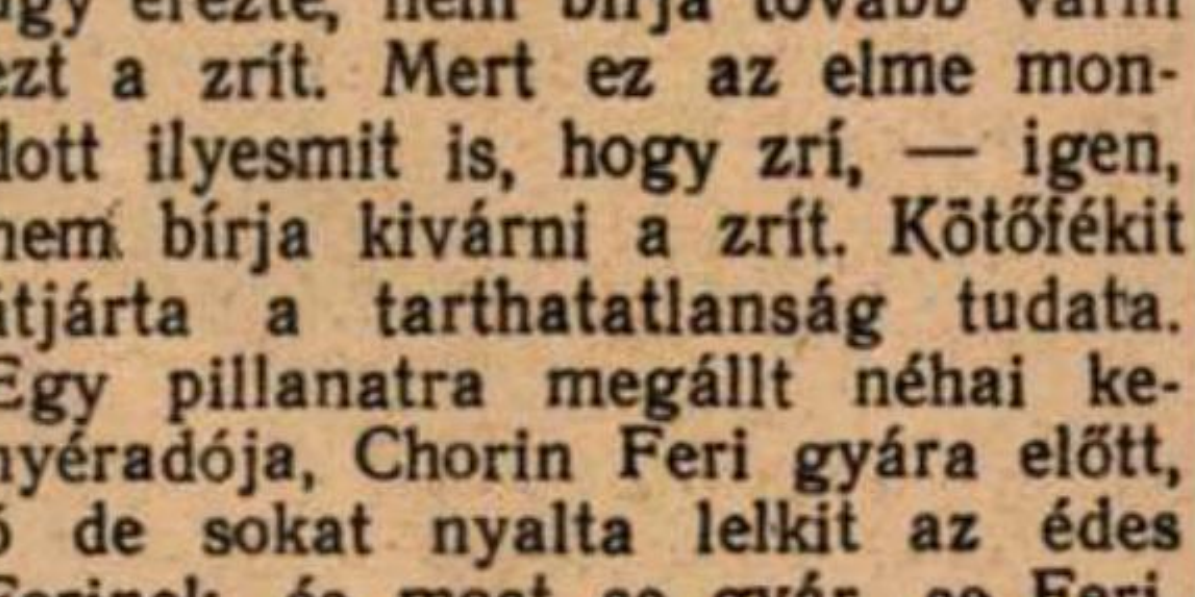

Kibírhatatlan — nyögte az emberbarát s a multba nézett, legyen valami vigasz emberbaráti szívének. Látta magát: ó édes emlék, igazi emberbaráti emlékezés, fájdalomteli szívvel felpofoz egy kifutófiút, megtört és gondos háziúrként kilakoltat egy családot, tisztkorában kiköttet egy bakát, eh, Kötőféki emberbaráti érzelmeit manapság súlyos sérelem érte s csak az ábránd maradt, merengés a multba. A mult szép volt, Kötőféki nyálcsorogva emlékezett, majd dühösen kilépett s mint igazi emberbarát, elhatározta, ha ma sem lesz kész idejében az ebéd, emberbaráti érzelmeinek kiélésére feltétlenül megpofozza a feleségét.

NAGY S. JÓZSEF

Pioker Ignác már az 1954-es tervét teljesíti

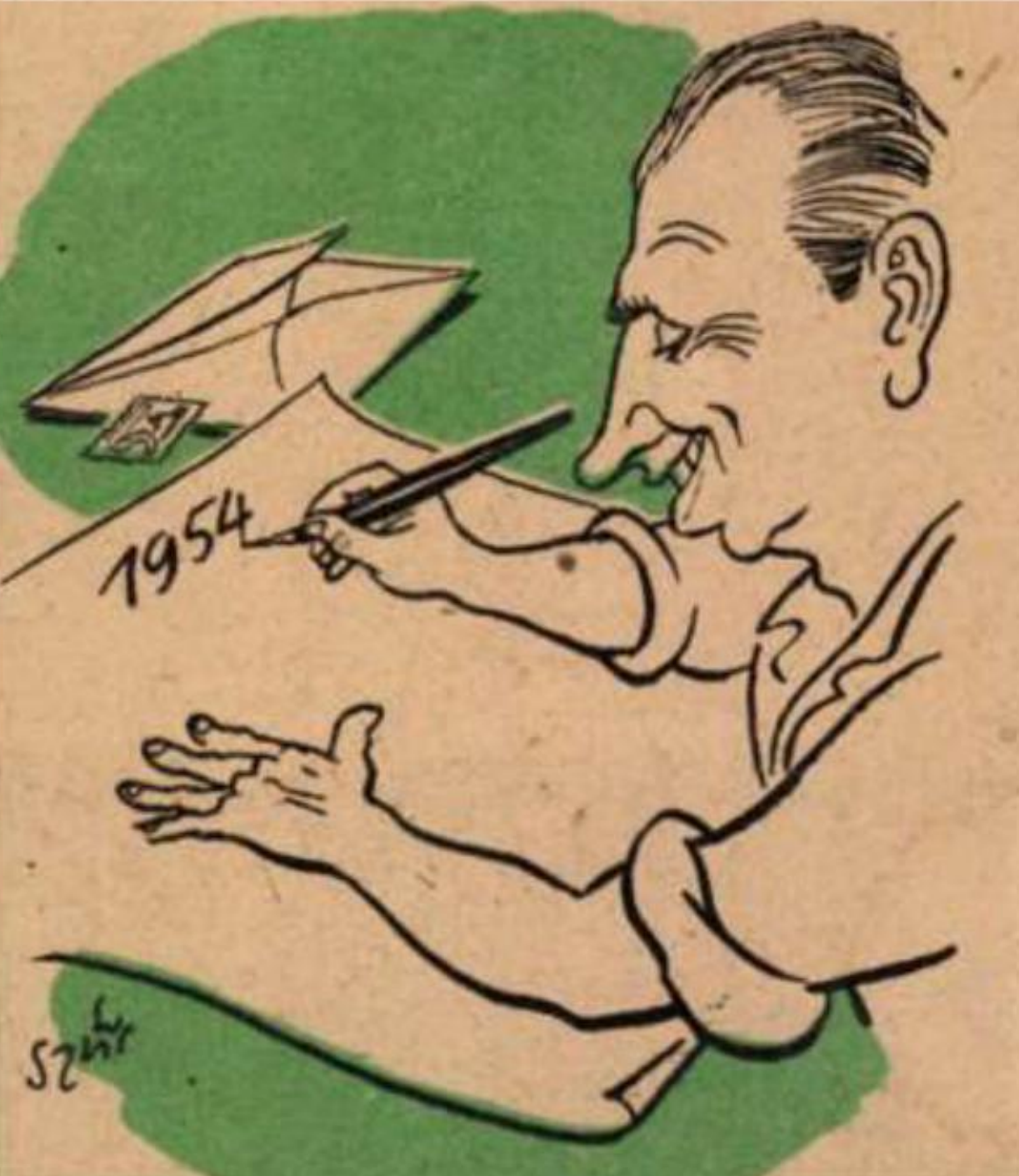

A jó szervezés kiküszöböli a gépállást

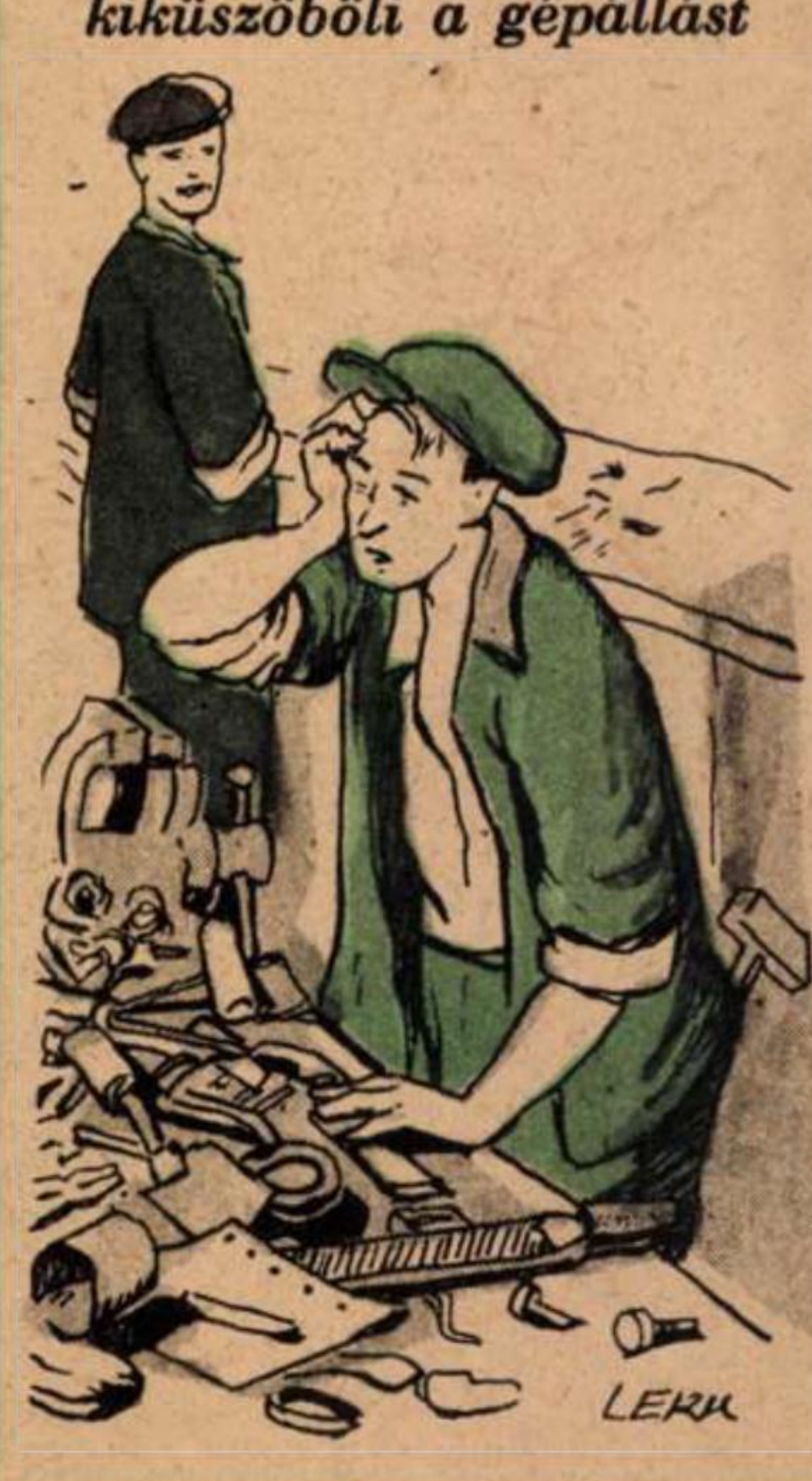

— Azt tanácsolták, hogy sose tegyem a szerszámot a zsebembe. Megfogadtam a tanácsot és már egy órája keresem a kalapácsomat de ne adj isten, hogy megtaláljam.

(Urzica, Bukarest)

A kulcs közbeszól

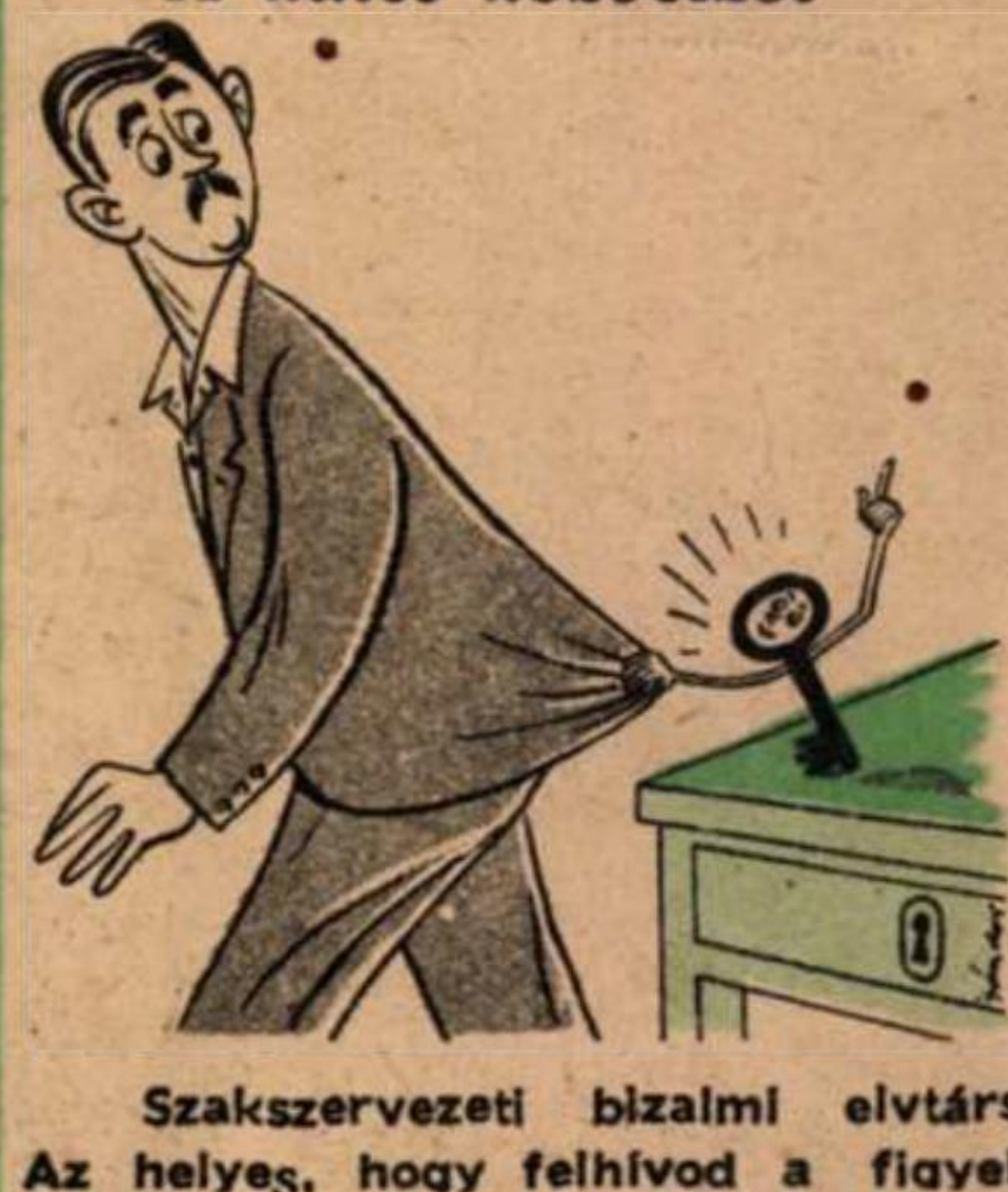

Szakszervezeti bizalmi elvtárs! Az helyes, hogy felhívod a figyelmet, hogy zárják be jól velem a fiókokat. De arra is vigyázz, kinek a zsebébe kerülök a bezárás után!

Ez itt Kapocsi szaktárs,

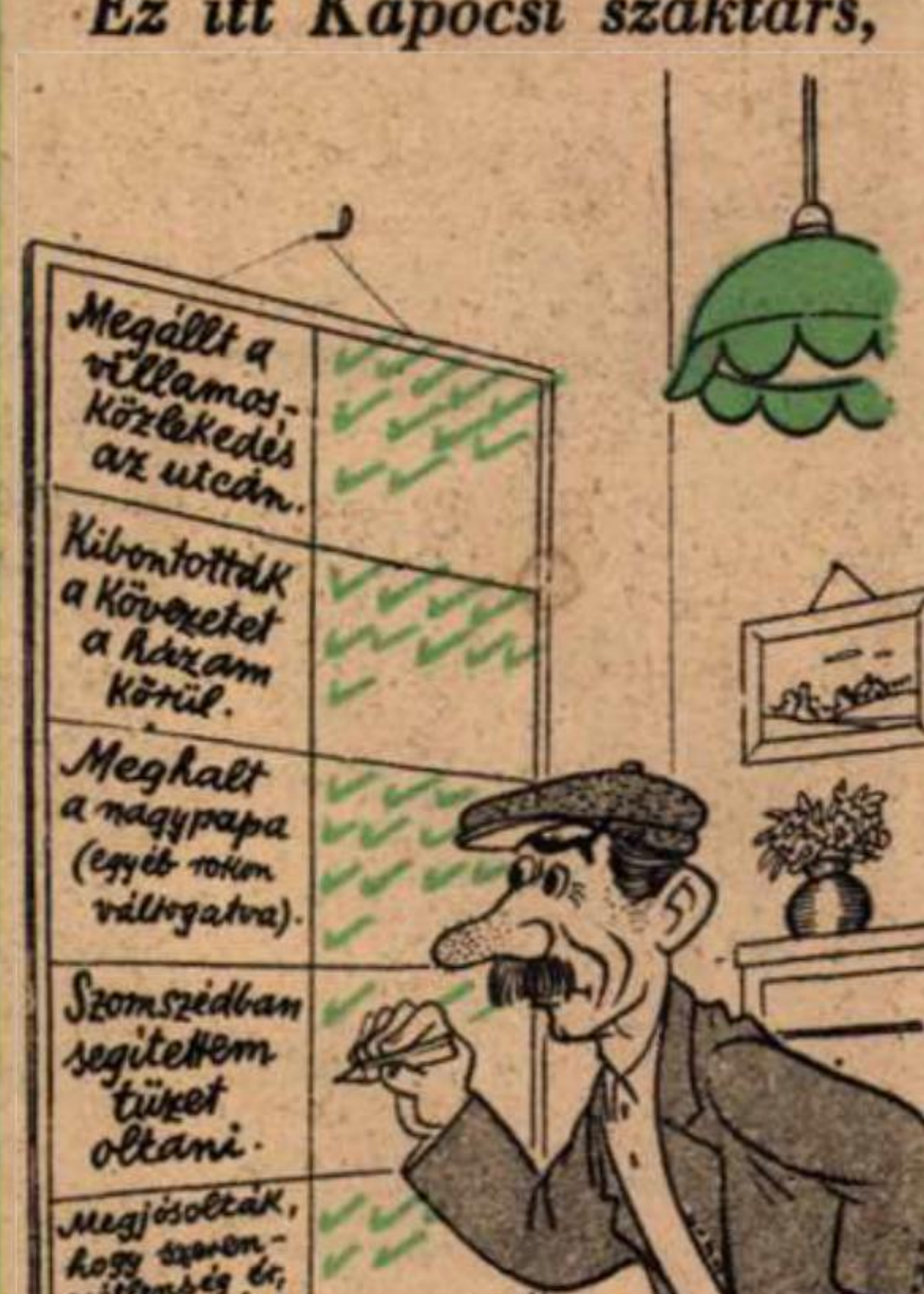
Megállt a villamos-közlekedés az utcán.
Kibontották a köveztet a házam körül.
Meghalt a nagypapa (egyéb rokon váltogatva).
Szomszédban segítettem tüzet oltani.
Megjósolták, hogy szerencsétlenség ér, ha az utcára kilépek.
Rossz volt a naptár, azt hittem vasárnap van.
Tanumnak idézték

aki minden igazolatlan mulasztása után feljegyzi magának, hogy milyen kifogást mondott, mert nem akarja ugyanazt a hazugságot túl gyakran használni.

Üzletember a javából

Pálinkás mindig ronda fráter volt. Konjunktúralovag... Szerette az időszerű pénzkereseti lehetőségeket kihasználni. A felszabadulás után törtaranyat vett és adott egy romos kapu alatt, később espressóba társult, amikor pedig a vállalatoknál naponta öt értekezletet tartottak, táblákat árult ezzel a felírással: „Értekezlet, tilos a bemenet".

Ezen az egyszerű ötleten sokat keresett, mert mindig akadtak vállalatvezetők, akik előszeretettel tettek ki az ülésterem ajtajára díszes „értekezlet" táblákat.

Amikor erősödött a termelő munka és kevesebb lett az értekezlet, Pálinkás biztos szimattal a liftre vetette magát. Érezte, hogy a „FELVONÓ NEM MŰKÖDIK" táblából Budapesten hatalmas mennyiséget lehet eladni. Pálinkás rengeteget keresett. Alig volt ház, ahová hiába ment volna be. Megtörtént, hogy egy-egy házban járt a lift, amikor Pálinkás bement. Ő azonban gúnyos mosollyal szólt oda a házfelügyelőnek:

— Ha megengedi, várok tíz-tizenkét percet. Addigra egészen biztosan elromlik...

És neki lett igaza. Sok helyen a liftes sajnálkozva mondta:

— Sajnos, jó a lift. De tessék holnap eljönni. A felvonóban nem mindig lehet bízni.

Lassa-lassan a konjunktúra ölte meg Pálinkás üzletét. Egy házfelügyelő megmagyarázta:

— Nézze, annak semmi értelme nincs, hogy olyan táblát vegyek, amely közli, hogy a felvonó rossz. Azt úgyis természetesnek tartják! Azt tanácsolom, csináljon olyan táblát, hogy a lift megy. Ez olyan ritkaság, hogy a tábla menni fog.

Egy ideig valóban sok ilyen táblát adott el Pálinkás.

Aztán versenybe léptek a liftkarbantartási üzemek. Jobban és gyorsabban kezdtek dolgozni. Pálinkás üzlete egyre rosszabbul ment. Ahová bement, vígan emelkedő felvonókat látott. Vagy éppen javították a liftet. A táblák megmaradtak, mert már nem volt csodálatos, ha ment a lift!

Pálinkás azonban nem sokáig bánkódott. Abbahagyta a „tábla" üzletet és az utcai telefonra vetette magát. Jól tudta, hogy vannak utcai telefonok, amelyek elnyelik a tantuszt. Pálinkás most ezek előtt strázsál és megkérdi a telefonálni akarókat:

— Óhajt negyven fillért keresni?

Ha az illető óhajt, akkor Pálinkás húsz fillért kér és jóakaratúan tanácsolja:

— Ne dobja be a tantuszt, mert a telefon rossz..

(sti)

ISMÉT ALAKULNAK A CSOPORTOK

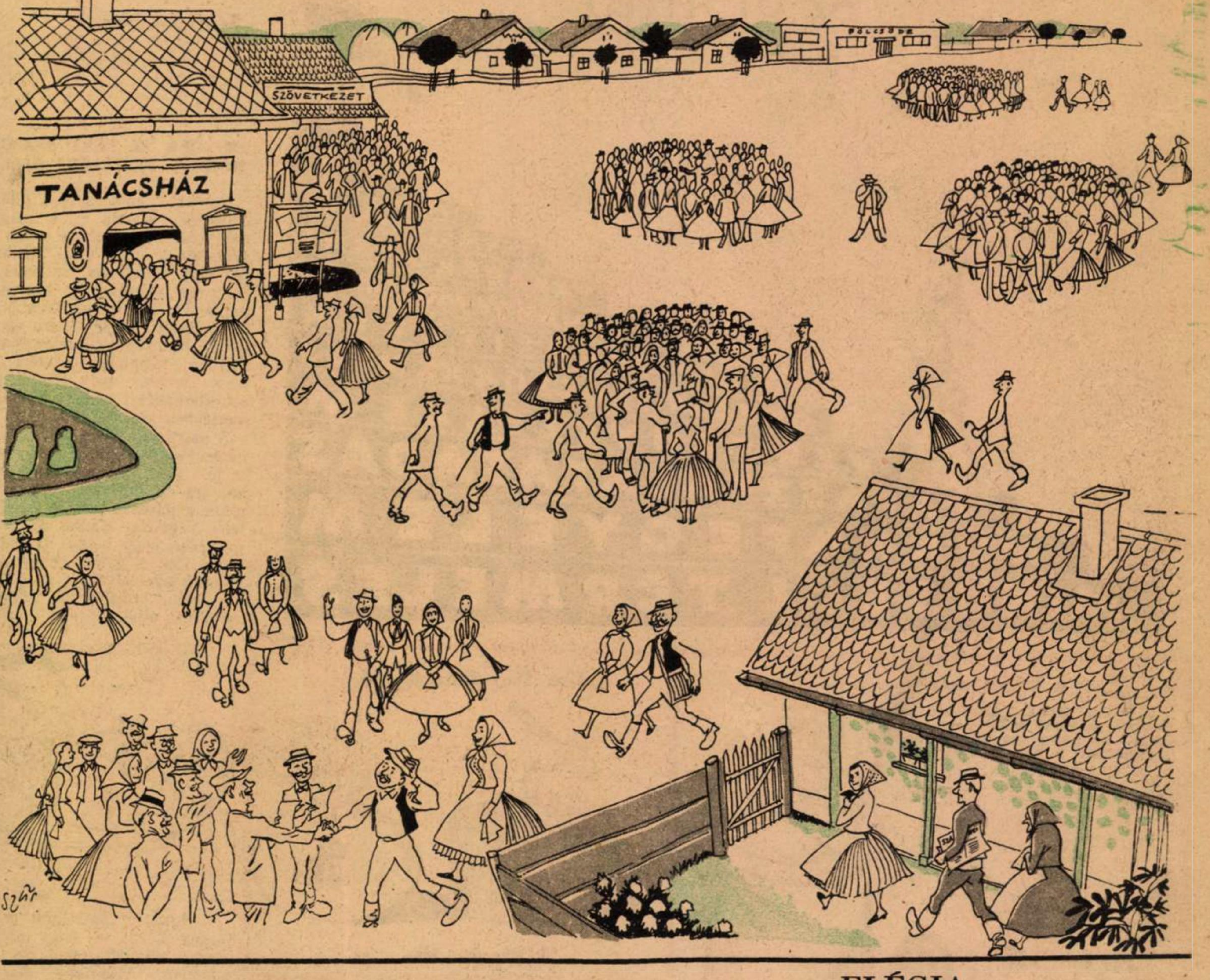

Nyugat-Németországban

Adófizetők egymás közt:

— Én csak azt szeretném tudni, hogy mit csinál Adenauer a jövedelmével?

— Engem jobban érdekel, hogy mit csinál Adenauer az én jövedelmemmel?

Két amerikai egy múmiát nézegetett valamelyik múzeumban.

— Szeretnék egy ilyen múmiát vásárolni! — mondta az egyik.

— Nagyon drága, — felelte rá a másik. — Vegyél inkább minisztert Nyugat-Európában, az olcsóbb.

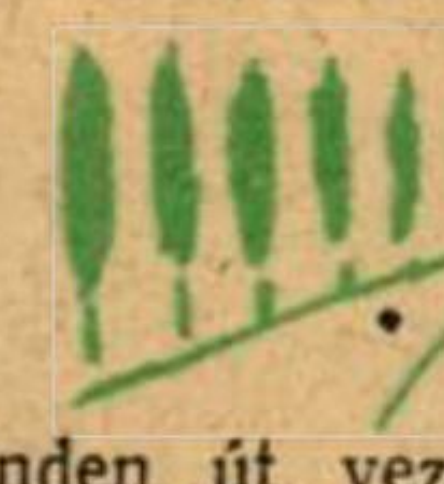

Nem minden út vezet Rómába, mert az olasz ifjúság elhatározta, hogy augusztusban Berlinbe megy.

(Frischer Wind, Berlin)

Ganz-motorvonatokat szállítunk Argentinába

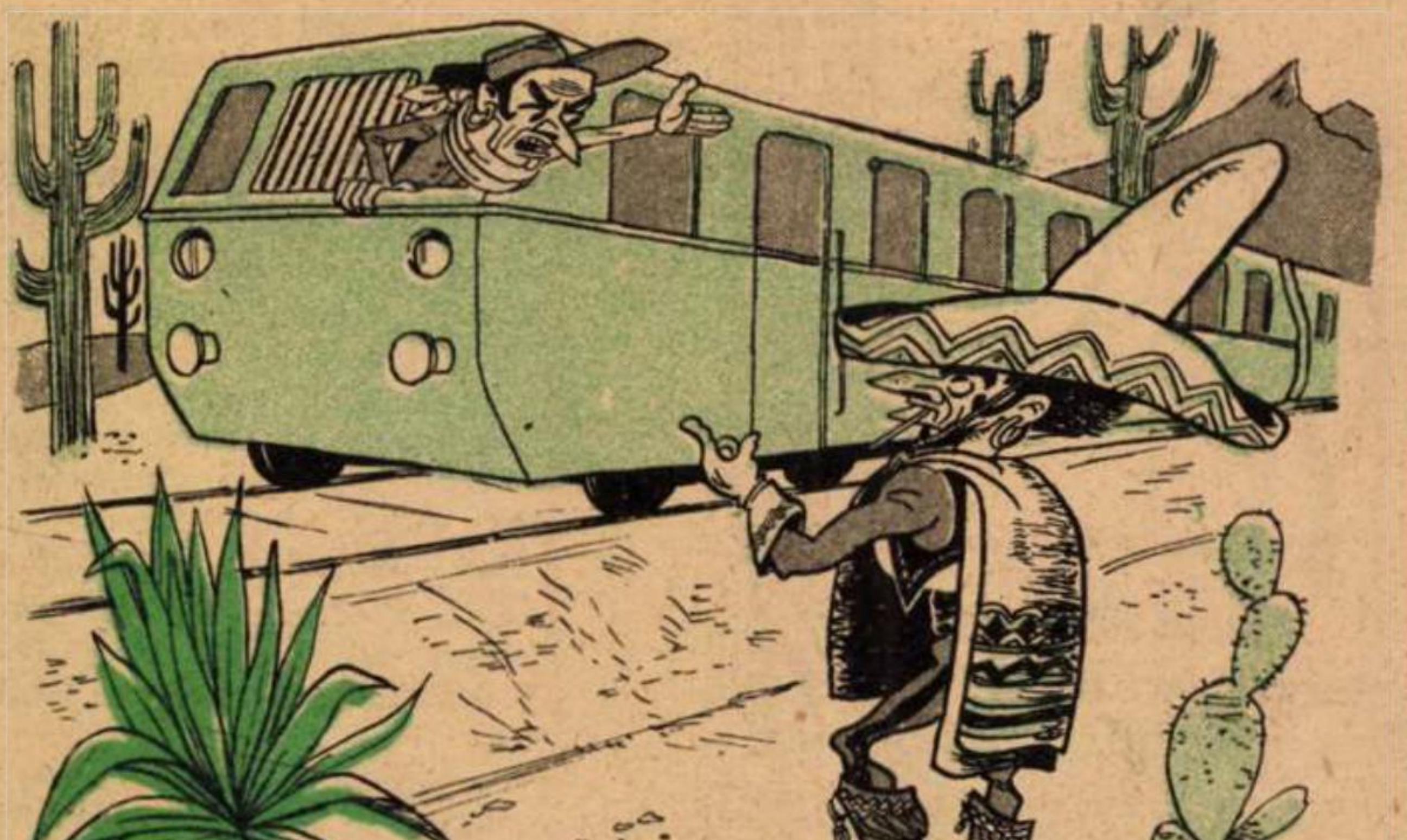

— Mekkora sebességgel megy ez a magyar vonat?
— Nyolcvan kilométerrel.
— Dehiszen Magyarországon száztízzel megy!
— Azt én is tudom. Csakhogy sztahanovista vezetőt nem küldtek a vonattal.

ELÉGIA

(Egy rugalmazott vezető sírámai.)

Leváltottak, Engem!! Ilyet még nem éltem! (tán csak négyszer...)
Úgy ragyogtam, tündököltem önszememben, mint egy ékszer.
Hogy lelhettek hibát bennem? Hisz a jóság szent erényem.
Nem egy kétes elem virult hivatalom rejtekében.
A szememet inkább hunyva, mint éberen nyitva tartám.
Megértéssel segítettem szegény lusta emberfajtán.
Kényes ügyet, ellenőrzést, vagy fegyelmit, mind elkentem.
Hogy senkit ne feszélyezzek, én is lógtam, s későn mentem.
Gyűléseken szónokoltam senkit szavam meg nem rázott.
„Béke, Terv és Munkaverseny"... hallgatták, mint fonográfot.
Szempontokat én magammal hordtam mindig. El nem szórtam!
Velem voltak a szempontok... borozókban, eszpresszókban.
Munkásokat nem zaklattam; velük csupán leveleztem.
Amit kívánt a felsőbbség, köröztem körlevelekben.
Talán ezért mondták most rám, hogy az utam mindig görbe;
Pedig csak a leveleim járogattak körbe, körbe...
„Rossz viszony a kritikához". Rámfogták, hogy ez is hiba.
Hogy lett volna rossz a viszony — mikor nem is volt kritika!?
Én ilyet nem gyakoroltam se önmagamon, se máson.
Ha riporter jött, kidobtam. Dolgaimba be ne lásson.
Embereim úgy szerettek! Névnapomra aktot kaptam.
Kitalálták óhajomat; (amit százszor hangoztattam...)
Életrajzom? Kizárt dolog, hogy bukásom oka lenne.
Kocsmáros volt a papám, de „vízmesternek" jegyeztem be.
Min törhettem ki a nyakam? Hogy a terv itt kész sosem lett?
De hiszen megmagyaráztam, „speciális" itt a helyzet.
Nem vették be. Sem ezt, sem mást. Menesztettek. Mi a titka?
Esküszöm, hogy hívnának még, — sőt, már hívnak engem vissza!
Hivogatnak! (tudom is, mért? Némi számonkérés végett...)
De én büszkén, sértődötten elkerülöm a környéket!...

K. T. L.

A nyugatnémet bábkormány reklámhadjáratot indít a felfegyverkezés érdekében

(Ludas Matyi javaslata a reklámhadjárathoz)

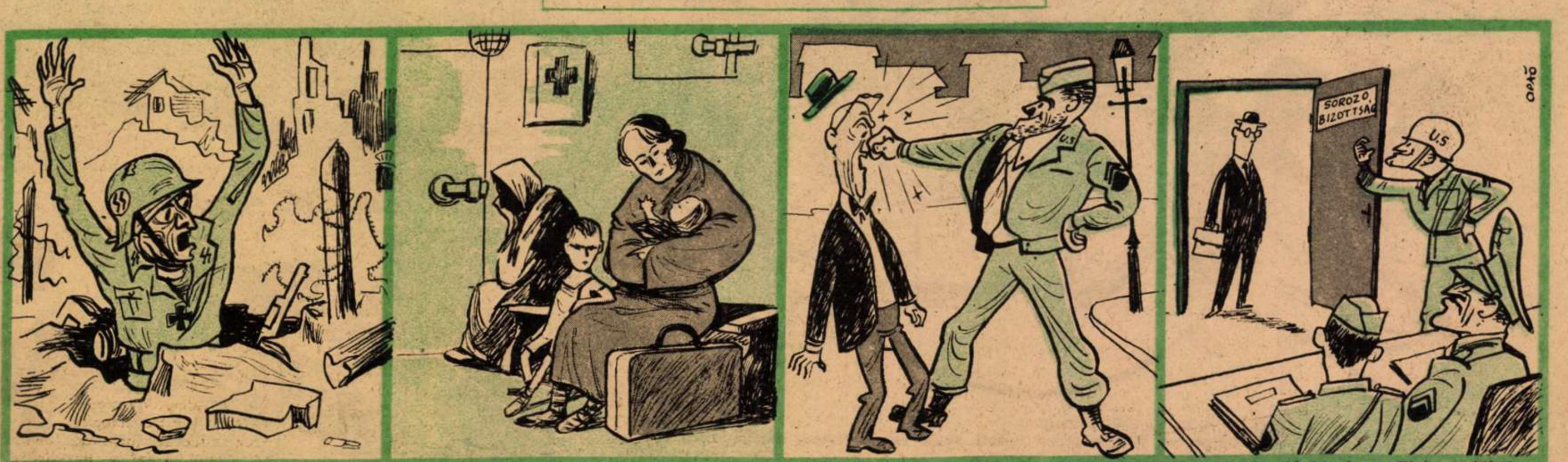

Akar ön délceg SS-katona lenni?

Akarja, hogy családjának békés, megbecsült otthona legyen?

Akarja, hogy Európa felsőbbrendű nemzetének megbecsült tagja legyen?

Akkor lépjen be a Wehrmachtba!

AZ ÚT FELFELÉ

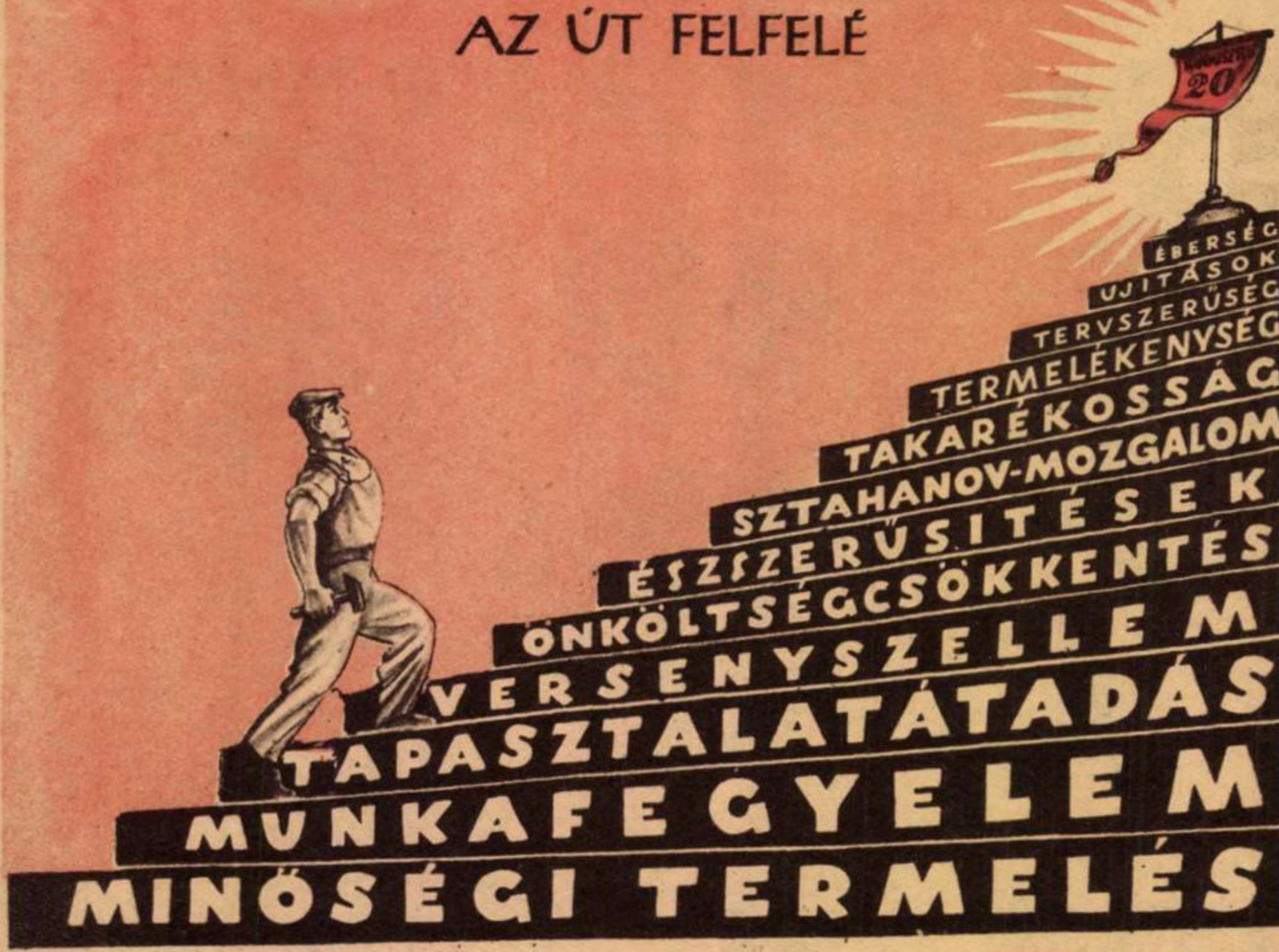

Szól a kakas már

A kakas: Szóval asszonyság, megértettük egymást! Maga nem vág le engem, én pedig garantálom, hogy benépesítem a baromfiudvart...

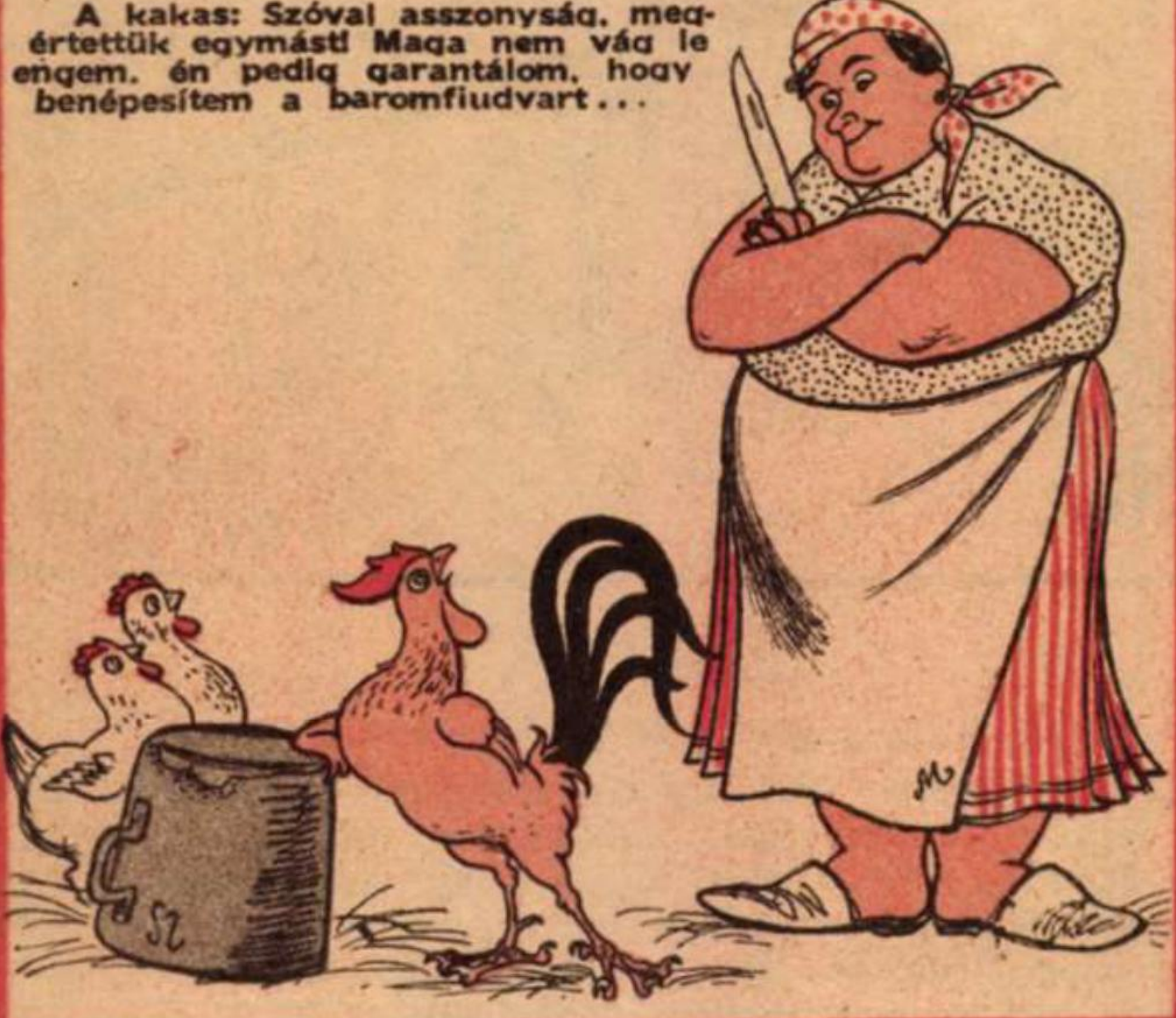

Amire Tito támaszkodik

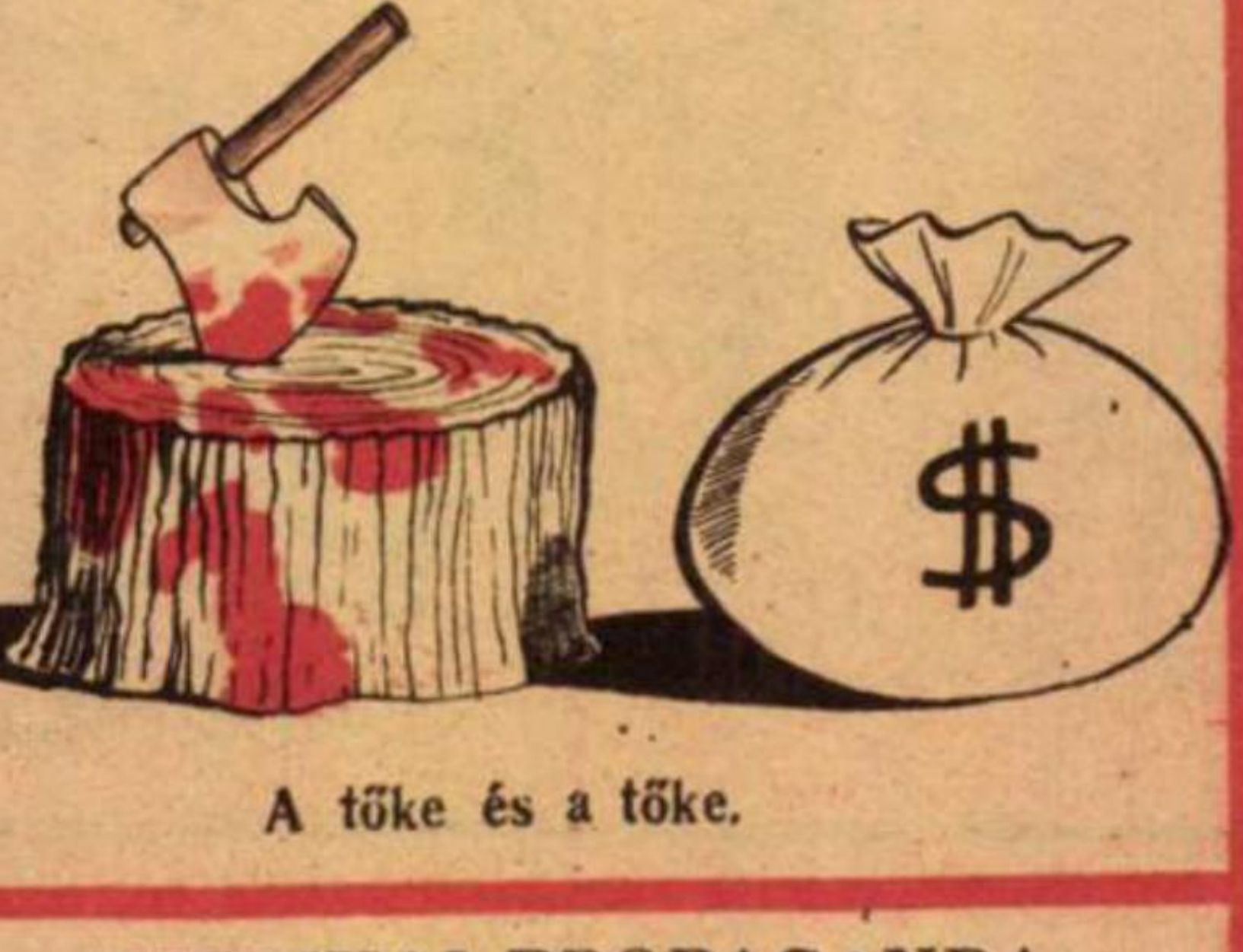

A tőke és a tőke.

AMERIKAI PROPAGANDA

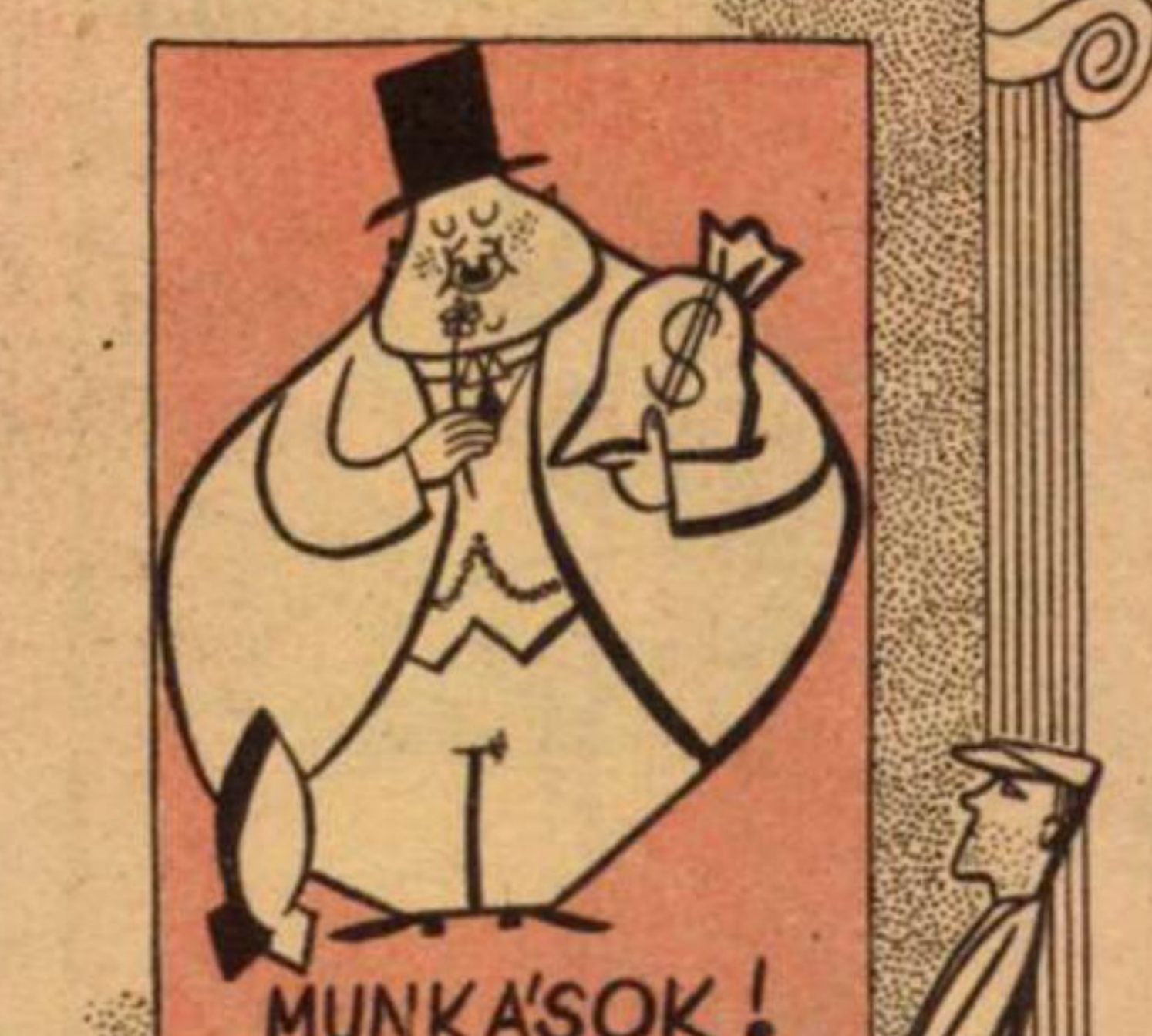
MUNKÁSOK!
Védjétek meg a Kapitalizmust!
KASSO

Beszédes pillanatfelvételünk

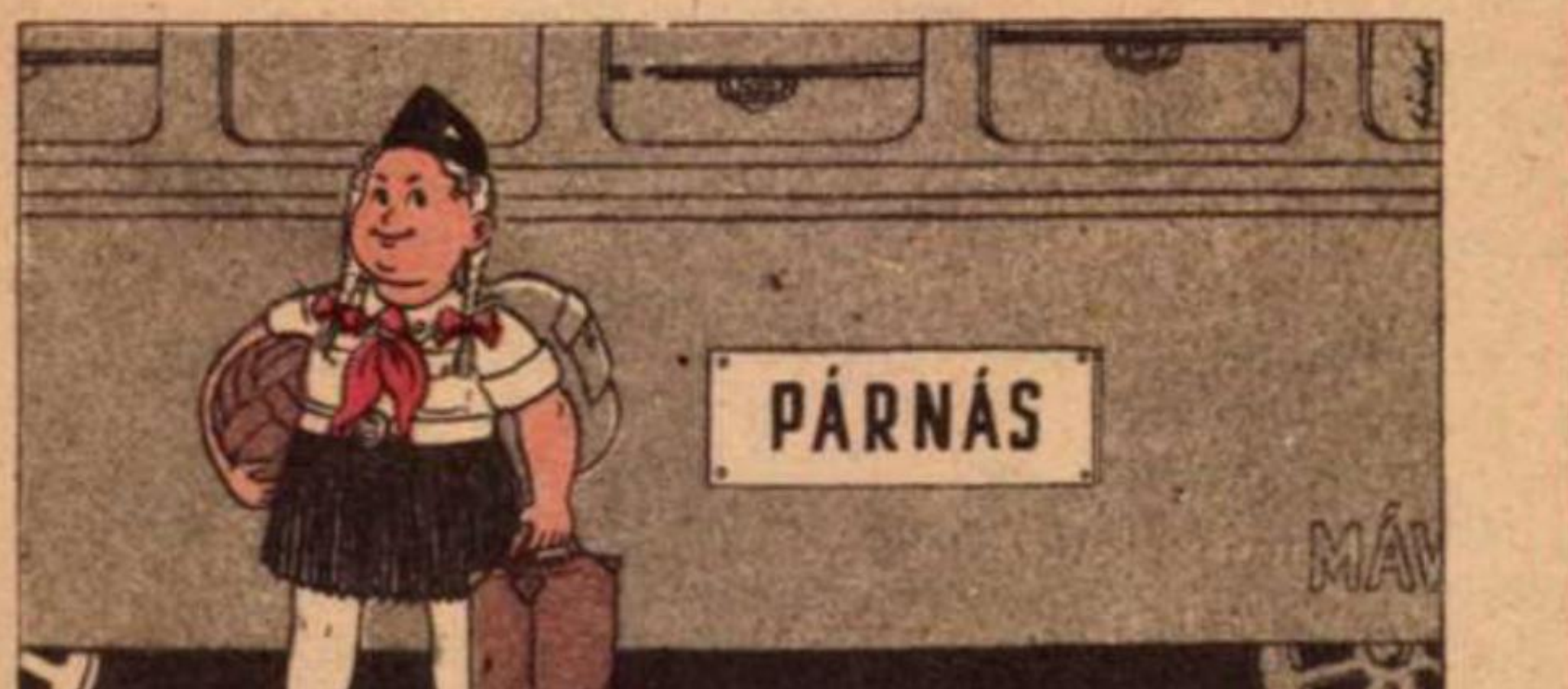

Ez az úttörőkislány éppen most érkezett meg az üdülőtáborból.

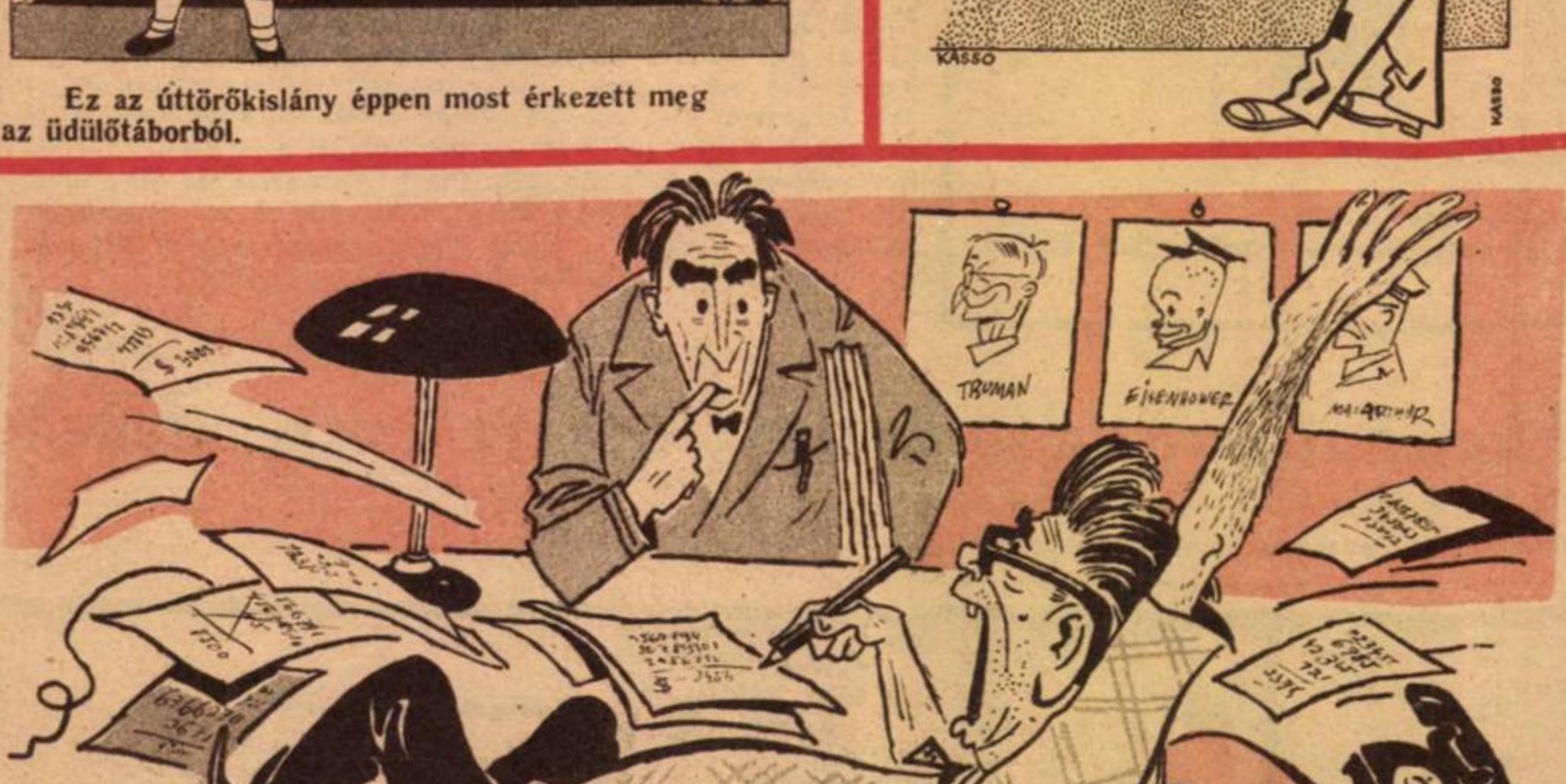

— Miért olyan izgatott Dupont úr?

— Tizenötperces békebeszédet tartott Malik és az nekem tizenöt milliárdos veszteséget okozott.

— És mit számol most?

— Azt, hogy ha legközelebb egy óra hosszat beszél, tönkremegyek.

Urbán Ernő:

UBORKAFA

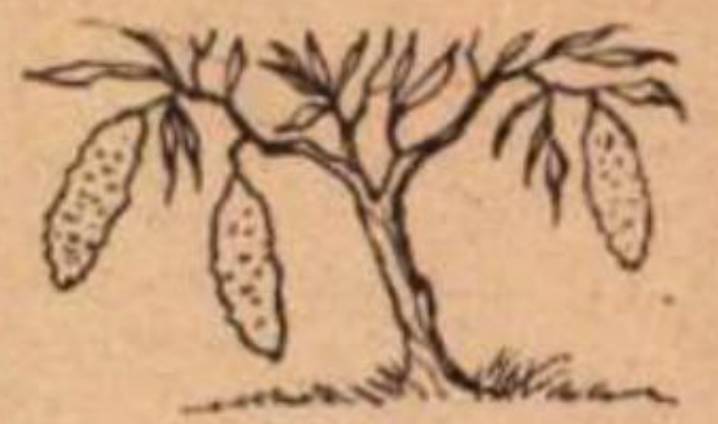

„MINDEN EL LESZ SZÁMOLVA. MINDEN MEG LESZ FIZETVE."

Hosszas előkészités, többszöri helyszíni szemle és a megfelelő napidíjak zsebrerakása után elkövetkezett a nagy nap, Sántha Cézár első nyilvános szereplésének, hogy úgy mondjuk: szűzbeszédének napja. Ez a nap volt hivatva arra, hogy Bankó község Szaru és Szőrgyüjtő Nemzeti Vállalatának ujdonsült és érdemtelen vezetője ismertesse tervét, mely által a körzet szarutermelését soha nem látott mértékben kívánta emelni.

A nagy nap tiszteletére a hajdani kupec elsőnek is a bajszát beretválta le. (Valljuk meg, e tettét nem annyira a tetszeni vágyás vagy pláne a parasztok iránt érzett tisztelet sugallta, inkább az a hátsó gondolat, hogy hátha? Hátha olyan népes lesz a gyűlés, hogy a hallgatóság közt olyan is akad, aki ne adj isten, annakelőtte üzleti kapcsolatban állott Sántha úrral.)

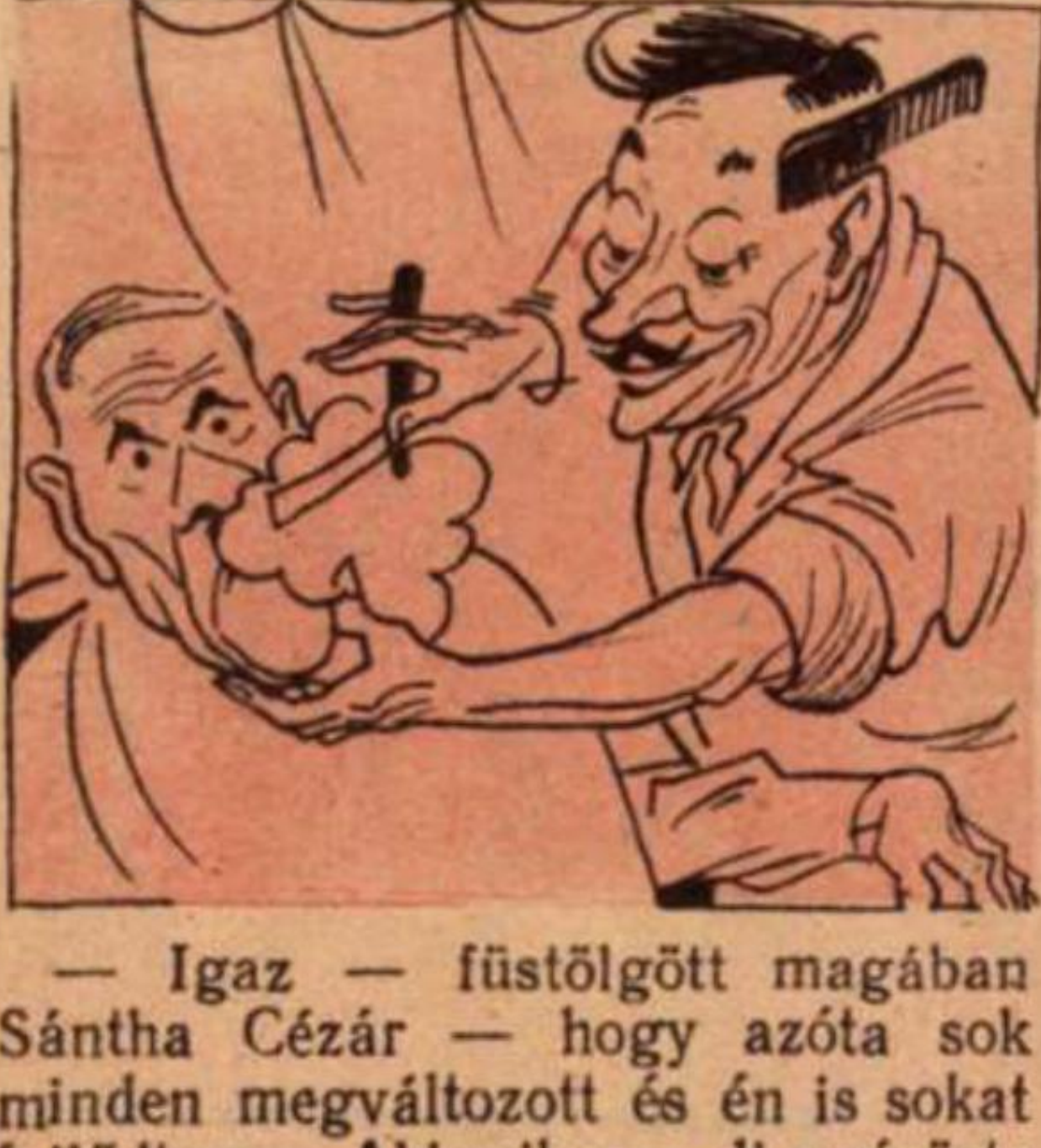

— Igaz — füstölgött magában Sántha Cézár — hogy azóta sok minden megváltozott és én is sokat fejlődtem. Akkoriban disznósörte volt a kalapom mellett, a lábamon aranysárga lábszárvédő s ha bevágott az üzlet, hát a cigányok nagybőgőjén csónakáztam a libaúsztatóban. De hess, ti távoli, multbavesző képek! Most a körzet szarutermelésének emeléséről, egy zseniális újítás keresztülviteléről van szó. S egyébként is fontos hivatal viselője, hogy úgy mondjam, a körzet egyik vezető kádere vagyok.

Azzal fölkapott ragyogóra lakkozott Csepel motorkerékpárjára, fülig húzta az avítt gépész-sipkát s a tett-hely, vagyis Zsendice község marhavásártere felé tartott.

Hála a kitűnő motornak, oda is ért, minden baj nélkül és idejében. Már messziről, az útkanyarból látta, hogy a marhavásártér zegzugos korlátjain, mint téli fákon a dolmányos varjak, — emberek ülnek.

— Most vagy soha! — biztatta magát a szarutermelés élharcosa s azonnal, még ott a motoron elhatározta, hogy a parasztokkal való érintkezés tekintetében bőven merít majd a multbéli tapasztalatainak tárházából. Ennek okáért az első embert, akit a korláton üldögélők közül meglátott, így köszöntötte:

— No, hogy ityeg a fityeg? Hogy vág a bajusz, édes egytatám?

A kérdezett, egy idős, tutajbajszu bácsi csak nézett.

— Ez ám a bolond, — gondolta — nem az apja.

S abban a szempillantásban gyanút fogott.

Szólni azonban nem szólt, csak megpöccentette a kalapja szélét s mikor Sántha Cézár elégedett képpel elmarsolt mellette, a pipája mellől is pöccentett egyet. Le. A földre.

Sántha Cézár azonban nem látta s így nem is értékelhette ki fogadtatásának első, ám igen jellemző visszahatását a tömegekben. Ennek folytán hetykén, igen hetykén a mázsáló bódénak támasztotta a motorkerékpárját, fölhágott a csomagtartóra és szemlét tartott az összegyűltek fölött.

Vagy ötvenen, sajnos csak ötvenen sereglettek össze, javarészt az öregebb-rendűek közül, hogy Zsendice község nevében a szarutermelés soha nem látott emeléséről értekezzenek.

— Kicsiből lesz a nagy. Sok kicsi sokra megy, — vígasztalta magát Sántha Cézár. Azzal lekapta, majd meglengette patinás gépészsipkáját és így kiáltott föl:

— Adjon az isten bort, búzát, békességet, szép asszony feleséget, csak úgy mint közönségesen! E téren állva, hol másidőben marhák és borjak bőgnek, hadd bőgöm, — helyesbítek — zengem el én is tisztelt választó polgárok és marhatartók, mit kíván tőletek a nagy ügy, a szarutermelés növelésének ügye?! Röviden és velősen: azt, hogy mivel a szaru, tehát a tehén szarva, annak megléte vagy meg nem léte sem a tehén igavonó erejét sem pedig a tejhozamát nem befolyásolja, ki-ki fűrészeljen le legaláb 10, azaz tíz centimétert tehene szarvából és a szabott áron szolgáltassa be a Szaru és Szőrgyüjtő Nemzeti Vállalat — melyet van szerencsém vezetni — legközelebbi telephelyére. Minden el lesz számolva! Minden meg lesz fizetve.

S ekkor, az utolsó mondatnál, mely a régi kupecidők alkudozását idézte, mint derült égből a villámcsapás, csattant föl a tutajbajszu bácsi hangja, aki az imént pöccentésével tisztelte meg Sántha Cézár bevonulását.

— Megvagy, bitang! Te sóztad rám a Magdolnát kilencszáznegyvenhárom Simon-Júdás napján!

Azzal kirántotta testes kőpipájából a meggyfaszárat s istenesen nekihuzakodva lazsnakolni kezdte Sántha Cézárt.

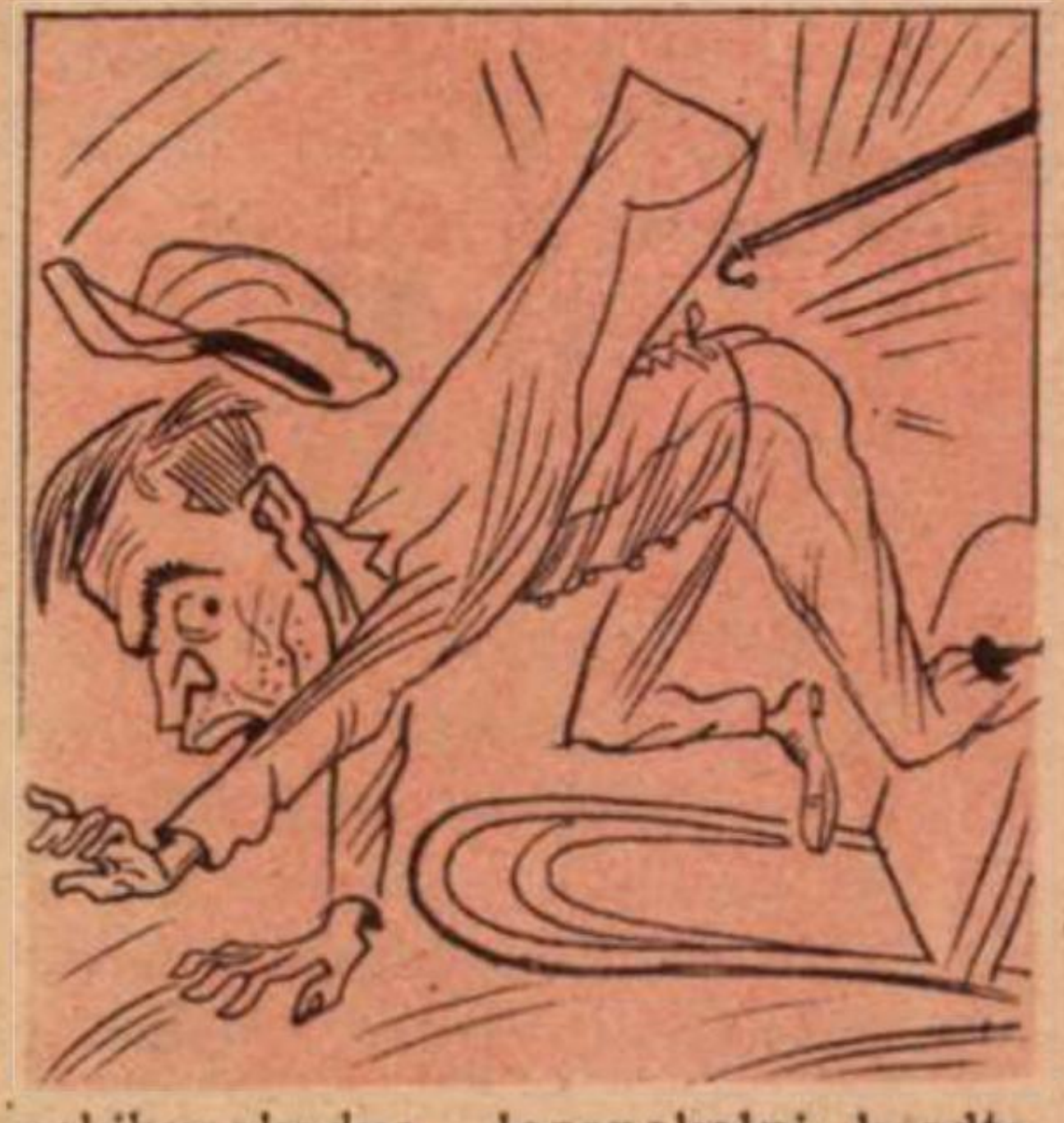

— Levetted a bajszod? Mi? (Puff!) Azt hitted, nem ismerlek meg? Mi? (Puff!) Minden el lesz számolva? (Puff!) Minden meg lesz fizetve? (Puff!) Azt mondtad, tizenötliteres tehén a Magdolna. Oszt csak rúgott, ha a tőgyihez nyúltam. Nem adott még három litert se. (Puff! Puff! Puff!)

— Kell-e mondani tovább?

Sántha Cézár első kísérlete a szarutermelés növelése és saját pályafutásának mesteri egyengetése érdekében így hát kudarcot vallott. De vajjon véget ért-e a gépész-sipka elvesztésével s a számtalan kék-zöld folttal, mely Sántha Cézár testét a pipaszárral való találkozás folytán ékesítette.

Nem! Nem ért véget! Magas az uborkafa! Sok ága van a kapaszkodásra. Hanem erről majd legközelebb.

(Folytatjuk)

Ezt álmodta rajzolónk . . .

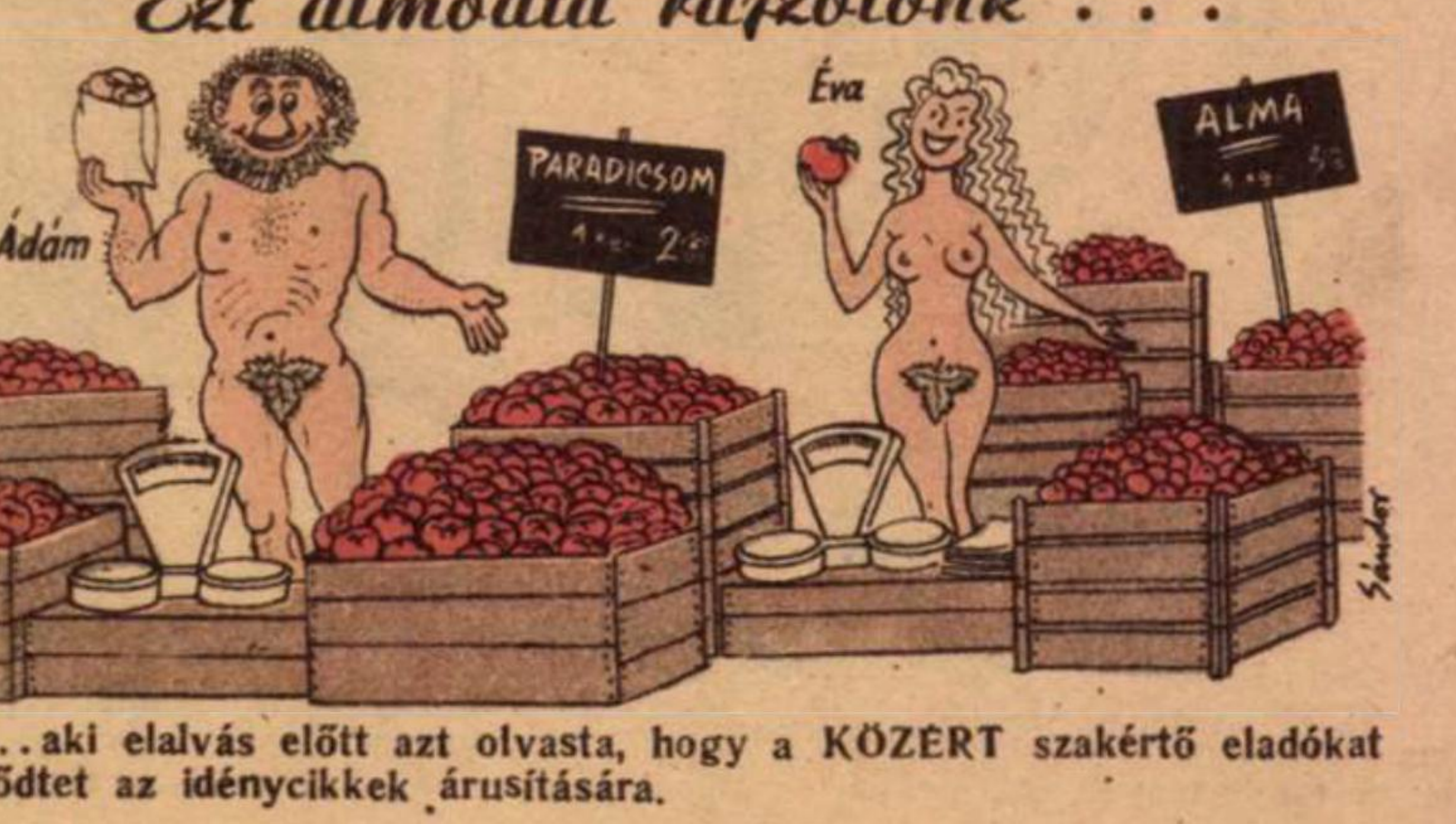

. . . aki elalvás előtt azt olvasta, hogy a KÖZÉRT szakértő eladókat szerződtet az idénycikkek árusítására.

Esetem a rendőrrel

1951. június 27-én délután hat órakor szabálytalanul mentem át a Körút és Rákóczi-út sarkán, noha előzőleg otthonfelejtettem a pénztárcámat. A rend őrének a felszólítására, hogy fizessek öt forintot, mert a piroson mentem át, zöldre vált arccal hivatkoztam otthonfelejtett pénztárcámra. Akkor felírom — mondta ő s már elő is vette a noteszát: neve? lakcíme? foglalkozása? Bemondtam adataimat s aztán, mert a lámpa közben már régen váltott, pirosan égő fülekkel átmentem a zöldön.

Az egész esetet elfelejtettem már, amikor Balatonföldvárról — ahol üdülök — átmentem Tihanyba visszhang-ügyben. A hajó délután indult, a nap gyönyörű fényeket festett a vízre és én kezemben fényképezőgépemmel egymásután kaptam le a tovasuhanó vitorlásokat. Hirtelen észrevettem, hogy valaki néz. Egy rendőr állt mellettem a korlátnál és figyelmesen nézte a gépemet.

— Jó gép — mondta sok meggyőződéssel.

— Igen — mondtam én. Azonnal felismertem. Az én rendőröm volt, aki felírt.

— Csak tájat fényképez vele? — — folytatta a beszélgetést és kissé feljebb tolta homlokán a sapkát.

— Mikor mi jön — feleltem erre és hirtelen diadalmas gondolat kélt szárnyra agyvelőmben. — Hol tájat, hol személyt.

— Arcképet is tud vele csinálni?

— Tudok. De mennyire tudok. Akarja, hogy lefényképezzem?

Elpirosodott az arca, köhintett egyet, aztán bólintott.

— Ha lehetne... ugyanis a menyasszonyom Baján lakik... én meg itt üdülök a rendőrüdülőben... elküldeném...

Máris ott állt a hajókormányos fülkéje alatt, ahol tábla hirdeti, hogy a „befogadható utasok száma 150“, arcán kedves mosoly ült, mellét kissé kidüllesztette és a napfény bronzos árnyakat festett az arcára.

— Kész vagyok — mondtam és visszatettem a gépet a táskába. — Ha kész a kép, elküldöm!

És ekkor jött az én diadalmas pillanatom. Benyúltam zsebembe, noteszt és ceruzát vettem elő és kérdően néztem rá.

— Neve, lakcíme, foglalkozása?

És itt, a Balatonon, Földvár és Tihany között, — amint a fentiekből a figyelmes olvasó kiderítheti — visszaadtam a kölcsönt. Felírtam a rendőrt.

VAJDA ALBERT

A közvélemény és az öthatalmi békeegyezmény

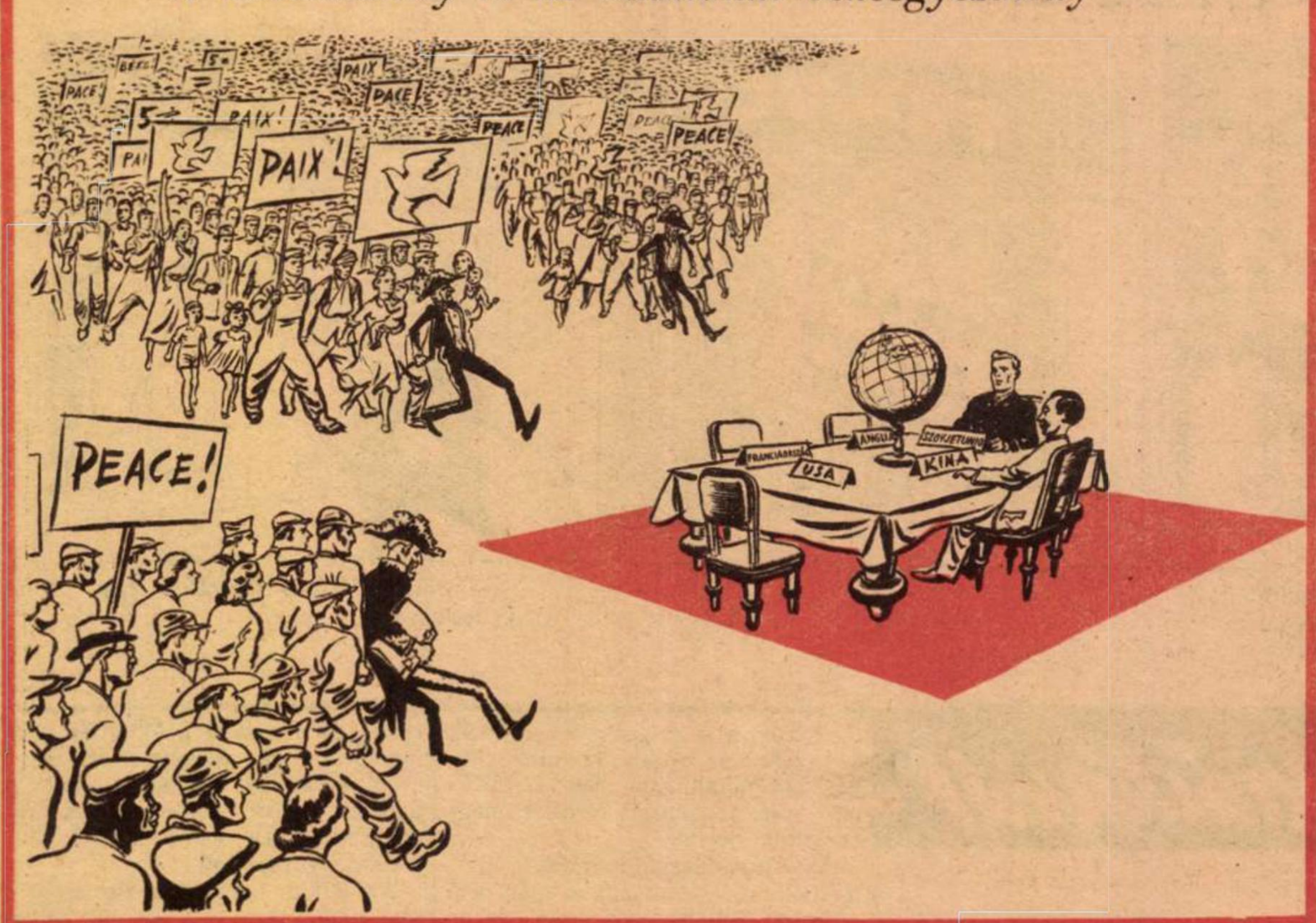

A magnezitgyári építkezésnél

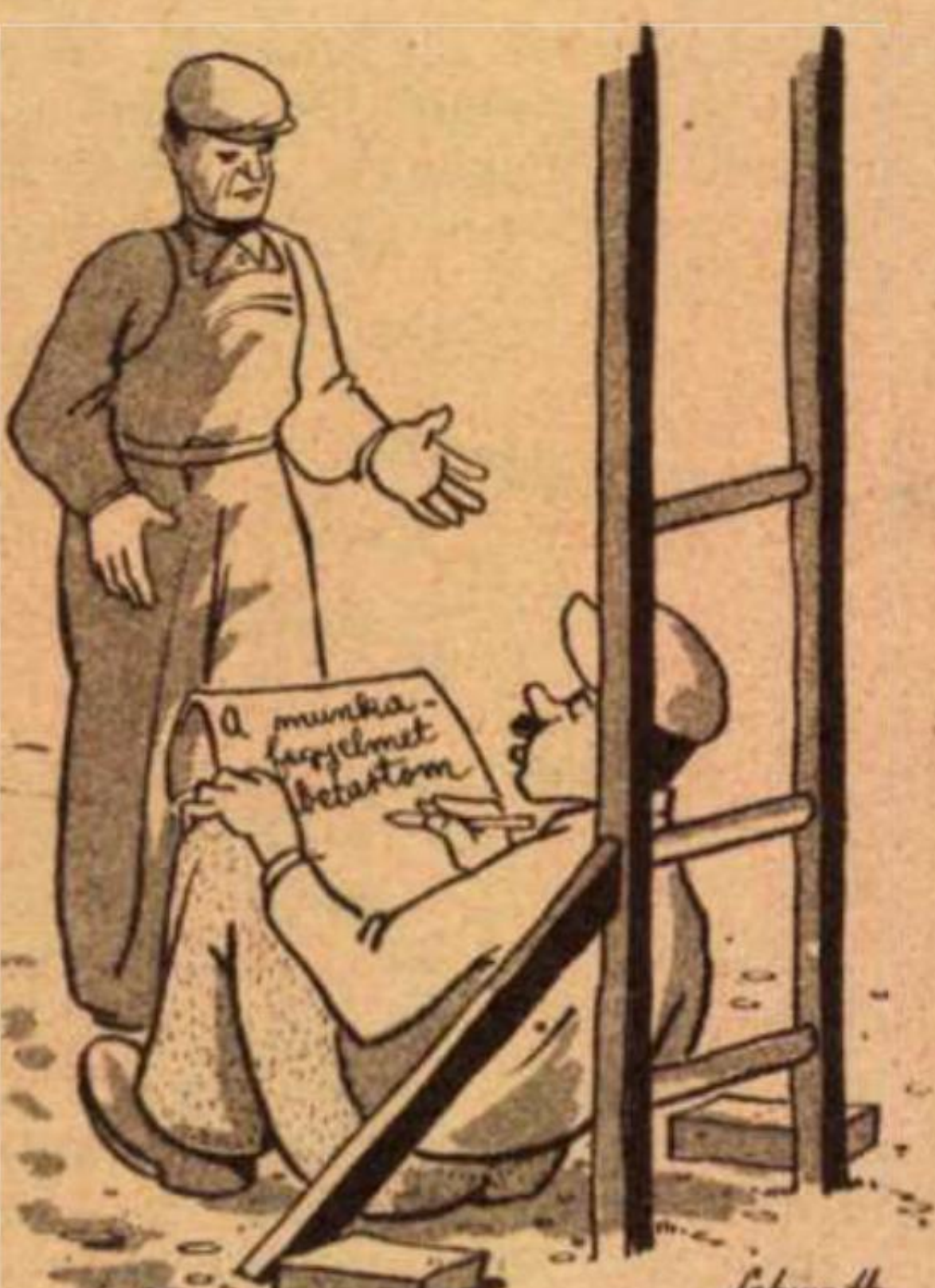

— Miért üldögél itt szaktárs, amikor a brigádja már egy órája várja?
— Nem látja, hogy a versenyfelajánlásomat szövegezem?

Hol jó egy szakácsnak?

Természetesen Amerikában, ott is pontosabban Los-Angeles városában. Ugyanis a közelmúltban az egyik Los-angelesi ujságban a következő bájos apróhirdetés jelent meg:

Keresünk jó szakácsot. Jó fizetést adunk s ráadásul a konyhából gyönyörű kilátás nyilik a város főútvonalára, ahol számtalan baleset forgalmi torlódás, verekedés zajlik le a nap minden szakában. Hasonló üdítő látványt nyújt éjjel-nappal a konyhaablak előtt elvonuló sok gyönyörű női láb.

Hát aki ezt az állást elnyeri, megcsinálta a szerencséjét. Most tessék elképzelni, milyen paradicsomi élete lehet egy ilyen szakácsnak. Igaz, hogy a konyha nyilván a föld alatt van, különben a hirdető nemcsak női lábak, hanem más női testrészek látványával is kecsegtetné a szerencsés szakácsot. Az is igaz, hogy a szakácsnak minden bizonnyal éjjel-nappal kell dolgoznia, hiszen a hirdetés éjjel-nappali szórakoztatást helyez kilátásba. Mindez azonban nem számít. Fő az, hogy a szakács részt vehet az amerikai életforma szórakozásaiban. Miközben keveri a rántást vagy pucolja a babot, kinézhet az ablakon, láthat egy-két gusztusos autószerencsétlenséget, néhány szívderítő csigolyatörést, pofozkodást, rugdalást, sőt ha szerencséje van, jó napokon kifoghat egy gyilkosságot is, ne felejtsük el, hogy a főútvonalon vagyunk. Ha pedig szerelmes természete jelentkezne, ott vannak a női bokácskák, ott hancuroznak el az ablak előtt s talán éppen találkára mennek valami előkelő úriemberhez, mindezt el lehet képzelni a legapróbb részletekig... Nagy öröm ez egy szakácsnak krumplipucolás közben! Ó, mily gyönyörűség lehet az ilyen élet! Tegyük fel, hogy a szakács jól keverte a rántást éjjel-nappal és mindig ropogósra sütötte a liba hátulját. Akkor magához hivatja a gazdája, miszter Periscop és így szól:

— Meg vagyok magával elégedve, barátom. Mától kezdve felemelem a fizetését egy tucat bokával és három hasbarúgással.

De azt is el tudom képzelni, hogy a szakács szegény odakozmálja a csuszpájzt és miszter Periscop büntetésből háttal ülteti az ablaknak pont éjfélkor, amikor a legremekebb késelések folynak az utcán. Sőt azt is el tudom képzelni, — mindent el tudok képzelni — hogy a szakács felháborodva rohan miszter Periscophoz:

— Uram, egy percig sem maradok tovább! Én itt unatkozom, semmi kultúra, semmi szórakozás. Tegnap is megáll két alak az ablak alatt és elkezdenek egymással vitatkozni, ahelyett, hogy kinyomták volna egymás szemét. Naphosszat nem történik semmi és csupa vastaglábú öregasszony jár az ablak alatt. Igy nem lehet főzni.

Mire miszter Periscop csillapitólag teszi kezét a felháborodott szakács vállára:

— No, no, kedves barátom... És csütörtökön, amikor annak a részeg embernek letépték a fülét a kapu előtt?

— Az csütörtökön volt — mondja mogorván a szakács. — Ez a hely nem való nekem, kérem, elmegyek. Igértek egy remek állást. A konyha a temető mellett van. Nappal a gyászolók jajveszékelnek, éjjel a halottak kisértenek. Tessék kiadni a könyvemet.

Gádor Béla

Kövér kulák, sovány vigasz

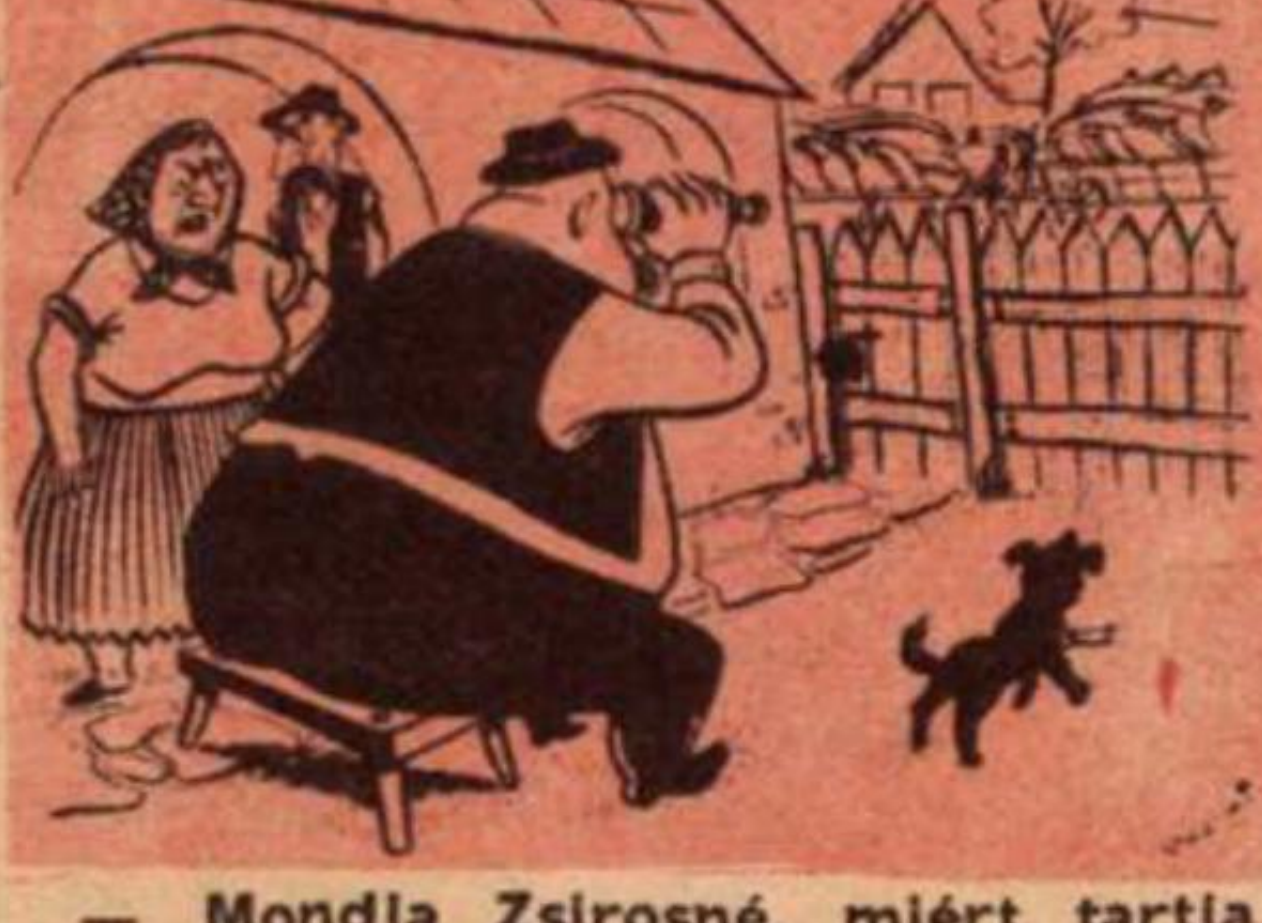

— Mondja Zsirosné, miért tartja az ura fordítva a látcsövet?
— A begyűjtést nézi, így kisebbnek látszanak a zsákok.

Beteglátogatás

Rendelettervezetet dolgoztak a kórházi beteglátogatások csökkentésére. Ez alkalomból elmondok egy szabványos beteglátogatást.

*

A betegágyon heten ülnek. (Ennél kevesebben ülni egy betegágyon beteglátogatási idő alatt illetlenségszámba ment.) Hogy a hét közül melyik a beteg, azt arról lehet megtudni, hogy azt a többi hat veri. Csak hátba, de jó erősen.

— Meg fogsz gyógyulni — mondják neki közben. — Szegény Reverencia néni ugyan meghalt ebbe a betegségbe, dehát ő fiatalabb volt nálad, nem volt olyan edzett a szervezete.

Sanyi bácsi erre hatalmasat tüsszent, de az nem jelent semmit, mert nem a beszédre tüsszent, hanem a betegre. A másik oldalról viszont Feri bácsi köhög a betegre és ez kínos, mert a beteg elfelejtette megkérdezni az orvostól, hogy a tüsszentés fertőzőbb-e vagy a köhögés és most nem tudja, hogy Sanyi bácsi felé hajoljon, vagy Feri bácsi felé. A beteg azonban nem sokáig töprenghet ezen, mert a négyéves Irmuska megtalálja az ágytálat és izgatottan kérdi:

— Ez mi ez? Mutasd meg, hogy használod!

Irmuska mamája, hogy zavarát palástolja, szájonvágja Irmuskát, mire Irmuska, hogy zavarát palástolja, elkezd bömbölni, Irmuska papája pedig elkezd kiabálni, ahogy a torkán kifér:

— Ne lármázzatok, mert csak izgatjátok vele a szegény beteget! Igy nem lehet gyereket nevelni, veréssel!

Sanyi bácsi erre méregbe jön:

— Te izgatod a beteget a kiabálásoddal!

Irmuska papája végignéz Sanyi bácsin:

— Én izgatom a beteget? Mindig az, aki mondja! Az én gyerekem nevelésébe ne beszéljen bele Sanyi bácsi!

Közben Lina néni egy karéj zsíroskenyeret próbál a beteg szájába gyömöszölni:

— Egyed fiam, szívesen adom!

— De Lina! — sikolt fel Sári néni. — Mit szól az orvos! Félórával az operáció után zsíroskenyeret?

— Mit tudnak az orvosok! — legyint keserűen Sári néni. — Az a jó, félórával az operáció után, a zsíroskenyér, az eltereli a beteg figyelmét!

Igy folyt le a szabványos beteglátogatás két órája, de a betegnek csak az első öt perc volt kínos, mert a hatodikban többnyire olyan rosszul lett, hogy már semmit sem hallott.

GERGELY MIKLÓS

BESZÉLGETÉS AZ ŰRBEN

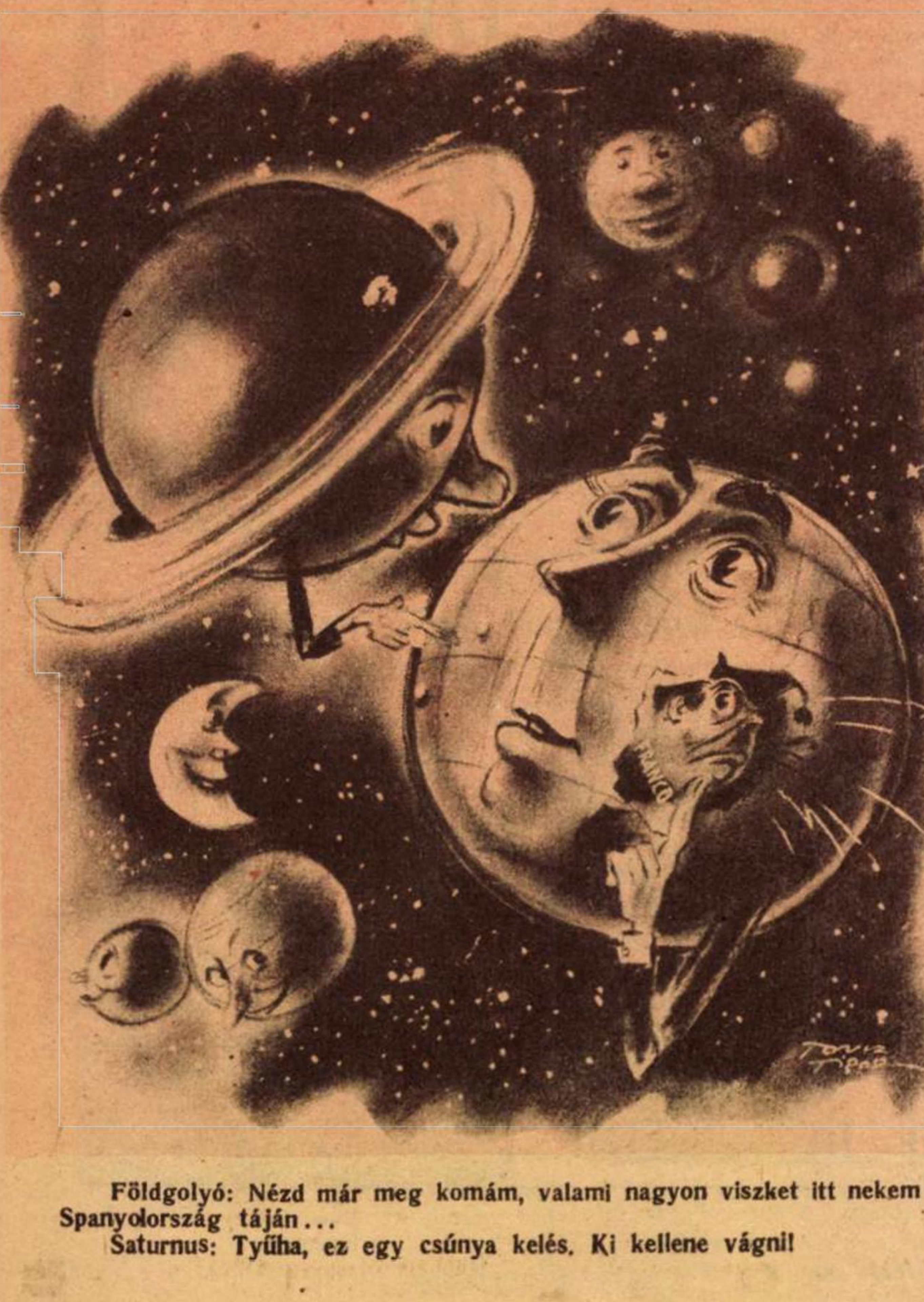

Földgolyó: Nézd már meg komám, valami nagyon viszket itt nekem Spanyolország táján...
Saturnus: Tyűha, ez egy csúnya kelés. Ki kellene vágni!

Okos gyerekek

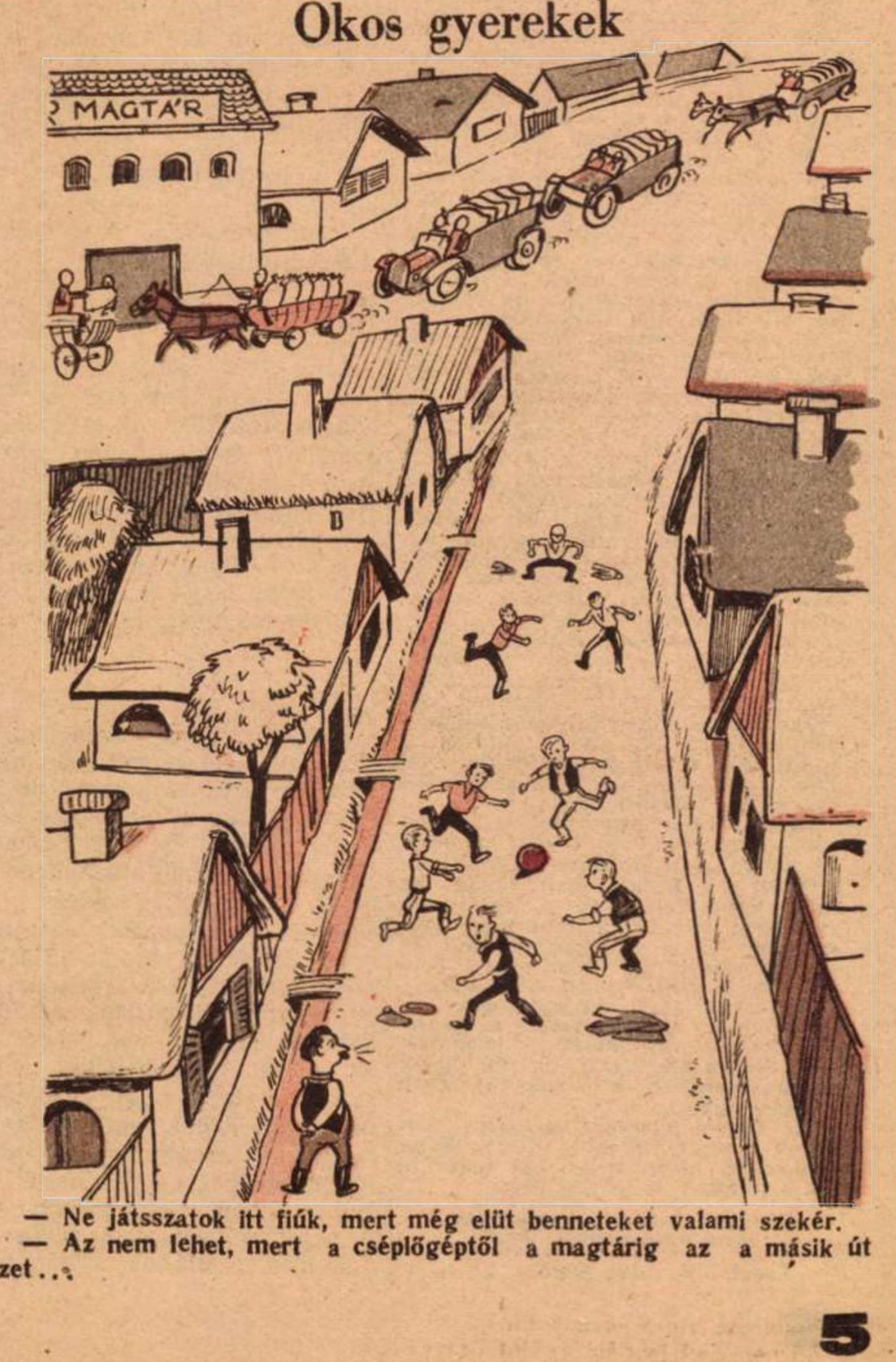

— Ne játsszatok itt fiúk, mert még elüt benneteket valami szekér.
— Az nem lehet, mert a cséplőgéptől a magtárig az a másik út vezet...

FRANCO a Kirakatrendező

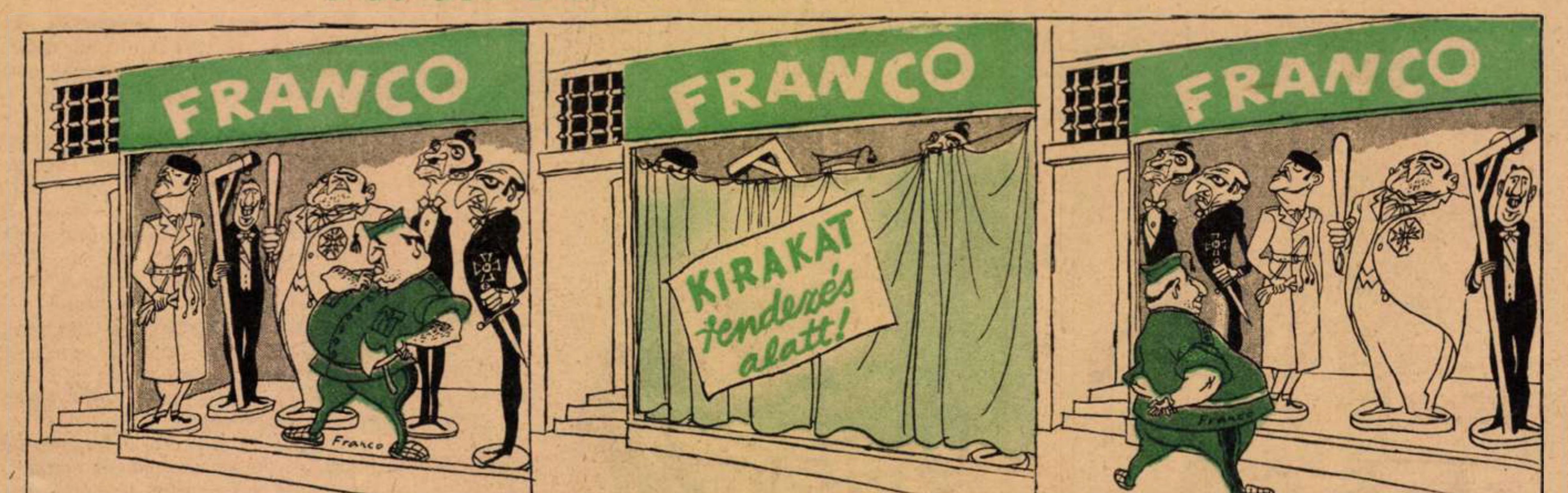

— Ejnye, Ejnye! A „demokratikus" Amerikával való tárgyalás előtt demokratizálnom kellene a kormányt.

— Felcseréltem a figurákat. Igy jó lesz nekik.

Le a bürokráciával!

Hogyan kell egy újítót elkedvetlenítení?

A Járműfelszerelési Gyár dolgozója vagyok. 1950 augusztusában újítást adtam be az öntésből eredő hibák kijavítására. Az újítás lényege az, hogy a színesfém öntvényeknél keletkező lukacsokat hegesztés helyett hideg úton való csapolással teljesen eltünteti és ezáltal a selejtszázalékot teljesen kiküszöböli.

A gyár újítási bizottsága újításomat elfogadta és 217.000 Ft évi megtakarítást állapított meg. Mivel a vállalat csak 5000 Ft-ig fizethet ki díjazást az újítást jóváhagyás végett a Tömegcikkipari Központ újítási bizottságához terjesztette fel, mint felügyeleti hatósághoz, de ezt csak 1950 december havában tette meg. Természetes, hogy az újítás bevezetésének első percétől kezdve, — és a mai napig is — dolgozom, és dolgoznak az újításommal. A decemberben beadott újításra a Tömegcikkipari Központ 1951 márciusában azt válaszolta, hogy a kiértékelést nem fogadja el, mert a kiértékelés alapjául csak egy hónapot vettek és utasította a vállalatot, hogy három hónapot vegyen a kiértékelés alapjául és újra adja be az utasítást.

Ezt a kiértékelést a vállalat megcsinálta és 280.000 Ft.-os megtakarítást hozott ki az új értékelés alapján.

A Tömegcikkipari Központ most már ezt a kiértékelést elfogadta és az újítás díjazásául 11.000 Ft-ot állapított meg, március huszonkilencedikén. De ugyanakkor azt is kikötötte, hogy a díj felét csak 22.000 Ft tényleges megtakarítás után fizetheti ki a vállalat, míg a díj másik felét csak az újítás bevezetésétől számított egy éven belül.

A vállalatnak tehát most az a feladata, hogy 22.000 Ft. megtakarítást mutasson ki, de ez még mindig nem történt meg, mert a vállalat utókalkulációja a kiértékeléshez szükséges munkalapokat nem tudja összeszedni, és arra hivatkozik, hogy a munkalapok nincsenek megfelelően kezelve, és nagyrészüket elvitte a szél költözködéskor.

A vállalat műszaki vezetői, — előkalkulátor, műszaki vezető, MEO vezető, stb. — kijelentették, hogy bár a tényleges megtakarítást kimutatni nem tudják, az újítás értékét elismerik, és vállalnák a felelősséget azért, hogy a 22.000 Ft-ot a vállalat az újításon már többszörösen megtakarította. 1950. szeptember végén a vállalatvezető maga mondta, mikor engem három hónapra csak erre a javítási munkára állítottak be, hogy: „csináljak valami rendet, mert különben elvérzünk a sok selejt miatt."

1951 májusában azonban a vállalatvezetőség levelet írt a Tömegcikkipari Központnak, hogy a tényleges megtakarítást a vállalat adminisztrációs hibák folytán kimutatni nem tudja, de hajlandó az újításért az eddig két részletben kifizetett 700 Ft-on felül végleges díjazásként 200 Ft. eszmei díjazást adni.

Ez az újítás megcsúfolása, és lekicsinylése, de ezen kívül az eltelt 10 hónap alatt újításomért még sok sérelem ért. Ezeket mind hosszú és nehéz volna felsorolni. A közel egy éve tartó huzavonában mégsem vesztettem el a türelmemet, amit az is bizonyít, hogy állandóan 130—140%-os teljesítménnyel dolgozom.

Rákosi elvtárs azt mondta, hogy az újítók és sztahanovisták a termelés motorjai. Én ennek a jelentőségét teljesen átéreztem, de úgylátszik mások nem, és ezek akadályoznak a munkámban.

Az újítás jelenlegi állásáról nem tudok semmit. Kérem a Ludas Matyi segítségét, hogy újításomat papíron, de anyagilag is elismerjék.

Dörnyei József lakatossegéd.
Járműfelszerelési Gyár,

Bpest, XV., Kiss Ernő-u. 35/a.

Álom vagy valóság?

Zakatolva rohan velem a vonat. Hátradőlök a kényelmes ülésen és elgondolkozom azon, hogy a MÁV eljutott odáig, hogy a vonatok pontosan járnak. Milyen jó érzés a szegény utasnak, ha felszáll a vonatra Debrecenben és tudja, hogy pontosan 8.40-kor Budapesten lesz. Mint mondom, ezen gondolkodtam, közben álom szállt a szemembre.

*

Itt van kérem, ezt az aktát kell megnézni. A súlya már legalább 2 kilogramm.

— Hiszen a felső része már sárga is, — mondom a bajuszom alatt.

— Hát ez természetes. 1949. március 30-a óta tologatják ide-oda. Van rajta vagy száz aláírás.

— Az mégiscsak sok — mondom.

Ezt megnézem. Meg is számolom az aláírásokat rajta, mert nem hiszem, hogy ma, amikor a bürokrácia ellen küzdünk, egy aktán, amit még nem intéztek el, száz aláírás lehet. Már szolgálatkészen tolják is elém.

— Tessék, itt van.

Már a kezemben is van. Megemelem, jó két kiló lehet a súlya. És számolom az aláírásokat. 1. 2. 3... 21... 72... 95... 100... még a felénél sem tartok az aktatömegnek, lihegek, mint a lokomotív, szemem káprázik, de számolom rendületlenül tovább: 101, 102, ...112... 123... még mindig van vagy tíz oldal tele aláírásokkal ...177 ...178 ...179 ...180... 181 Végére jutottam. Csupa verejték vagyok és a végén olvasom: „Ujabb elbírálásra van szükség". (Olvashatatlan aláírás).

*

Szolnok! — kiáltja a kalauz, nagyot zökken velem a kocsi. Felébredtem, szédülök. A 181 aláírásra gondolok. A mosdóban lemosom forró homlokom, pipára gyujtok és visszaülök kényelmes helyemre és a vonat máris robog velem tovább Pest felé. Pipám még el sem szívtam, fejem ismét lehanyatlik és újból álomba merülök.

*

Kalló elvtárs egy esztendővel ezelőtt javasolta, hogy a vasútnál az elkopott kerékabroncsokat ne selejtezzék ki, hanem elektromos hegesztéssel töltsék fel. A próbakocsi, amelyen az újítást alkalmazták, egy évvel ezelőtt el is készült. Meghatározott útvonalra beállították, hogy ellenőrizni tudják „viselkedését". A próbaidő lejárta után, amikor ellenőrizni akarták az újítást, kiderült, hogy a négy kocsi, amin az újítást kipróbálták, „eltűnt", annak ellenére, hogy figyelmeztető tábla volt rajtuk, amelyen az állt, hogy csak meghatározott vonalon közlekedhetnek és hiba esetén hova kell azonnali telefonjelentést tenni. A négy próbakocsiból eddig egyet már meg is találtak, a hiányzó három kocsira is szükség lenne, mert ha azokon is bevált az újítás, akkor azt alkalmazni kell a MÁV-nál, mert többmillió forintos megtakarítást jelent.

Az **Anyagvizsgáló Intézet** egyik mérnöke Magyarországon még nem gyártott újtípusú anyagból festéket készített, amit szintén több MÁV kocsin próbáltak ki. De ezek a kocsik is „eltűntek". Már hónapok óta hiába keresik őket...

*

Újabb zökkenés. Hangfoszlányok. Nagy a nyüzsgés-mozgás. Megérkeztünk Budapestre. Kiszálltam a kocsiból és álmaimra gondoltam. Vajjon álom volt ez, vagy valóság?

Nem hagyott nyugodni a kíváncsiság és benéztem a MÁV Sztálinúti központjába és bizony ott megtaláltam **a 181 aláírásos** aktát: a mozdonycsövek kiszerelésének módosításáról. De azóta már 7 aláírással gyarapodott...

Az eltünt kocsik pedig még a mai napig sem kerültek elő. Mivel a MÁV-nak nem sikerült eddig megtalálni a figyelmeztető táblákkal ellátott kocsikat, a következő apróhirdetést javasoljuk, hátha meglesz az eredménye:

„Eltűnt 8 MÁV kocsi. Mindegyiken újítást alkalmaztak. A becsületes megtaláló illő jutalomban részesül és megkapja a bürokrácia elleni mozgalom nagy érdemrendjét.

FAHIDY JÓZSEF

Kedves Ludas Matyi!

Nemrégiben a Baross-téri volt Del-Ka üzletben öt méter vásznat akartam vásárolni. Kijelentették, hogy csak négy métert adnak, mert nekem annyi is elég.

Kértem őket, hogy adjanak öt métert, mert nem nekem, hanem az édesanyámnak lesz, akinek nem elég a négy méter, mivel kilencven kiló. Azt felelték, hogy: „ezt mindenki mondhatja!" Azért adunk csak négy métert, hogy a dolgozóknak is jusson!" Közöltem velük, hogy én is dolgozó vagyok, de ez sem hatott, mert azt válaszolták, hogy: „ne vegyek másoknak anyagot!"

Most felmerül a kérdés, mit tehettem volna? Vegyek négy métert és csináltassak magamnak egy ruhát, holott én az édesanyámnak akartam ruhát venni? Vagy vigyem magammal hatvanhat éves, beteg édesanyámat, és akkor talán elhiszik, hogy neki négy méter kevés? Próbáltam kész ruhát venni, de ilyen méretben készen nem kapható.

Miután nem sikerült őket meggyőznöm, hogy nincs igazuk, kértem a panaszkönyvet. Azt mondták, hogy olyan nekik nincs. Aztán egy papirfecnit adtak át azzal, hogy arra írjam meg a panaszomat és aztán majd ők elküldik az illetékes helyre, de úgy sincs semmi értelme, mert ha igazam lett volna, akkor kaptam volna öt métert is.

Kérem a Ludas Matyit, legyen segítségemre abban, hogy ruhát tudjak venni az édesanyámnak.

Fodor Józsefné,
XVII. Rákosliget, XV.-utca 19.

Kedves Ludas Matyi!

Mi, a borotai gépállomás dolgozói kérjük, hogy segítsék megkeresni, a tavaly május hónapban befizetett pénzünket, mert a pénzt ugyan leszurkoltuk, de nyaralásban nem részesültünk. Én ugyan nem tartozom a gépállomás dolgozóihoz, de családtag vagyok és velem együtt még sokan mások szerettük volna látni a magyar tengert. A szép örömben, a pihenésben azonban nem lehetett részünk valamilyen vaskalapos bürokrata vagy bürokraták hibájából.

A pénz befizetése óta elmult tizennégy hónap, a pénz nyomtalanul eltűnt, már írtunk a SZOT-nak és az ÁMG megyei központba is jelentettük az esetet, de úgylátszik, nem érnek rá az üggyel foglalkozni. 1950. májusában, ahogy befizettük, vártuk, vártuk az értesítést, vártuk, hogy megjön a nyaralási beutalás, lassan el is jött az ősz, a tél, csak beutalás nem jött semmiféle és a pénznek is se híre, se hamva. Télen arra gondoltunk, hogy talán télen megyünk, de aztán jött a tavasz, már itt a nyár is s úgylátszik, ez a nyár is elmúlik és mi itthon maradtunk.

Igy aztán nem csoda, hogy el is ment a kedvünk a nyaralástól, de legalább a pénzünket szeretnénk látni, vehetnék egy nyári ruhát rajta, vagy valami mást, mert nem hiszem, hogy a pénz elment volna nélkülünk nyaralni.

Gréczi Pálné,
Borota, Fő-utca 152.

Heti képrejtvényünk egyes kultúrfelelősök munkájáról

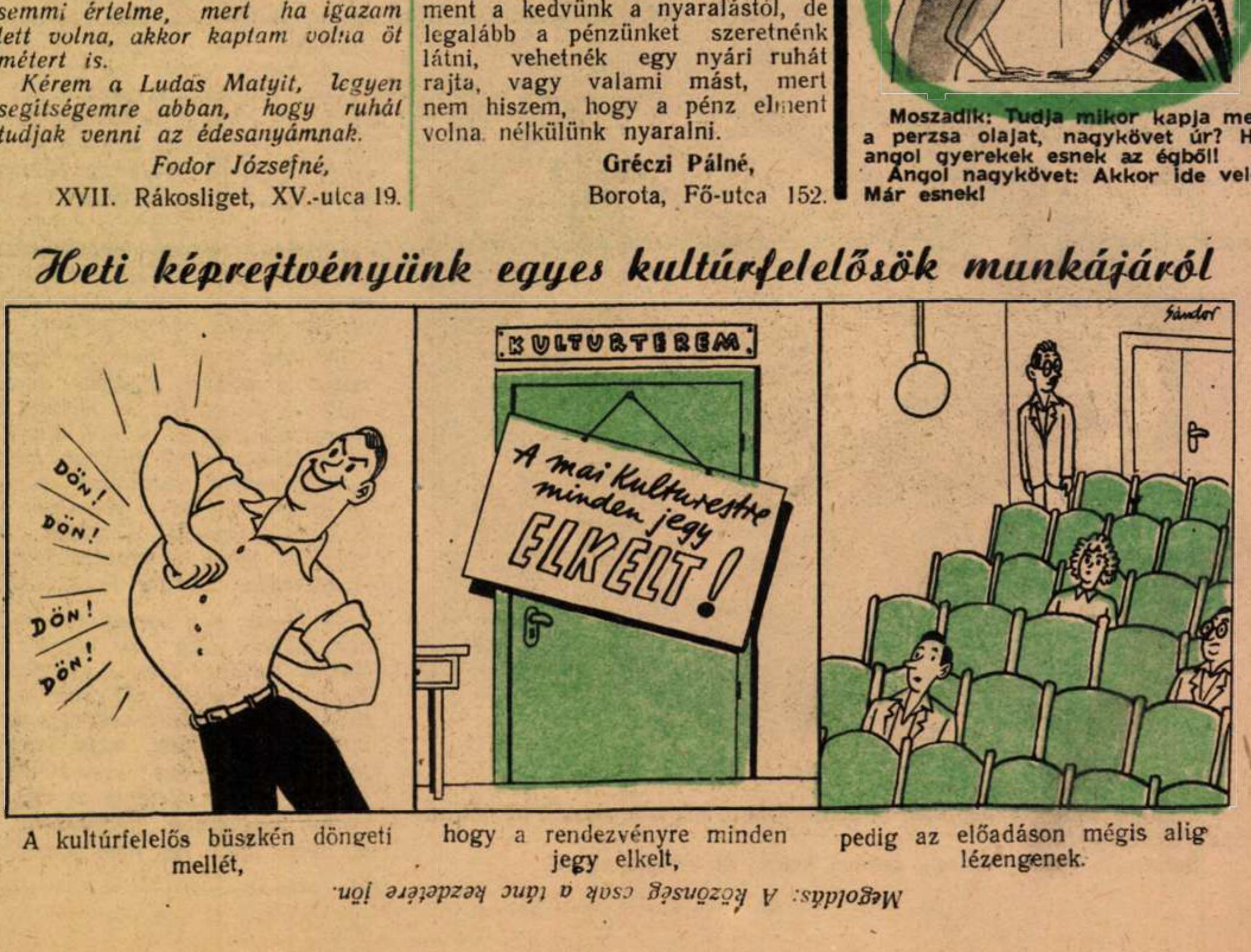
DÖN!
DÖN!
DÖN!
DÖN!
KULTURTEREM
A mai Kulturestre minden jegy ELKELT!
Sándor

A kultúrfelelős büszkén dögeti mellét,

hogy a rendezvényre minden jegy elkelt,

pedig az előadáson mégis alig lézengenek.

Megoldás: A közönség csak a tánc kezdetére jön.

HETI KRÓNIKA

De GASPERI KIÉPITI AZ OLASZ RENDŐRÁLLAMOT

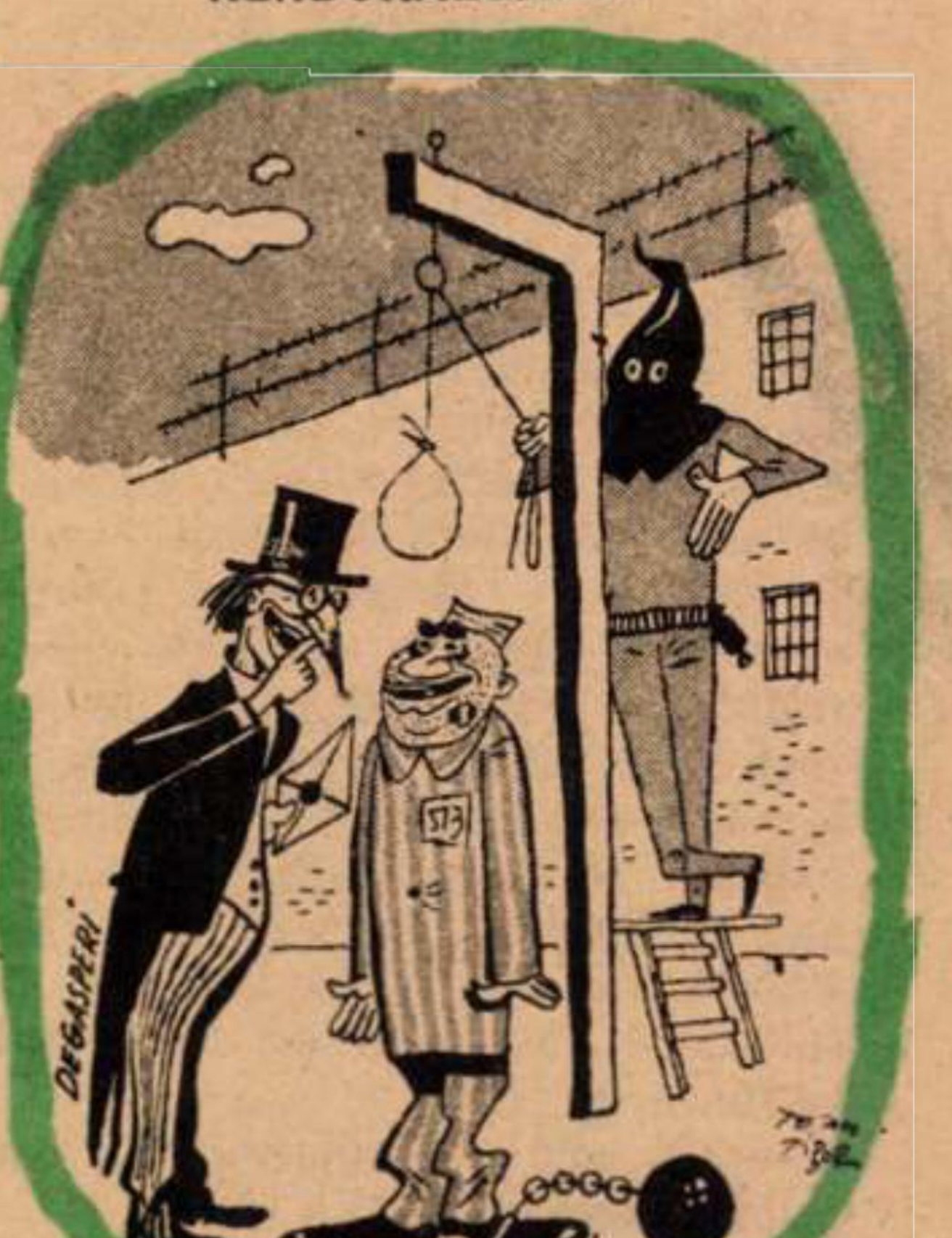

De Gasperi az elítélt rablógyilkoshoz:

— Gyilkos úr, itt a kegyelem! De el kell fogadnia egy kormánymegbizatást! Maga lesz a genovai rendőrfőnök!

KORMÁNYVÁLSÁG FRANCIAORSZÁGBAN.

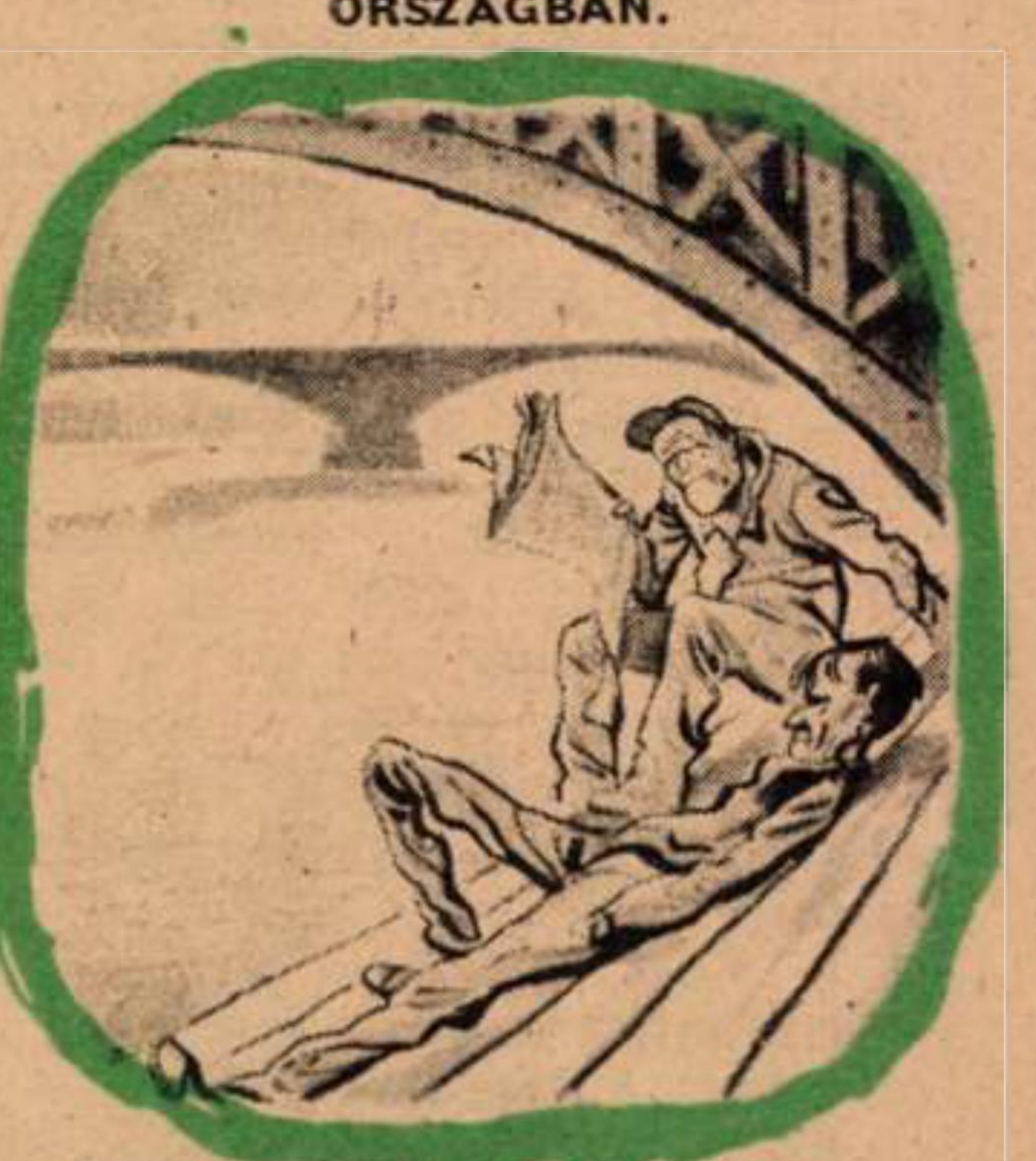

Pierre: Te, még mindig nincs kormány! Nem vállalnád a miniszterelnökséget?

Jean: Nagyobb vagány kell oda, mint én!

DIPLOMÁCIAI TÁRGYALÁS TEHERÁNBAN.

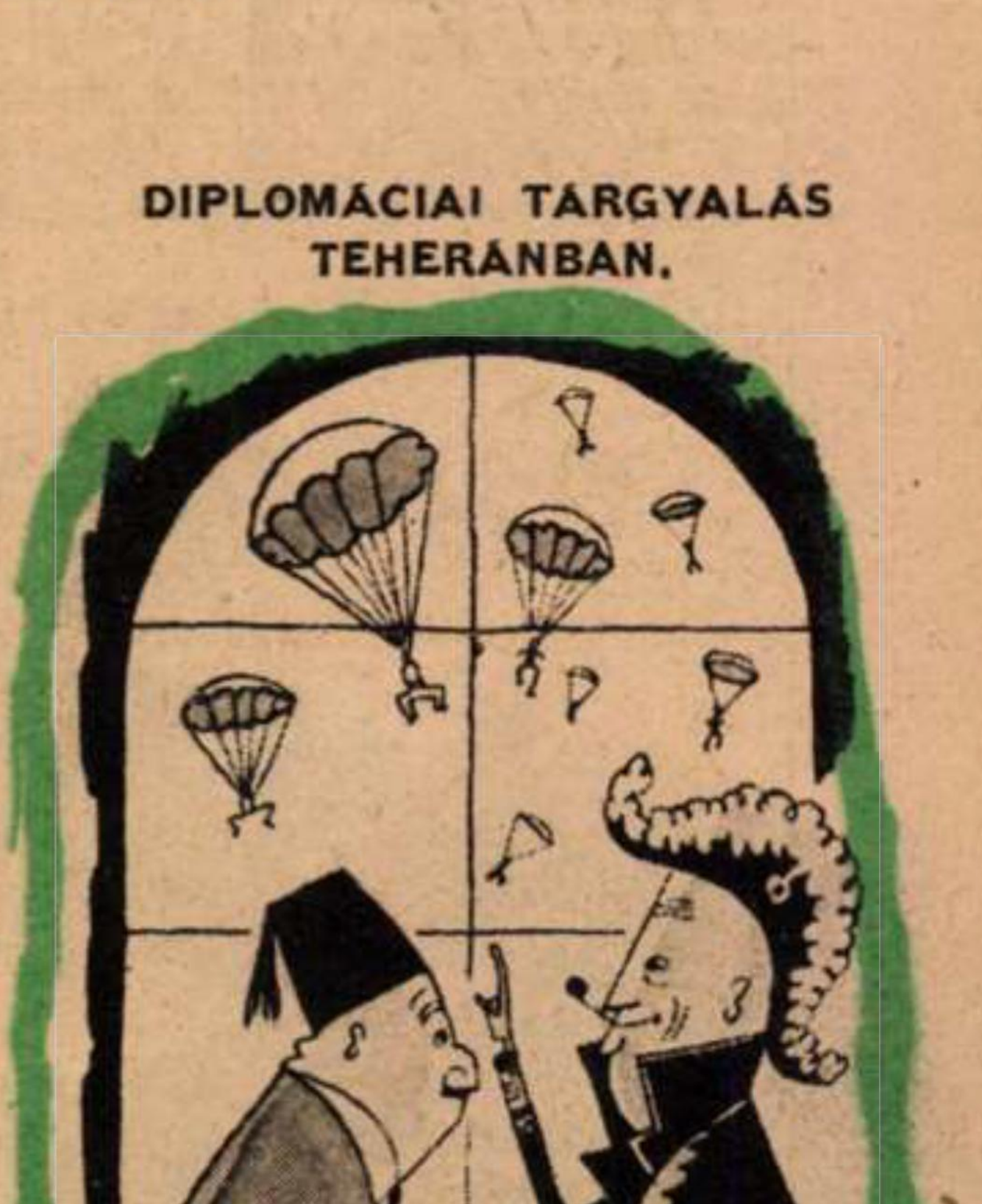

Moszadik: Tudja mikor kapja meg a perzsa olajat, nagykövet úr? Ha angol gyerekek esnek az égből!

Angol nagykövet: Akkor ide vele. Már esnek!

A Király szobra

(Ajánlom ezt a kis mesét illő tisztelettel Lipót belga ex-király, ex-őfelségének, aki a mult héten mondott le trónjáról Baudouin királyi herceg javára.)

Volt egyszer egy király. Nem volt a leggazdagabbak közül való, de mégis csak király volt. Igaz, ínséges időkben néha kénytelen volt albérletbe adni birodalma egy részét, aki azonban még ennyi áldozatot sem hajlandó meghozni a trón érdekében, az nem is érdemli meg, hogy király legyen. Ez a király, akiről éppen szó van, nagyon is makacs, céltudatos, hatalomratörő uralkodó volt, aki a királyi korona érdekében semmitől sem riadt vissza. Nagyravágyó volt és hiú. Akiben nincs nagyravágyás és hiúság, abból rendszerint csak a legritkább esetben lesz király. A szerénység nem szokott királyi palást alá rejtőzni.

Történetünk királya mindent elkövetett dicsősége érdekében. Nehezen tudott belenyugodni például abba, hogy még mindig nincs szobra.

— Ez tűrhetetlen állapot! — szokta mondogatni. — Amellett pedig a legnagyobb kegyetlenség a néppel szemben! Nem tud hódolni ura, királya előtt! Nem tudja megfelelően kifejezni szíve érzelmeit! Nem tud alázatosan kalapot emelni!

Egyszer már hozzákezdtek a szoborhoz, de csak a talapzatig jutottak el. Közben olyan súlyos pénzzavarba jutott az ország, hogy újabb tartományokat kellett bérbeadni élelmes tengerentúli vállalkozóknak.

A szobor ügye mind kilátástalanabbá vált. A király dúlt-fúlt és, ha nem látták, sírt is. Végre a közélelmezési miniszternek nagyszerű ötlete támadt.

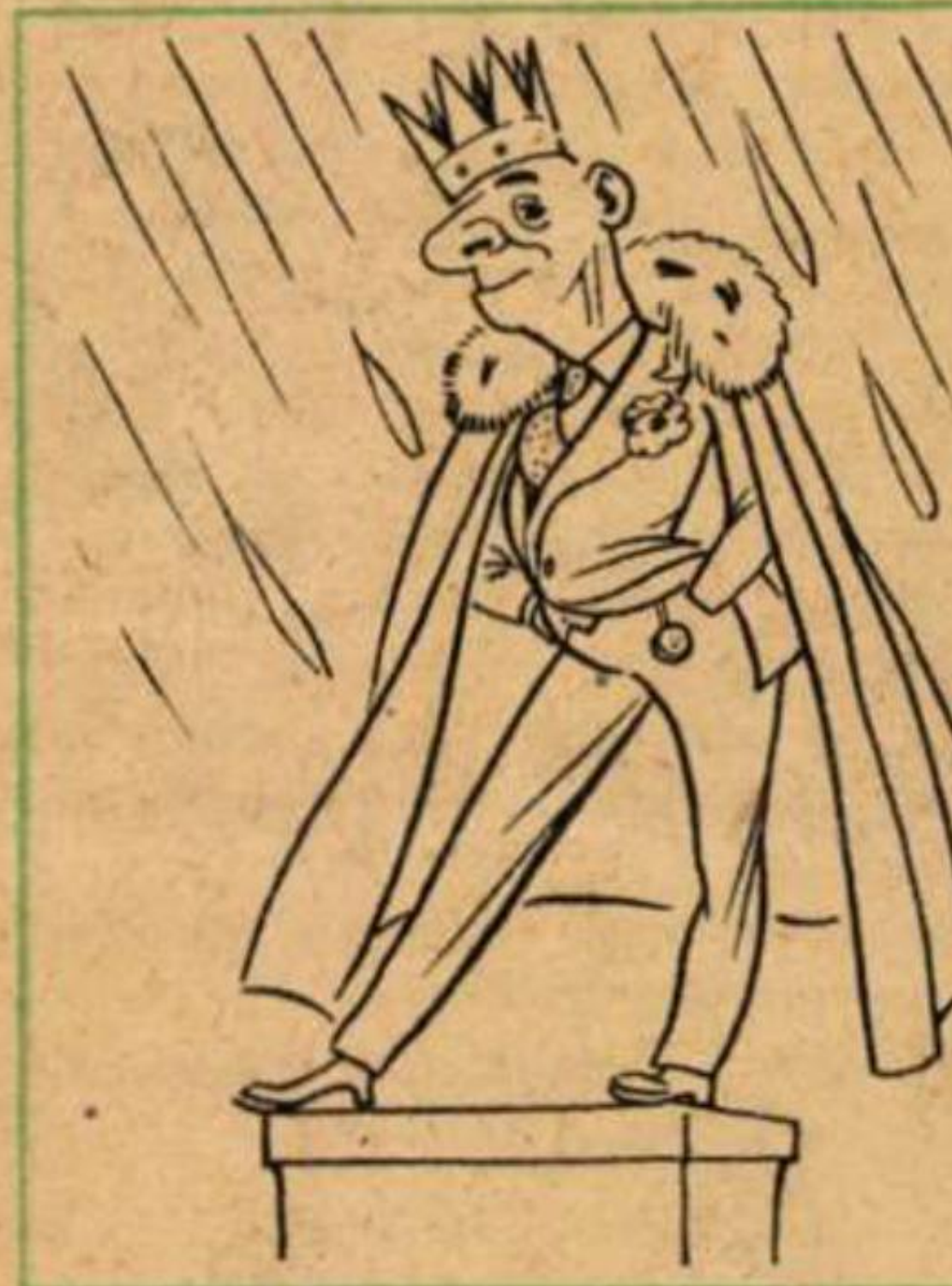

— Felséges királyom! Egy életem, egy halálom, van egy nagyszerű ötletem! Olyan megoldást találtam, hogy a szobor tökéletesen élethű lesz, s amellett nem kerül egy lyukas fityingbe se!

A királynak majd kifúrta az oldalát a kíváncsiság. Ugyan mit sütött ki ez az agyafúrt miniszter?

— Felséges királyom! — folytatta a miniszter. — A talapzat már áll! Csak a szobor hiányzik róla! Ne veszítsünk időt! Hallgass rám, felséges királyom! Állj rá magad a talapzatra, a legdicsőbb, a legszebb pózban! Ráérsz, reggeltől estig úgy sincs más dolgod! Mindegy, hogy hol uralkodik az ember. Éjszaka meg a kutya sem jár arrafelé. Gondold csak el! Ki hasonlít az emberhez a legjobban? Saját maga. Merem állítani, felséges királyom, hogy önmagadhoz a megszólalásig hasonlítasz, mert természetesen megszólalnod nem szabad. Az egész nem kerülne egy vasba sem! És milyen nagyszerű lenne neked is! Milyen felemelő érzés lesz majd látnod, hogy az egyszerű nép alázattal tiszteli a szobrodat. Ugyan melyik szobornak jár ki ilyen öröm?

Ettől kezdve a király minden reggel kiállt a talapzatra és estig ott állt. Boldogságához mi sem hiányzott. Végre neki is volt szobra, szép, méltóságteljes szobor — valósággal élt! A király hóban, fagyban, esőben, hőségben, viharban ott állt mozdulatlanul. Aki még ennyit sem tesz meg a dicsőség érdekében, az nem is érdemli meg, hogy szobra legyen. Egyszer történt csak meg, hogy egy öreg ember észrevette, amikor a szobor este nagyot nyújtózva ásított, majd lekecmergett a talapzatról és a királyi palota felé indult. Az öreg ember egy darabig bámult, majd hazament és a fejét borogatta. Megesett néha, hogy a király megbetegedett. Egyszer megfagyott az orra, máskor pedig napszúrást kapott. Ilyenkor otthonmaradt, a talapzatra pedig nagy bettükkel kiírták: A SZOBOR JAVITÁS ALATT.

Más kellemetlenségeket is okozott a királynak szobor mivolta. Nem tudott kellőképpen foglalkozni az államügyekkel, s a csintalan trónörökös egy államcsíny következtében váratlanul elkaparintotta a trónt, mialatt a király éppen kint állt a talapzaton. Amikor este hazament a palotába, alig akarták beengedni. Megmondták neki, hogy fel is út, le is út, nem király többé.

— Hát velem most mi lesz? — kérdezte letörten.

Többen vállat vontak erre a tapintatlan kérdésre. Úgy látszott, hogy senki sem töpreng sokat a király sorsa felett. Egyedül a közélelmezési miniszter ütött megint a fejére:

— Országunk régi közmondása, hogy a megfelelő embert a megfelelő helyre! Legfelségesebb új királyunknak nincs szobra! Sajnos, az államkincstár semmi jóval nem kecsegtet. Itt van azonban régi királyunk, aki egyike a legpompásabb szobroknak, amelyeket valaha is láttam! Azt ajánlom, hogy legyen ő a legfelségesebb új királyunk szobra. Egy kicsit talán át kellene alakítani...

Mindkét király megörült a kitűnő ötletnek. Az udvari szobrászok azonnal hozzáfogtak az új szobor megmintázásához. Egy kicsit lenyírtak a volt király bajuszából, hajából, füléből, orrából, s máris készen volt az új király megszólalásig hű szobra. A talapzatra új név került, s az egyszerű nép hol kalapot emelt a szobor előtt, hol paradicsommal dobálta meg, már ahogyan ez az ilyen szobrokkal történni szokott.

A régi király pedig boldogan és büszkén állt a talapzaton és csak megvetéssel tudott gondolni azokra a rosszindulatú fajankókra, akik valaha is azt merészelték állítani, hogy ha egy király megbukik, semmire sem lehet használni.

Feleki László

A BÉKETÁBOR szűkíti a kört

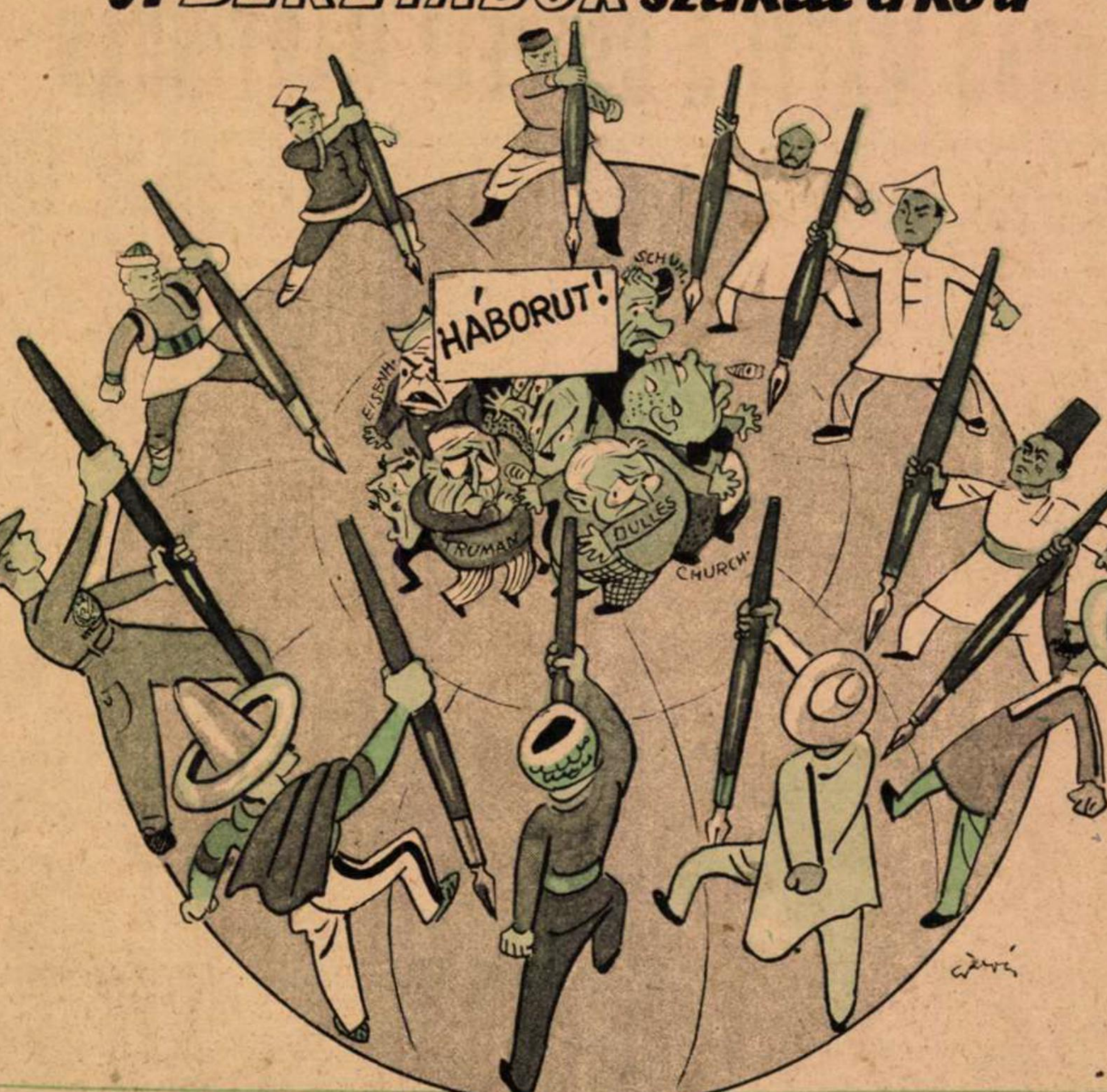

Ötven perccel hamarabb ért Pestre a szolnoki békevonat

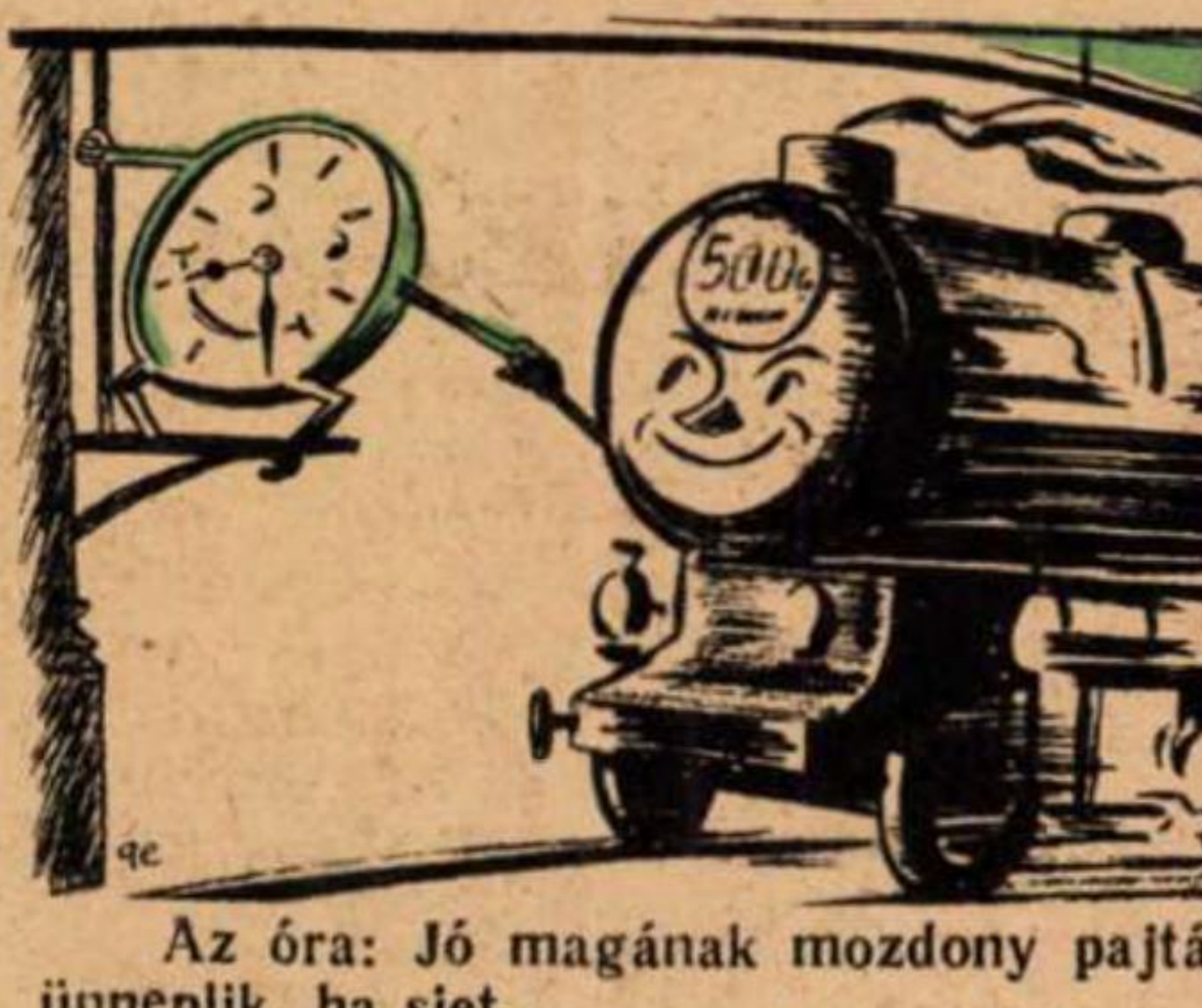

Az óra: Jó magának mozdony pajtás, magát ünneplik, ha siet.

A büszke kukorica

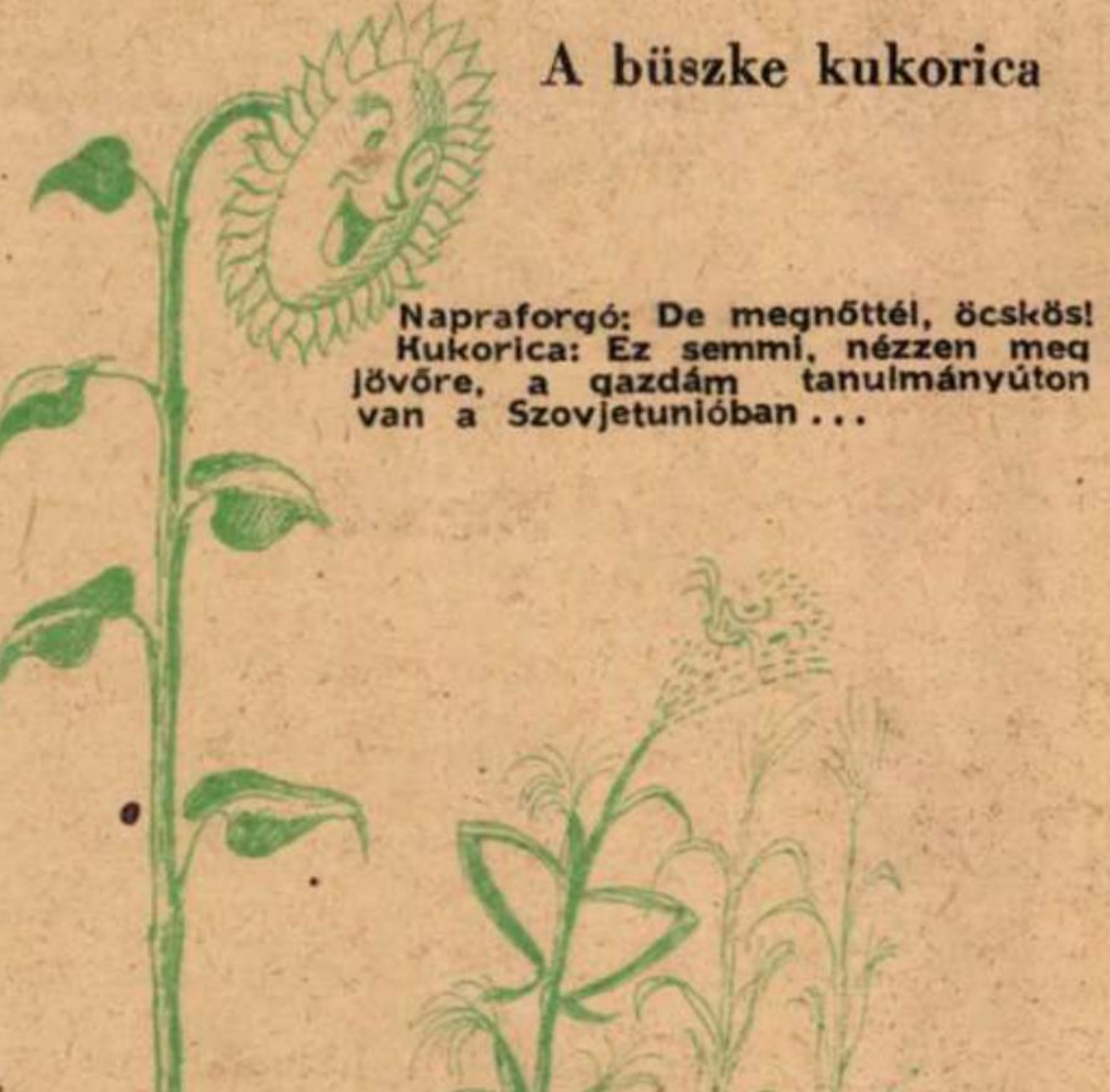

Napraforgó: De megnőttél, öcskös!
Kukorica: Ez semmi, nézzen meg jövőre, a gazdám tanulmányúton van a Szovjetunióban...

AMERIKAI CSALÁDI KÖR

Irta: Arany János és Márton diák

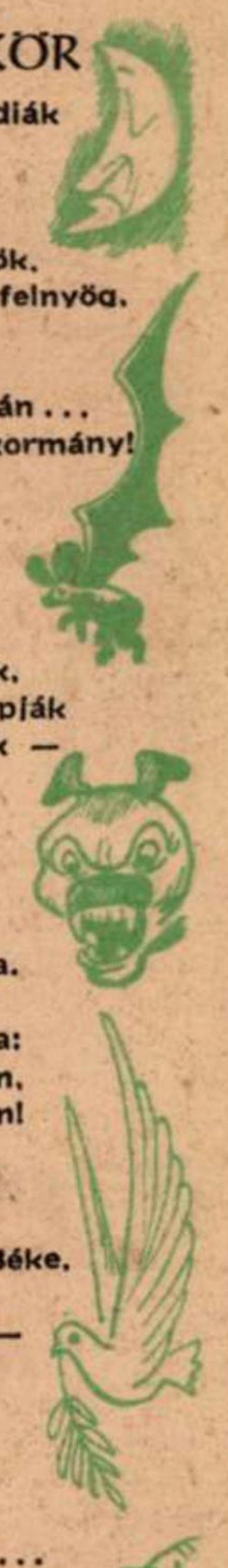

Este van, este van, kiki nyugalomba,
Feketén bólintgat puska, ágyu, bomba,
Szemlét tart felettük Truman úr, az elnök.
Haj, mi e zaj? Semmi, csak épp a nép felnyög.
Terpeszkedik rajta néhány milliárdos
Kiknek feje körül oly sötéten szálldos
Néhány vak denevér, az ereszt sodorván...
Ki az? Mi az? Vagy úgy? Csak az USA-kormány!

Távolról sötétlik szőre pár tehénnek.
Őket USA-gazda az imént fejé meg.
Fülük leeresztve, behúzva a farkuk.
Amíg az éhes nép nagyokat bök rajtuk.
Hangosan kérődznek, pedig jámbor fajták.
De most abrakul a Marshall-kölcsönt kapják
S ezalatt — amin ők csöppet se röhögnek —
Mintha lába kelne alattuk a rögnek.

A küszöbön hasal egy kiszolgált kutya,
Emerre vicsorít, arra száját nyujtja
Ékes cafrangokkal van teleaggatva.
S nyelvét néhány csontért lihegve lógatja.
Odanéz a gazda és bár sok a gondja,
A szeme megenyhül és csöndesen mondja:
Régi kutyám ám ez! Benne nagyon bízom,
Vess neki pár koncot, jó szolgám, Ecsízon!

S ahol jön, ahol jön, a szárnyát kitárva
Egy galamb, csőrében az olajfa ága.
Jaj! — suttogja Truman — fenyeget a Béke,
S akkor uralmunknak mindörökre vége!
Hamar a madarat! — kiáltja s elkékül —
Le kell lőni rögtön, késedelem nélkül!
Szaladnak, lelövik a madarak százát,
Ámde ezt az egyet folytan elhibázzák.

Este van, este van, kiki nyugalomba,
Ám a tőkésnek nincs oka nyugalomra...
Sompolyog fel s alá, lógó hosszú orral,
Érzi, hogy háborút mindhiába forral.
Attól tart rettegve, hogy a Truman gazdát
Mint csíkos tarisznyát a szögre akasztják,
S akkor szegény tőkés mehet is a falnak,
Nagyot koppan csupán s örökre elhallgat.

Gombamódra szaporodnak a fasiszta jellegű egyesületek Nyugat-Németországban

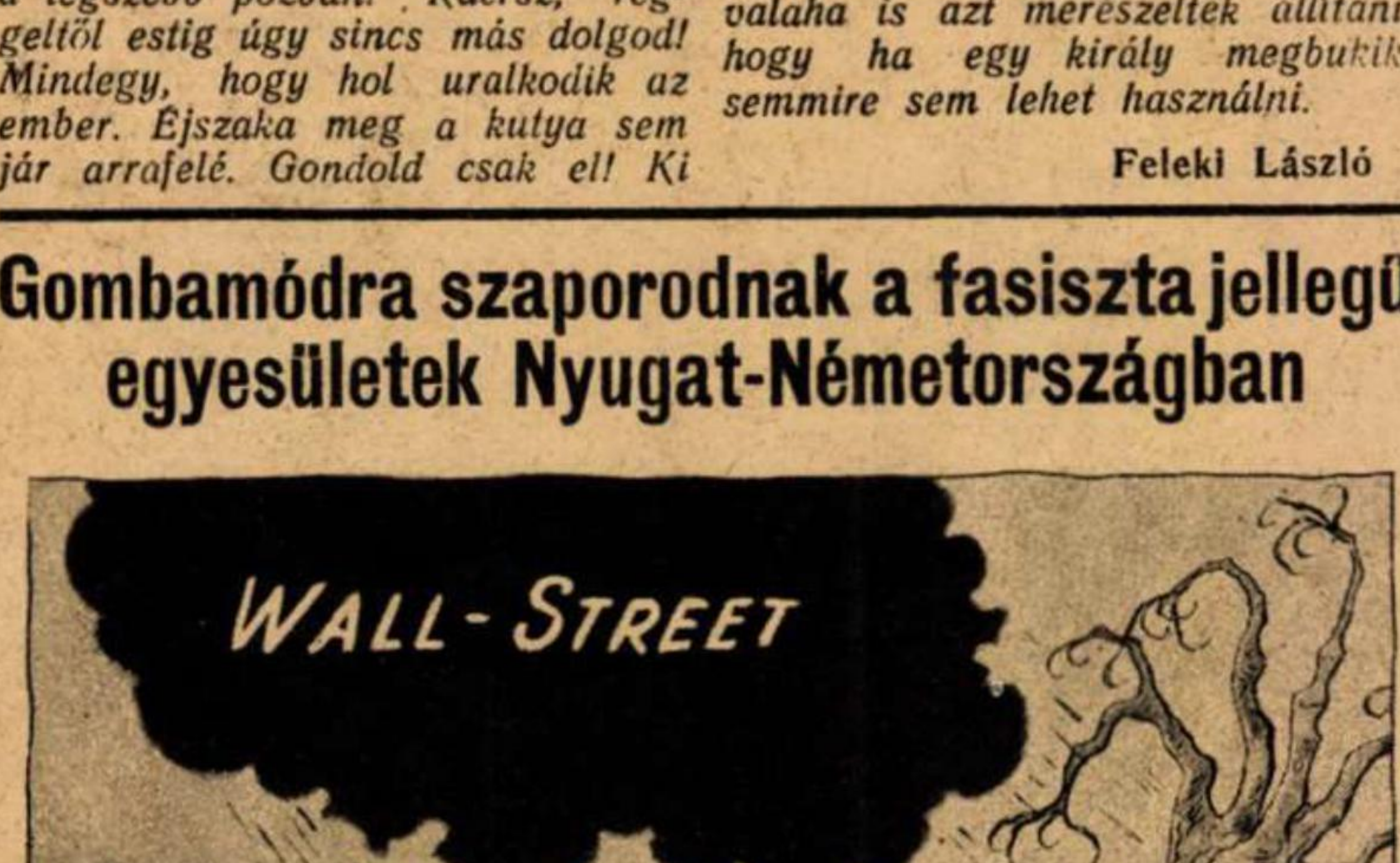

Ötven százalékkal csökkentik a jugoszláv diákok számát

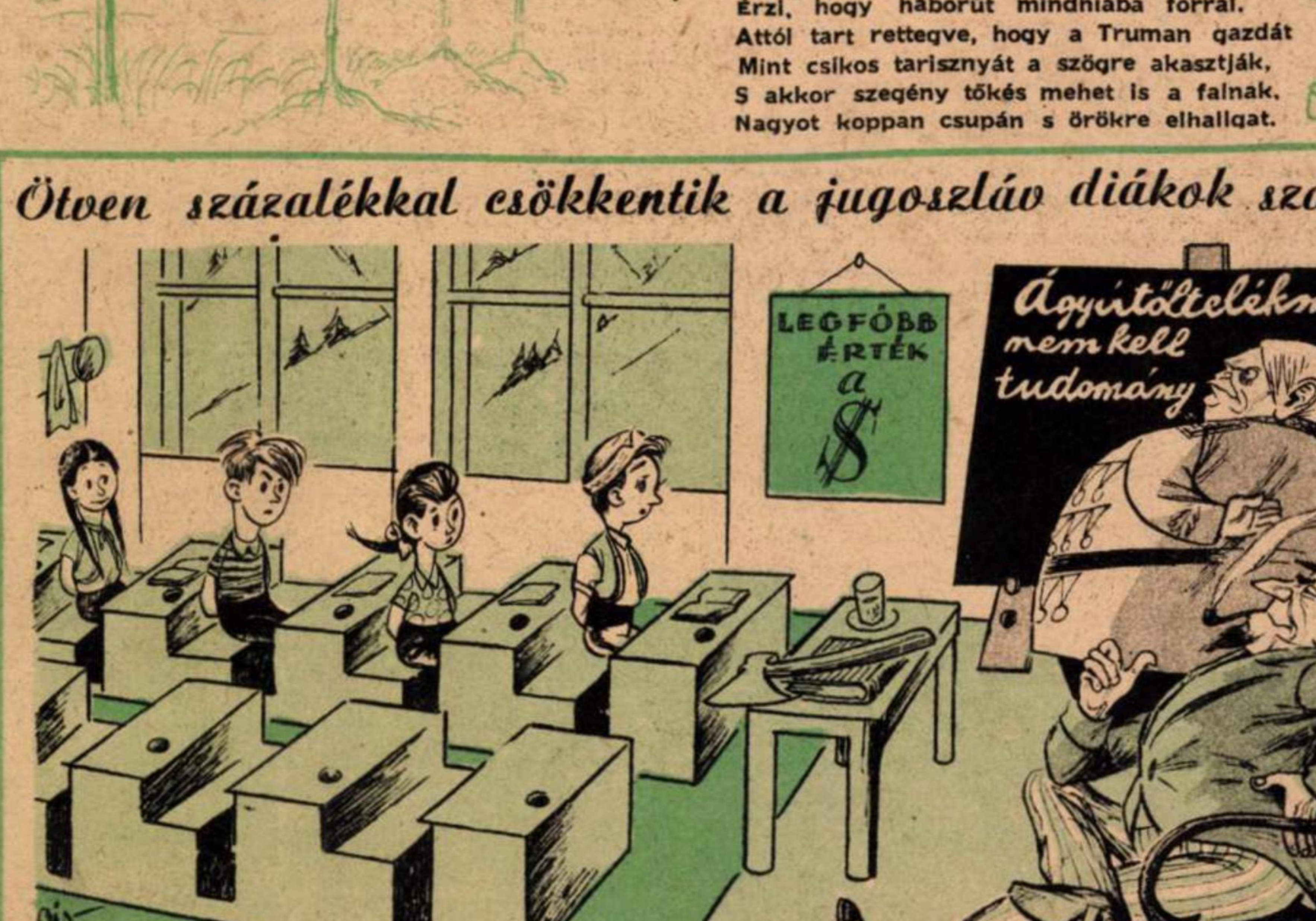

UNCLE SAM TANFELÜGYELŐ: Nagyon meg vagyok elégedve a tanítótokkal!

LUDAS MATYI A CSEPELI MARTINBAN

Kemencék árnyékában

A legnagylegényebb ujságiró is picurka kisfiú lesz, ha bekerül a Martin bűvkörébe. Zúgnak, zengenek, sustorognak a Martin hatalmas üstjei, fődögél benne az acélfőzelék s az olvasztárok nagy kanállal kóstolgatják, megfőtt-e már a porció. Ijedtség ne kapja el a lelkeket, a kóstolgatást nem a nyelv végzi el, mindössze az olvasztár belekanalaz a rotyogó acélba, aztán földre dönti a tányérra való forró acélt. Színén, szagán, szilárdságán látja a szakember, lehet-e csapolni.

Ha lehet, nagy ibrikben, akkorában, mint amilyen Óriásországban van, belezuhantják a jó forró narancsvörös acélörvényt. A csudányi bögre telik-telik, tetején fölösködik a salak — az acél kihányja magából a nem odavalót. A vas közé kevert koksz, mészpor, téglaféleség megtisztította, átkúrálta a főzetet, most már mehet a salakká vált keverék a tartályba. Ott marad aranyos tisztán a jó drága aranyvöröscsillámú olvadt acél, aztán elcipeli a daru az ibriket, rudakba öntik az acélt s holnap már mint higgadt, komoly acélrúddal találkozol az előbb még folyékony özönnel.

Jónás, Fesler, Serfőző és a többi sztahanovista olvasztár új csapolásra áhitozva már tömik is a hűséges kemencék csillapithatatlanul mohó, öblös száján a tölteléket, a nyersvasat s a kemence egyéb finom táplálékát. A gazda (olvasztár) intésére újra indul a menet, újabb három óra negyven perc vagy három óra húsz perc s új rekord, új öröm éri Amoszov elvtárs csepeli tanítványait.

Versenyben áll az ország népe, a csepeli martinászok sem hátul kullognak, söt nagyon is elöl. Ózd, Diósgyőr martinászai vigyázzatok! Az augusztus 20-ra felajánlott vándorzászlót. mi úgy látjuk, meg mernénk rá esküdni: nem viheti el más, csak Csepel!

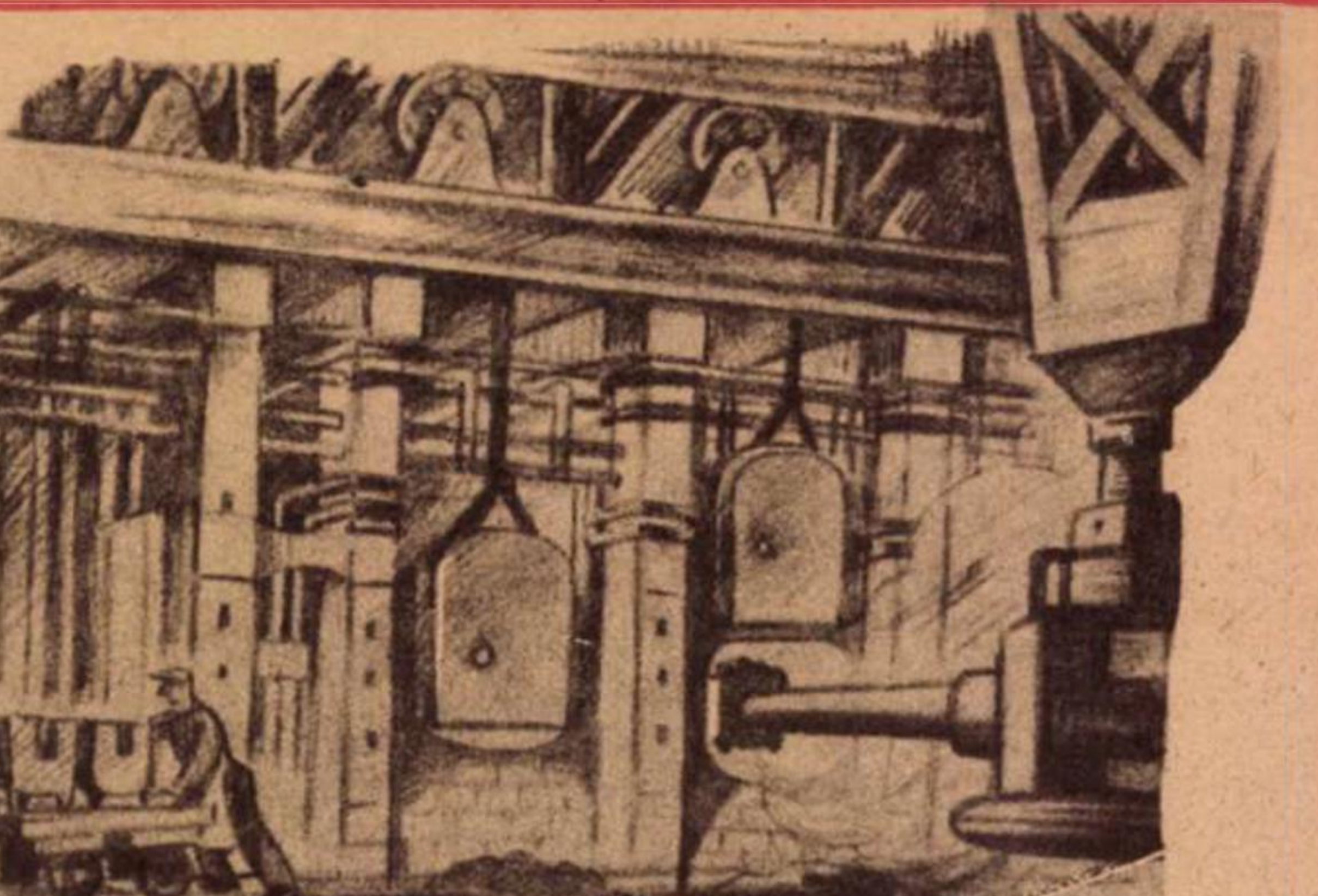

Bemutatjuk Jónás elvtárs, sztahanovista olvasztár Martin-kemencéjét, amely a sztahánovista oklevél mellé a csillagot is rövidesen megszerzi neki.

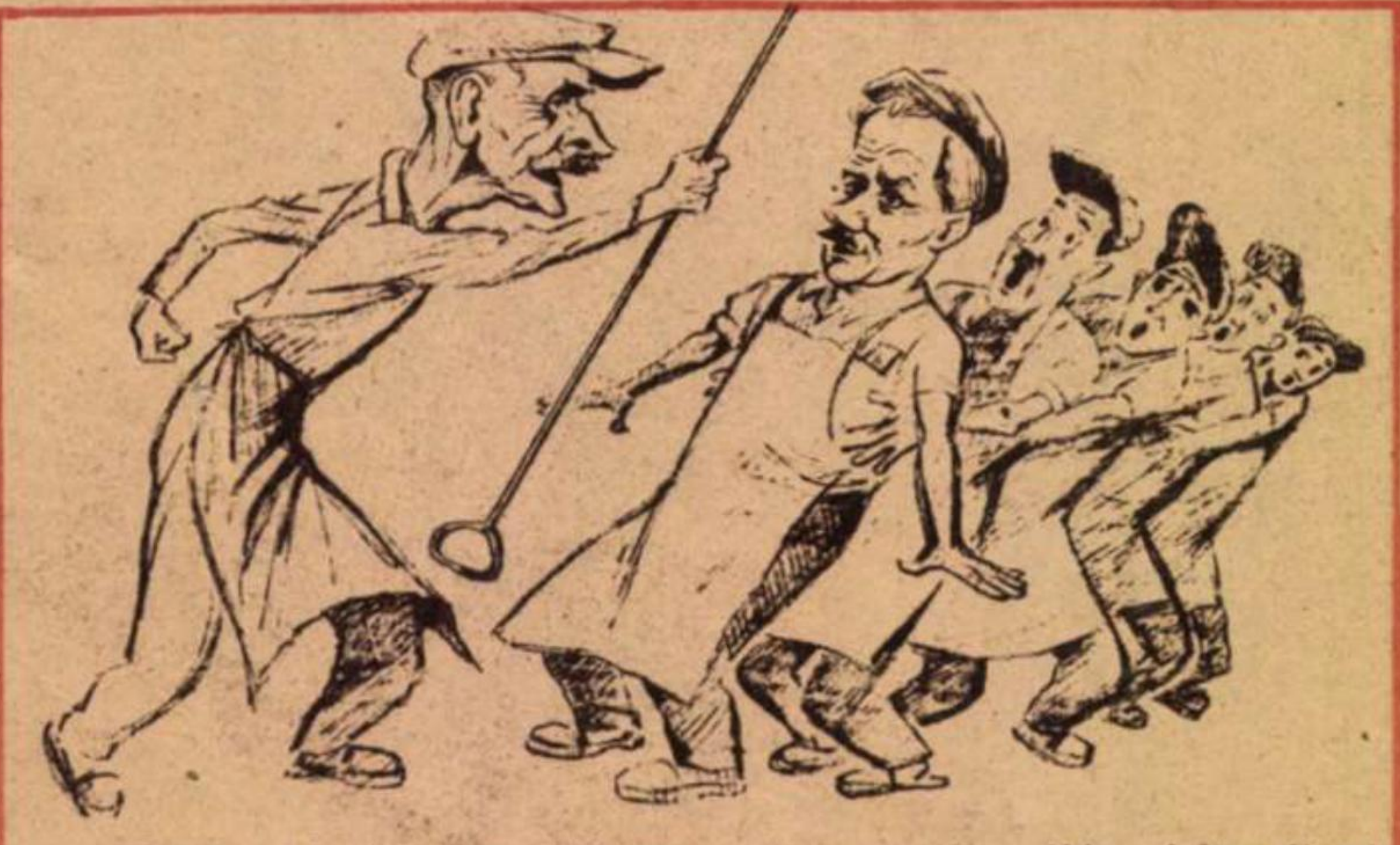

Neiger bácsi, a sztahanovista gödörmunkás: Hát idefigyeljetek gyerekek! Ha nem hivjátok ki Ózdot és Diósgyőrt versenyre, velem gyűlik meg a bajotok!

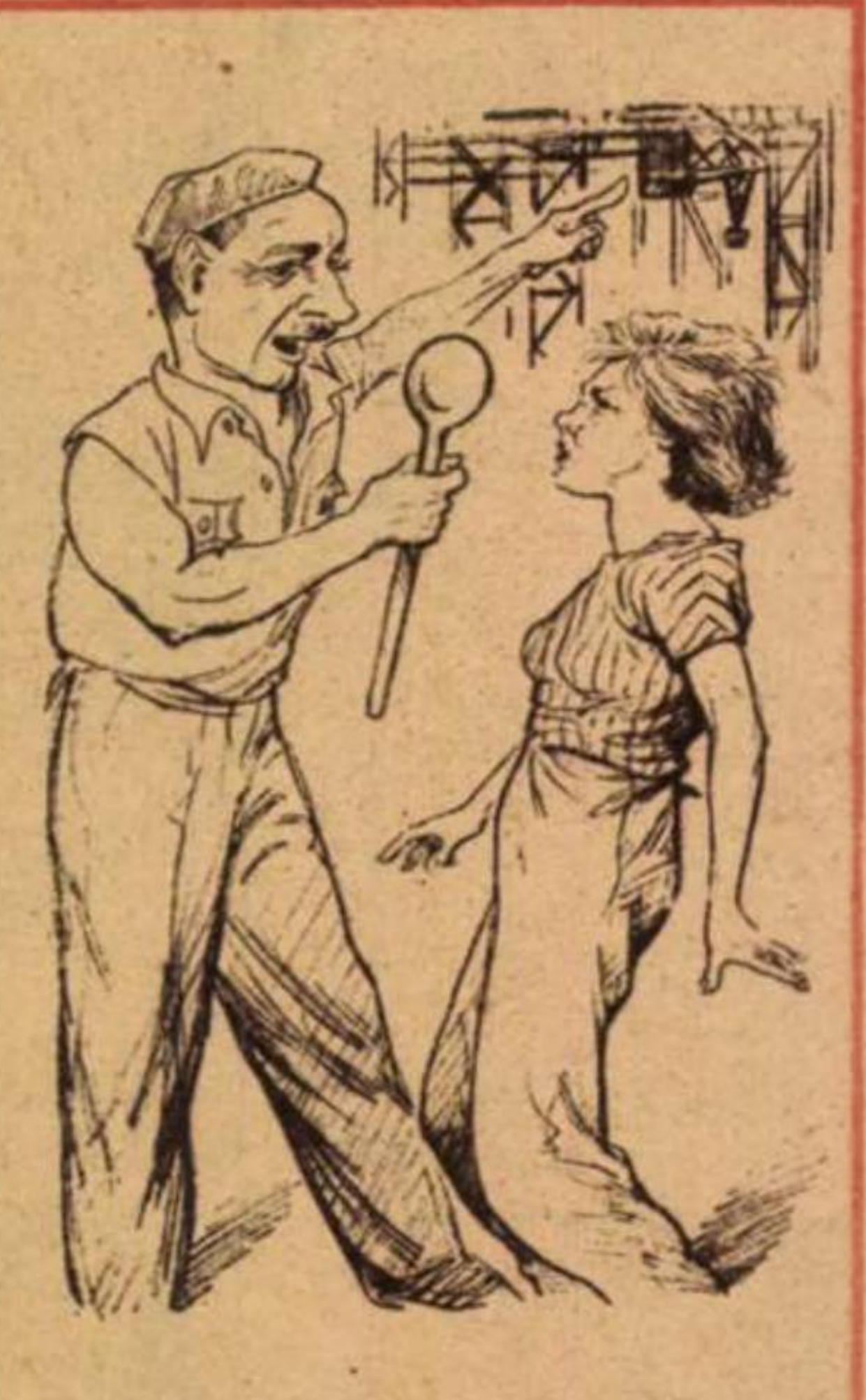

Képünkön Jakus János darus látható, aki cseppet sem híve a nők egyenjogúságának.

— Asszonynak főzőkanál mellett a helye! — szokta mondogatni morcosan.

A csepeli Martinban egy félévvel ezelőtt még egyetlen nő sem dolgozott.

— Nem nőnek való munka a mienk! — legénykedtek a martinosok. Nemcsak Jakus János volt a nők ellensége. Martinovics főmérnök elvtársnak és Alberti Gusztáv szakosmesternek sem tetszett, hogy a nők lassan-lassan beszivárogtak a Martinba. De hiába volt minden lebecsülés, kételkedés! A nők egyre több munkahelyet és szívet hódítottak meg maguknak. (A sziveket persze csak munkaidő után!)

Ma már 117 nő végzi a férfiak oly magasra értékelt munkáját és elmondhatjuk, hogy egyes kivételektől eltekintve komoly, biztató sikerrel.

Huszonöt tonna selejt

Ha egy munkást felvesznek a Martinba, először „adagoló" lesz. Az adagoló hordja a vasanyagot tolja a csillét, segédkezik a darunál... Egyszóval azt a munkát végzi, amelyhez a legkevesebb szakértelem szükséges, amelynél csak az utasitásokat kell becsülettel betartani.

Adagolónak vették fel Pecz Bertalant is. Amikor jó munkájával bebizonyitotta, hogy érdemes az előmeneteire, „öntőlapfalazónak" tették. Ez a munka már komolyabb figyelmet, körültekintést igényelt. De itt sem maradt sokáig. Az „ingótérre" vitték, ahol a kemencékből lecsapolt nyers acéltömbökről verte le a salakot.

Az üzemvezetőség és a Párt lassan felfigyelt Pecz Bertalanra. Használható, jó munkaerőnek bizonyult. Ez a munka már a kohászat előiskolája. Aztán gyors ütemben második, majd első segéd lett és hipp-hopp, már olvasztár volt az egyik Martin-kemence mellett.

Párttag volt már és sztahanovista, az újságok gyakran emlegették a teljesitményeit, amikor egyszercsak fejébe szállt a dicsőség. Kevesebbet törődött a munkájával, mint azelőtt. Tudta, hogy ő Pecz Bertalan sztahanovista olvasztár, a Martin-üzem és a Rákosi Művek büszkesége. Nagyon is tudta, kidüllesztette a mellét és hagyta, hogy csodálják. A munkatársai pedig csodálták, míg egyszer történt valami.

Azt a valamit pedig a kemencében megolvadt acél idézte elő. Megérezte, hogy akire rábizták, nem törődik vele eleget. Megérezte, mielőtt az üzemvezetőség és a Párt észrevehette volna. Forrás közben a csapolás helyén áttörte a dolomitfalat és 25 tonna acél selejtté lett...

Pecz Bertalan másnap az „ingótéren" dolgozott tovább. A kemencékből lecsapolt nyers acéltömbökről verte le a salakot. Tudta, hogy a 25 tonna selejtért egyedül ő a felelős. Megértette, hogy olyan emberre, aki ilyen nagy kárt okoz önteltsége, gondatlansága miatt, nem lehet kemencét bízni. Hibájára nem talált mentséget. Három napig szó nélkül, lehajtott fejjel dolgozott. Ha valaki a közelébe ment, vagy szólt hozzá, csak félrefordult és vad iramban dolgozott tovább. A negyedik napon felment a Pártba.

Baski Lajos párttitkár elvtárs ránézett. A sztahanovista olvasztár felemelte a fejét. Tekintetük egybekapcsolódott. Pecz Bertalan állt és várt. Egy biztató szót, egy bátorító pillantást remélt. Várt egy percig, két percig... A párttitkár nem biztatta, nem bátorította. Mikor már tűrhetetlenné vált a csend. Pecz Bertalan ismét összegörnyedt, megfordult és kiment a szobából.

Két hétig járt fel az „ingótérről" az olvasztár mindennap a pártirodába. Két hétig néztek minden nap farkasszemet. Úgy érezte, mintha a huszonöt tonna selejt a mellére nehezedett volna. Hogy mit gondolt a két hét alatt magában, azt talán csak ő tudná elmondani. A második hét végén már nem birta tovább. Kitört belőle:

— Titkár elvtárs... Nagyot hibáztam... — és még sok mindent mondott. Elmondta, hogy egészen megváltozott.

Azóta talán már ismét a Martin-kemence mellett dolgozik.

ORSZÁGH GYÖRGY.

AZ OKOS DARU

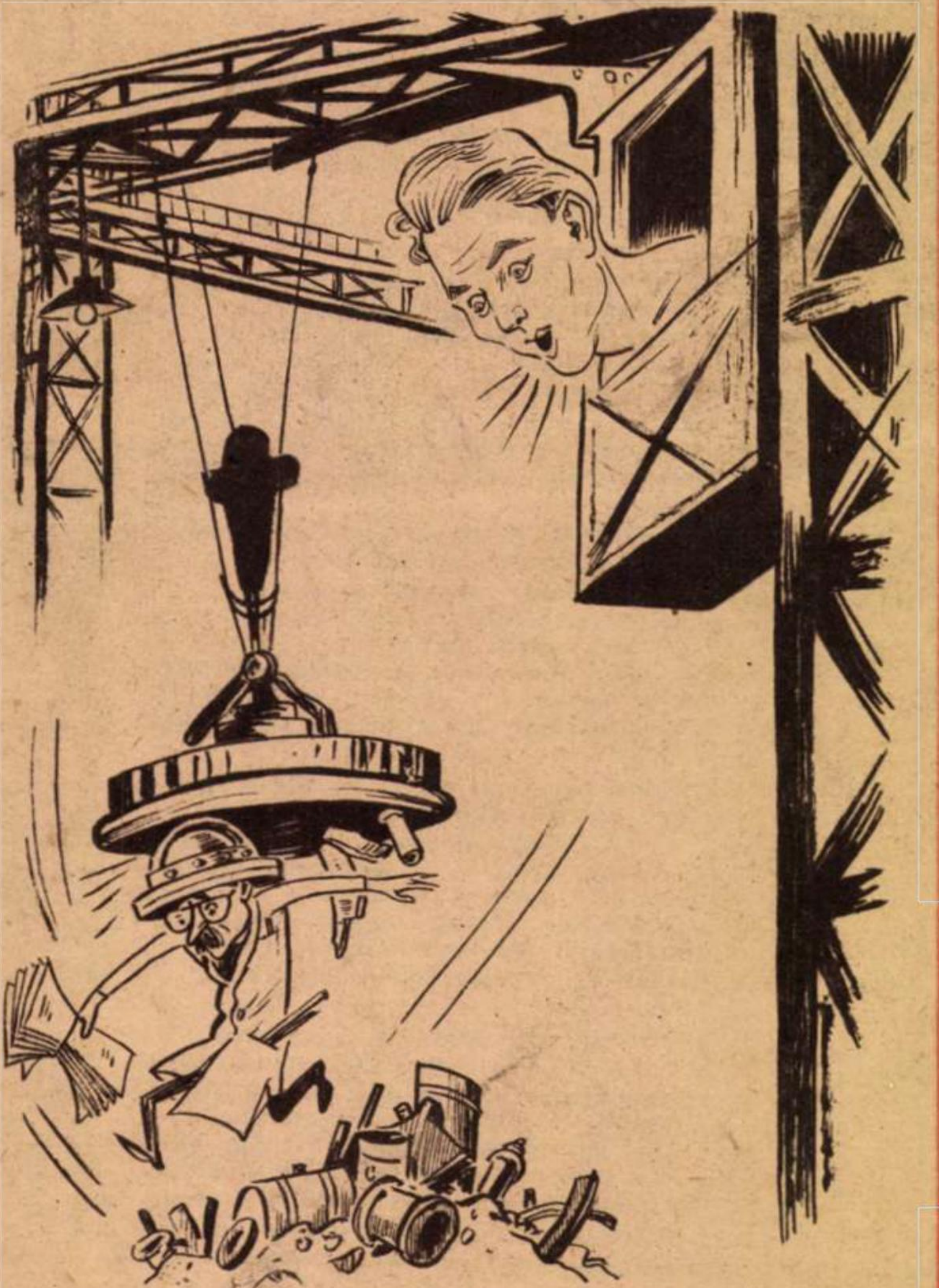

(A mágneses daru automatikusan fölszed minden vashulladékot.)

Bürokrata: Segítség! Oda a vaskalapom!

Darus: Ugyan mit óbégat? Azzal segítünk magunkon, ha odalesz a vaskalapja.

Pillanatfelvétel

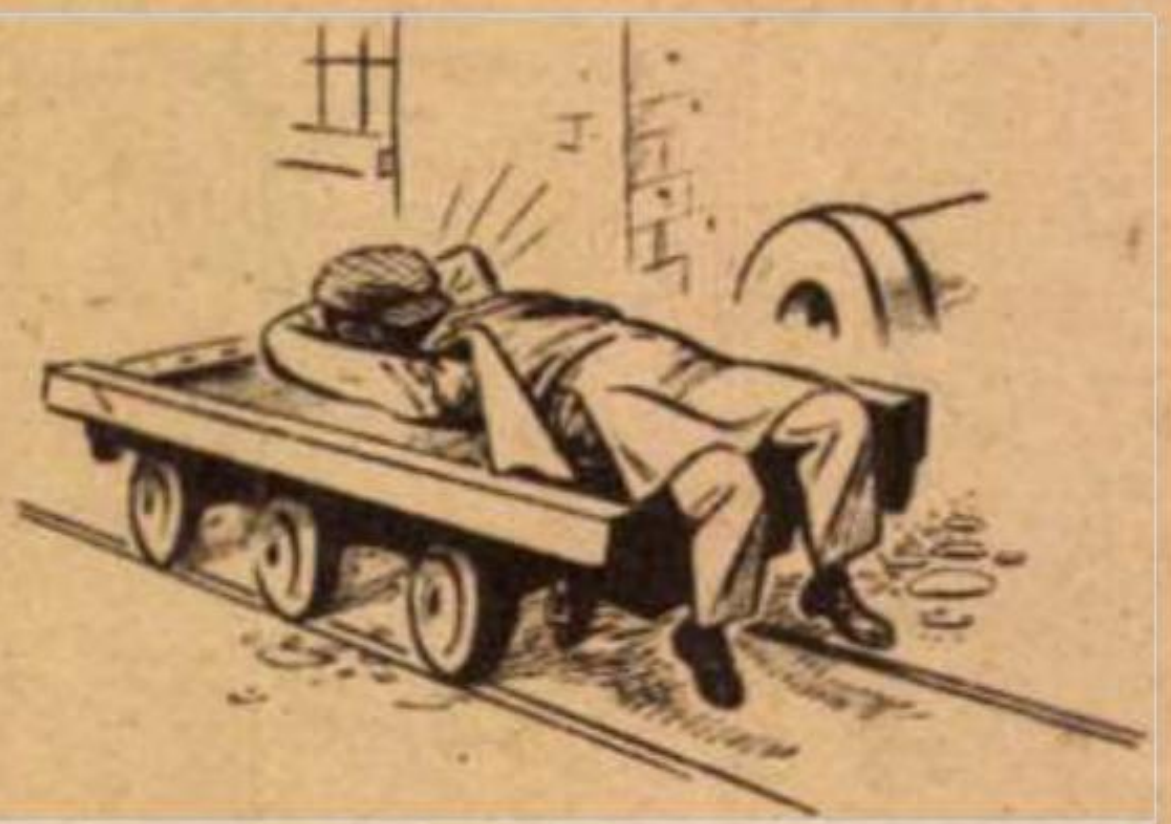

Ez a dolgozó a munkaidő alatti pihenést nyilván százszázalékra teljesitette.

Jövő héten: Abonyban!

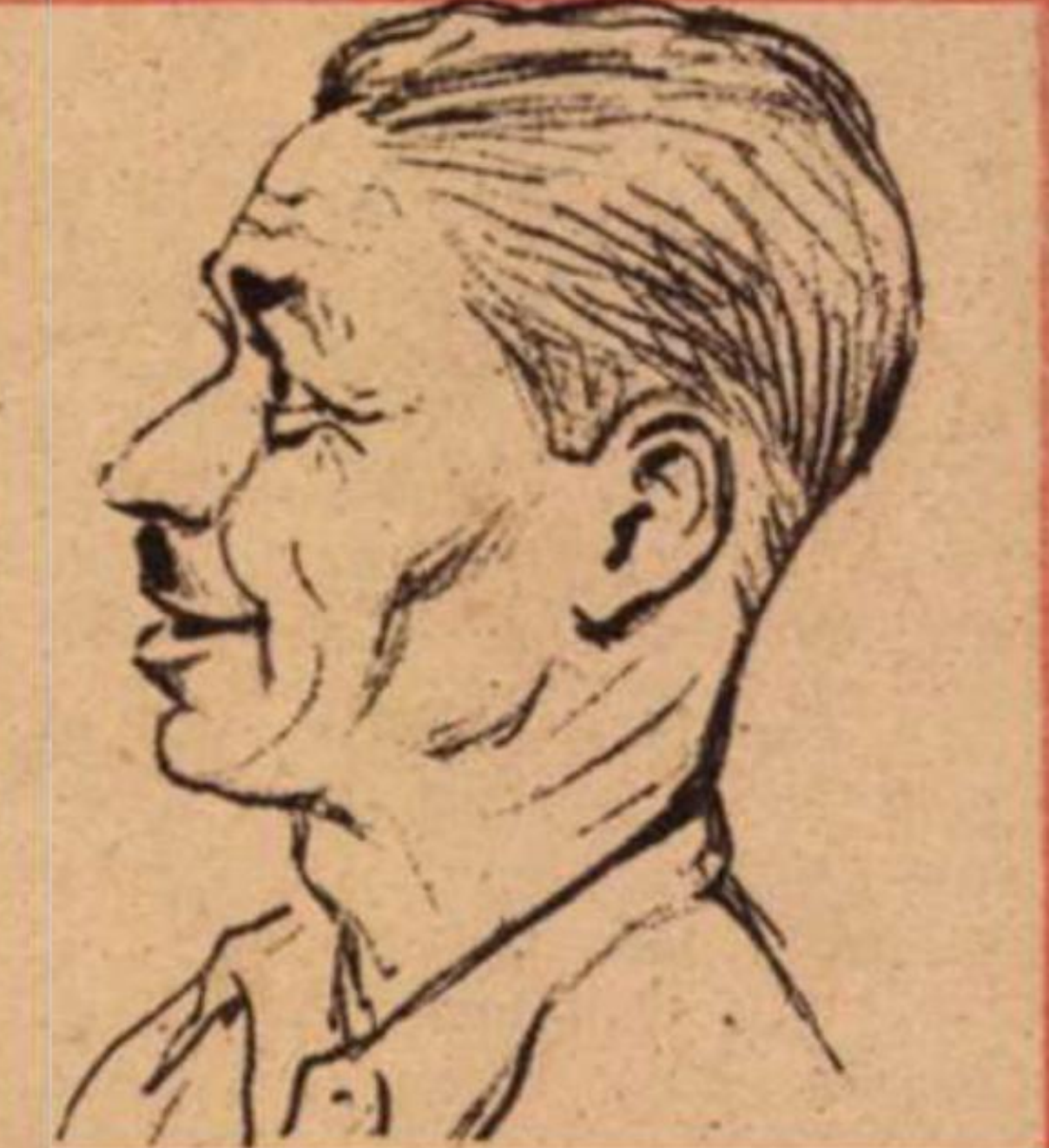

Hübner János sztahanovista kemencekőműves, a szakma legjobb művezetője.

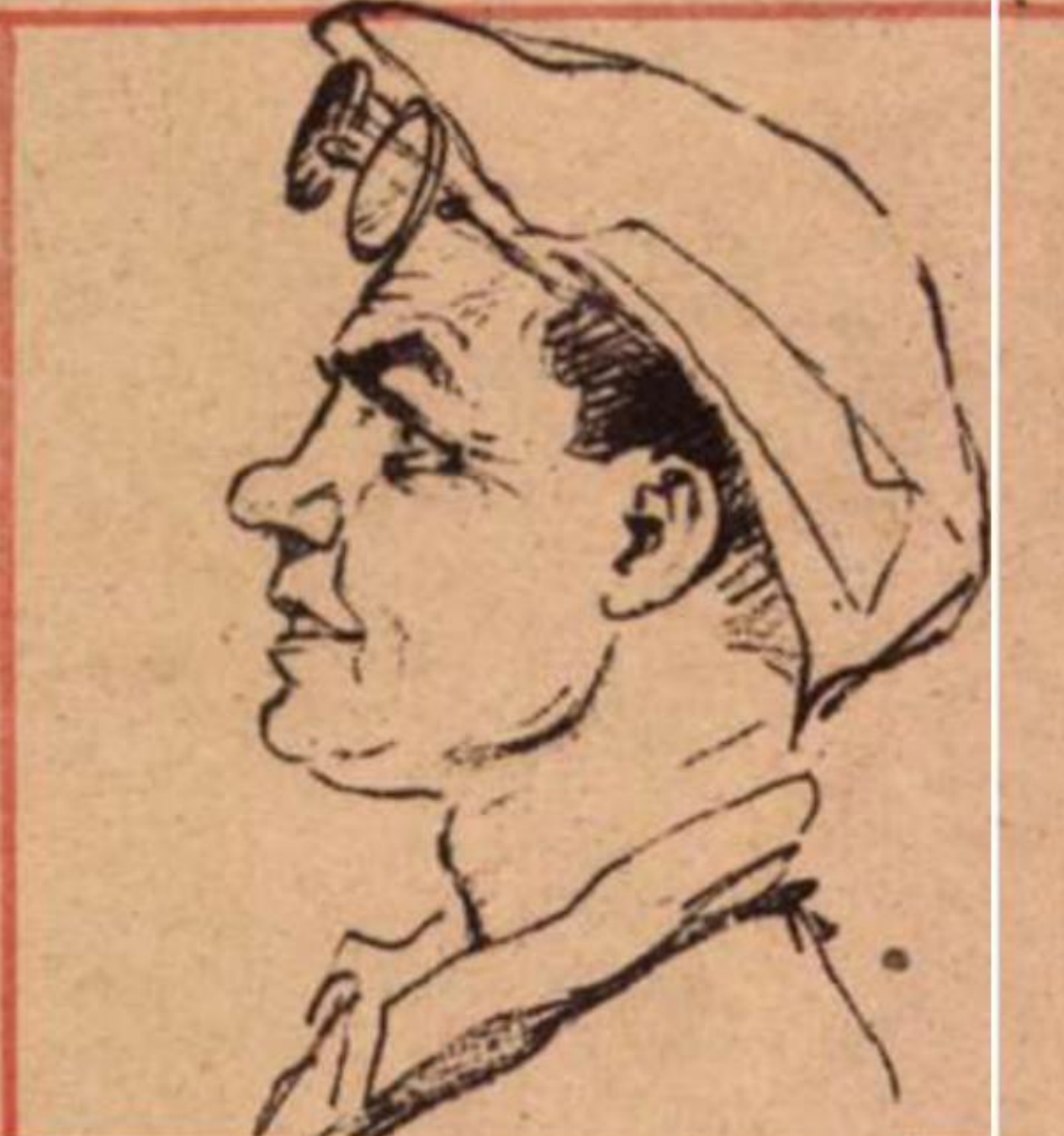

Jónás Ferenc sztahanovista olvasztár, akire nemcsak a Rákosi Művek, de egész országunk népe büszke.

ABRAKADABRA

Az „abrakadabra" homályos eredetű arab szó s máig sem derült ki, hogy mit jelent. Hát én láttam a papírra írt megtestesült értelmetlenséget, a martingyári abrakadabrát.

A papírlap felső részén oda volt írva, hogy Balog János és alsó részén az volt odaírva, hogy összesen 1250 forint. Ami a név és szám között volt, az volt az abrakadabra. De érdekes, hogy itt a gyárban azt mondják, hogy a szám és név között nem abrakadabra, hanem bérelszámolás van. Lehetséges, mert volt szám a papíron dögivel, csak azt nem lehetett megérteni, mit is jelentenek a furcsa ákom-bákomok. Én ragaszkodtam ahhoz, hogy ez abrakadabra és nem bérelszámolás, de amikor maga Balog János állította; márpedig itt az ő bére van elszámolva, kénytelen voltam visszakozni. Állítólag maguk a bérelszámolók sem értik, hogy mit bérszámolnak el, ez azonban túlzás, hiszen oda van írva fent „Balog János", középütt az abrakadabra, lent „összesen 1250 forint", tehát nincs kizárva, hogy Balog János azért kapja a pénzt, ami az abrakadabrában megvan írva.

Úgyhogy ne is nyugtalankodjék Balog elvtárs és a többi, fizetését abrakadabra szerint kapó dolgozó, a lényeg az, hogy tudja, mennyi a pénz, amit kézhez kap. Az, hogy miért kapja a pénzt, az más lapra tartozik, érzésünk szerint bármelyik rejtvényszakértő illő tiszteletdíj ellenében szívesen megmondja, ha tudja.

Ludas Matyi
Főszerkesztő: **GÁBOR ANDOR**
Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA**
Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ**
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: V., Alkotmány-u. 3
Telefon: 127-750, 128-031
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály: V., Bajcsy-Zsilinszky-út 34. Telefon: 125-340
Csekkszámlaszám: 61.080
Előfizetési ügyek: Posta Központi Hírlap Irodája, V., József nádor-tér 1. Telefon: 180-850
Személyes ügyfélszolgálat:
V., Roosevelt-tér 5—6

Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

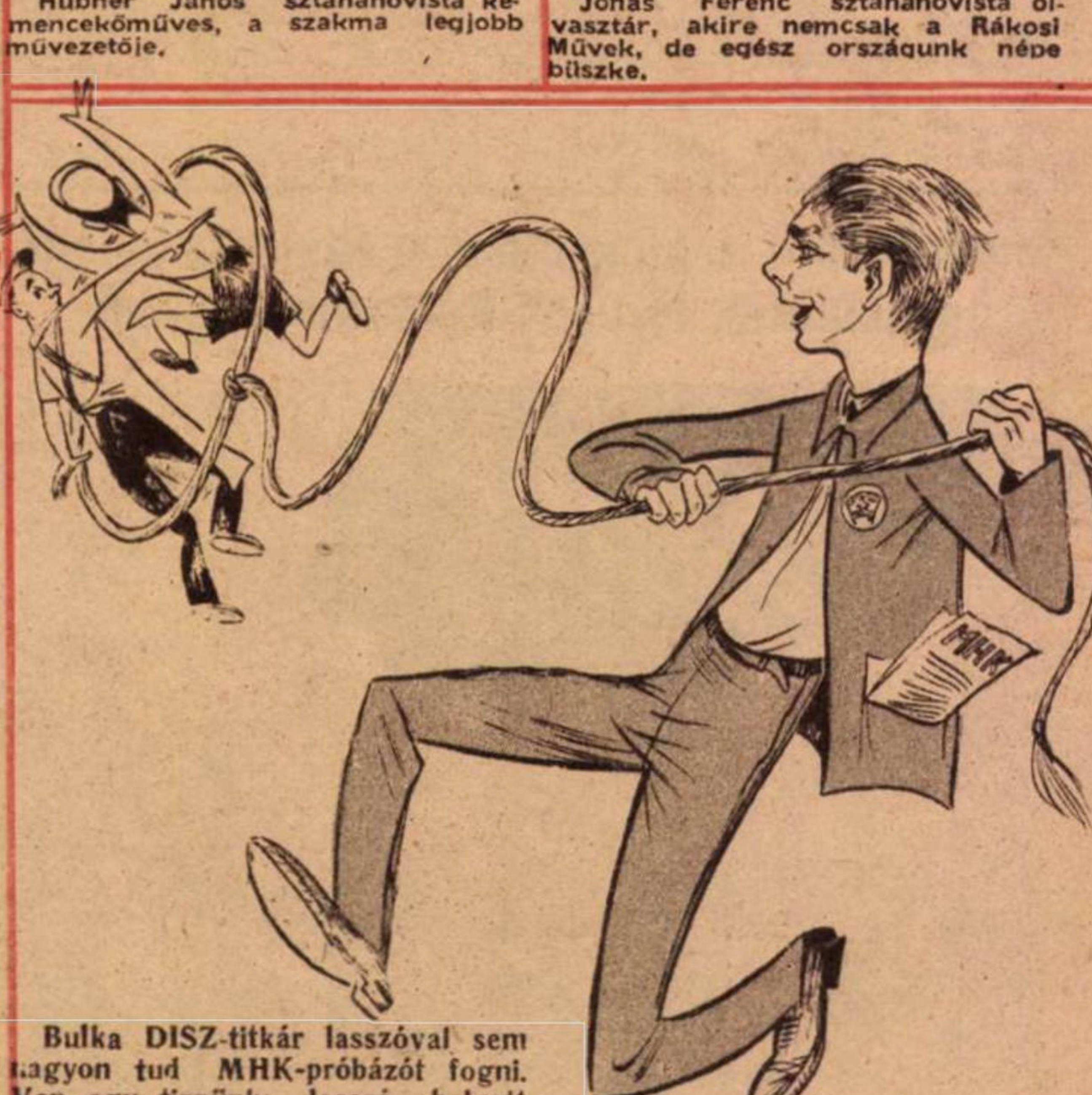

Bulka DISZ-titkár lasszóval sem nagyon tud MHK-próbázót fogni. Van egy tippünk: lasszó helyett próbálkozzon meg jobb szervezéssel.